

ДЖЕЙМС ДАШНЪР В ОБГОРЕНИТЕ ЗЕМИ

Част 2 от „Лабиринтът“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2014

chitanka.info

1

Тя му заговори малко преди светът да се разпадне.

„Ей, спиш ли още?“

Томас се намести в леглото, обгърнат от мрак, който сякаш бе станал осезаем и го притискаше. В началото се изплаши, отвори очи и си помисли, че се е озовал в Кутията — онзи ужасен контейнер от хладен метал, който го бе откарал в Езерото насред лабиринта. Но имаше съвсем слаба светлина и сенките в помещението постепенно изплуваха. Койки. Тихото похъркване на изнурени момчета.

Почувства облекчение. Беше в безопасност, някой ги бе довел в тази спалня. Край на тревогите. Край на скръбниците. Край на смъртта.

„Том?“

Глас в главата му. Момичешки. Не го чуваше отвън, нито виждаше момичето. Но знаеше, че не си въобразява, макар да не бе споменал никому, че може да си говори с нея мислено.

Той въздъхна, отпусна глава на възглавницата и усети как ужасът бързо го напуска. Отговори, като се стараяше да оформя думите в главата си.

„Тереза? Колко е часът?“

„Нямам представа — отвърна тя. — Но не мога да заспя. Вероятно съм придремвала час-два. Може би повече. Надявах се, че ще си буден и ще ми правиш компания.“

Томас се помъчи да сподави усмивката си. Макар че тя не можеше да го види, пак се почувства засрамен.

„Май не ми оставяш голям избор, а? Трудничко е да заспиш, когато някой ти говори право в главата.“

„Извинявай. Заспивай тогава.“

„Не. Всичко е наред. — Той се загледа в основата на койката над него — почти неразличима в сумрака, където Миньо похъркваше юнашки. — За какво си мислеше?“

„За какво смяташ? — отвърна тя насмешливо. — Представях си скръбниците. Отвратителната им кожа, издутите тела, всички тези метални крайници и шипове. Не че това успя да ме приспи. Но пък как да прогониш подобно нещо от главата си?“

Томас знаеше, че е права. Тези образи никога нямаше да ги напуснат — езерните щяха да бъдат преследвани до края на живота си от случилото им се в лабиринта. Предполагаше, че за повечето, ако не и за всички тях проблемът щеше да се окаже неразрешим. Може би дори да ги доведе до полуда.

Но освен всички тези картини имаше една, която бе оставила дълбока дияря в спомените му, все едно изгорена с нажежено желязо. Приятелят му Чък, прободен в гърдите, кървящ, умиращ в ръцете му.

Томас знаеше, че никога няма да я забрави. Но каза друго на Тереза.

„Ще отmine. Нужно е време, но накрая всичко ще бъде забравено.“

„И ти не можеш да се отървеш“ — отбеляза тя.

„Зная.“ — Неизвестно защо думите ѝ му вдъхнаха увереност. „Какъв глупак съм само“ — рече си, надявайки се, че тя не може да го чуе.

„Не ми харесва, че ме отделиха от вас.“

Томас се досещаше защо са го направили. Все пак тя беше момиче, а останалите — юноши — нищо чудно, че не им се доверяват напълно.

„Вероятно е за твоята сигурност.“

„Да, предполагам. — С думите ѝ в ума му навлезе вълна на печал, залепнала за тях като сироп. — Но е гадно да си сам след всичко, което преживяхме.“

„Къде всъщност те отведоха?“

„От другата страна на голямото помещение, в което вечеряхме. Малка стая с няколко койки. Сигурна съм, че заключиха вратата, преди да си тръгнат.“

„Виждаш ли, казах ти, че ще се грижат за теб. — Той помисли малко и добави: — Не че се нуждаеш от закрила. Готов съм да се закълна поне за половината от момчетата.“

„Само за половината?“

„Добре де, три четвърти. Включително и за себе си.“

Последва продължително мълчание, но по някакъв начин Томас все още усещаше присъствието ѝ. Чувстваше, че тя е наблизо. Беше като с Миньо — не го виждаше, но знаеше, че лежи над него. И не само защото похъркваше. Когато някой е до теб, просто го чувстваш.

Въпреки спомените от последните седмици Томас бе изненадващо спокоен и скоро сънят отново го обори. Мрак нахлу в неговия свят, но тя все още бе там, близо до него. Почти се... докосваха.

Нямаше представа колко време е минало, докато се намираше в това състояние. Полузаспал, усещайки близостта ѝ и с мъждукащата мисъл, че са спасени от онова ужасно място. Че са в безопасност и двамата с Тереза могат да се опознаят отново. Че животът им може би ще е хубав от тук нататък.

Назряващ сън. Мътна тъмнина. Приятна топлина. Слабо сияние. Усещане за полет.

Светът наоколо се отдръпна. Скри се зад неуловима пелена. Мракът му действаше успокояващо. Той отново заспа.

Съвсем малък е. На четири, може би? Или пет? Лежи в леглото и е вдигнал одеялото до брадичката.

До него седи жена, поставила ръцете си в скута. Има дълга кестенява коса, на лицето ѝ се виждат първите призраци на настъпващата средна възраст. Очите ѝ са тъжни. Знае го, макар че тя се опитва да го скрие зад усмивката.

Иска да каже нещо, да я попита. Но не може. Защото не е там. Просто наблюдава всичко това от друго място и не му е съвсем ясно как става така. Тя казва нещо и гласът ѝ, едновременно мил и ядосан, го стряска.

— Не зная защо са избрали теб. Но ето какво ще ти кажа. Навярно по някакъв начин си различен. Никога не го забравяй. И никога не забравяй колко много — гласът ѝ потреперва и по бузите ѝ се търкулват сълзи, — никога не забравяй колко много те обичам.

Момчето отвръща, но това не е Томас. Макар всъщност да е той. Нищо от случващото се не подлежи на разумно обяснение.

— Мами, и ти ли ще полудееш като онези хора по телевизията? Като... татко?

Жената протяга ръка и го погалва по челото. Жената? Не, не бива да я нарича така. Това е неговата майка. Тя е... мами.

— Не се тревожи за това, миличък — казва. — Няма да си тук, за да го видиш.

Усмивката ѝ изчезва.

Сънят бързо се разтваря в мрака и оставя Томас в пространството на неговите мисли. Дали това не е поредният спомен, изпълзял от дълбините на неговата памет? Наистина ли видя майка си? И се спомена нещо за баща му — че се е побъркал? Болката в душата на Томас бе дълбока и разяждаща и той се опита отново да потъне в забравата.

По-късно — много по-късно — Тереза му заговори отново.

„Том, нещо не е наред.“

2

Така започна. Чу Тереза да произнася тези думи, но му се стори, че е много далече от него, някъде в дъното на тунел. Знаеше, че все още е буден, но като че беше в някакъв друг свят, безкрайно променен от умората.

„Томас!“

Тя почти изкрещя. Вик, който разтърси ума му. Усети първия полъх на набиращия сила страх, но все още всичко бе като насън. Защо да не спи? Нали вече са в безопасност, няма за какво да се безпокоят. Да, сигурно е сън. С Тереза всичко е наред. Наред е с всички тях. Той се отпусна и отново се унесе.

Но други звуци проникнаха в съзнанието му. Трополене. Звънтене на удрящ се метал в метал. Нещо се разби. Викове на момчета. Още викове, този път далечни и приглушени. Внезапно се превърнаха в писъци. В изпълнени с ужас писъци. Но все още бяха далечни. Сякаш някой го бе увил в пашкул от дебел памук.

Ала така и не го оставиха да заспи. Нещо не беше наред. Тереза го бе повикала, беше му го казала! Той се опълчи на съня, който го надвиваше, приковаваше го с невидими пирони към земята.

„Събуди се! — извика си той. — Събуди се!“

После нещо в него изчезна. Само миг и вече го нямаше. Сякаш му бяха извадили неусетно някой от органите.

Нея я нямаше. Беше изчезнала.

„Тереза! — повика я мислено. — Тереза! Къде си?“

Не получи отговор, нито вече усещаше близостта ѝ. Повика я по име, отново и отново, докато продължаваше да се бори с мрачната тежест на съня.

И накрая реалността нахлу в съзнанието му и прогони мрака. Завладян от ужас, Томас отвори очи и седна в леглото, завъртя се, пусна крака на пода, стана и се огледа.

Наоколо светът се бе преобърнал с краката нагоре.

Езерните бягаха из помещението и крещяха. Носеха се ужасни звуци, досущ вопли на изтезавани животни. Пържитиган сочеше нещо на прозореца с мъртвешки бледо лице. Нют и Миньо тичаха към вратата. Уинстън стоеше, вдигнал безпомощно ръце, като да беше видял зомби, поглъщащо човешка плът. Други също надзъртаха през прозорците, но се държаха на разстояние от тях. Томас едва сега си даде сметка, че не знае имената на поне половината от момчетата. Странна мисъл в този миг на пълен хаос.

С периферното си зрение долови нещо, което го накара да се обърне към стената. Това, което видя там, прогони и последните остатъци от спокойствие, което бе изпитвал допреди малко. Дори се усъмни, че се е чувствал в безопасност в света, в който се намираше.

На няколко крачки от леглото му, скрит зад разноцветна завеса, прозорецът бе озарен от ярка, заслепяваща светлина. Стъклото бе строшено, нацърбени останки от него все още се подпираха на металните решетки. От другата страна стоеше човек с окървавени ръце. Очите му бяха широко разтворени, кръвясали, безумни. Лицето му бе покрито с белези като от изгаряне. Нямаше коса, само тъмни петна от нещо, наподобяващо мърх. Ужасяваща рана разсичаше дясната му буза и под нея Томас видя да се белеят зъбите му. От раната течеше кървава слюнка, която се стичаше към брадичката му.

— Аз съм побърканяк! — извика мъжът. — Аз съм побърканяк!

А после започна да повтаря пресипнало две думи, отново и отново, като се давеше със слюнката си:

— Убийте ме! Убийте ме! Убийте ме!

3

Нечия ръка се стовари с все сила на рамото на Томас. Той извика уплашено и се завъртя. Зад него стоеше Миньо, втренчил поглед в лудия зад прозореца.

— Те са навсякъде — промълви. В гласа му се прокрадна ужас, който затрептя в съзвучие с ужаса в душата на Томас. Сякаш всичко, на което се бяха надявали допреди малко, бе изчезнало без следа. — И няма и следа от сбръчканяците, които ни спасиха.

Томас бе преживял немалко страшни неща през изминалите две седмици, но това надминаваше всичко. Да се почувстваш в безопасност само за да ти я отнемат. За миг дори му се доця да скочи обратно в леглото и да се завие с надеждата, че всичко това е само сън. Побърза да прогони тази мисъл, заедно с мъждукащия спомен за майка му и за побъркания му баща. Томас знаеше, че някой трябва да се опита да овладее положението — нуждаеха се от план, за да оцелеят.

— Някой от тях успя ли да проникне вътре? — попита и изведнъж го завладя странно спокойствие. — Всички прозорци ли са с решетки?

Миньо кимна.

— Да. Беше твърде тъмно снощи, за да ги забележим, пък и бяха скрити зад завеси. Но сега се радвам, че ги има.

Томас огледа езерните наоколо, някои надничаха през прозорците, а други се бяха скупчили на малки групички. Всички изглеждаха завладени от ужас.

— Къде е Нют?

— Ето там.

Томас се обърна и видя по-голямото момче, учуден, че досега не го е забелязал.

— Какво става?

— Да не мислиш, че имам представа? Както ми изглежда, тези смахнати отвън ни искат за закуска. Трябва да намерим друго

помещение, да свикаме събор. От тази врява имам чувството, че сякаш някой ми забива пирони в главата.

Томас кимна замислено. Беше съгласен с плана и очакваше Нют и Миньо да се заемат с организирането му. Той самият трябваше час по-скоро да установи връзка с Тереза — надяваше се, че предупреждението ѝ е било само част от съня, видение на изтощен ум. Както и появата на майка му...

Момчетата се отдалечиха, като викаха и махаха с ръце. Томас погледна за миг към разбития прозорец и отмести поглед. Не искаше да вижда отново онова изтерзано лице и да чува виковете.

— Убийте ме! Убийте ме! Убийте ме.

Той се премести при отсрещната стена и се подпря на нея.

„Тереза — повика я мислено. — Тереза, чуваш ли ме?“

Почака, затворил очи, за да се съсредоточи. Протегна се с невидими ръце, сякаш в опит да я прегърне. Нищо. Нямаше дори следа от усещането за нейно присъствие.

„Тереза — повтори той по-настойчиво. — Къде си? Какво е станало?“

Никакъв отговор. Сърцето му сякаш забави ход, заплашвайки да спре напълно. Нещо бе станало с нея.

Той отвори очи и видя, че езерните са се скупчили до боядисаната в зелено врата, водеща към столовата, където снощи ги бяха нахранили с пица. Миньо натискаше безрезултатно дръжката. Беше заключено.

Имаше само още една врата, която водеше към банята и съблекалнята, откъдето нямаше изход. Ако не се броят прозорците. Всичките бяха с метални решетки. И слава богу. Защото зад всеки от тях се тълпяха дерящи гърлата си безумци.

Въпреки че тревогата го разяждаше като киселина, Томас спря за момент да търси връзка с Тереза и се присъедини към останалите езерни. Нют се опитваше да отвори вратата, но засега безрезултатно.

— Заключена е — рече накрая, отстъпи и вдигна ръце.

— Така ли бе, гений? — подхвърли презрително Миньо и стегна яките си бицепси. — Нищо чудно, че са те кръстили на Исак Нютон — такава невероятна способност за разсъждения.

Нют не беше в настроение за шеги. Или може би отдавна се бе научил да не обръща внимание на подигравките на Миньо.

— Да строшим бравата — предложи той и се озърна, сякаш очакваше наблизно услужливо да е оставен чук.

— Само да можеше тези... побърканияци отвън да млъкнат за малко — изохка Миньо и погледна към жената, която крещеше зад близкия прозорец. Лицето ѝ бе прорязано от дълбока кървава резка, която стигаше до темето.

— Побърканияци? — повтори Пържитиган. Досега готвачът не се бе обадил. Томас си помисли, че изглежда по-изплашен дори отколкото беше по време на битката със скръбниците. Но може би сега бяха в още по-опасно положение. Когато си лягаха снощи, всичко изглеждаше толкова мирно и спокойно. Да, погледнато така, наистина положението им бе далеч по-неприятно.

Миньо посочи крещящата окървавена жена.

— Така се наричат. Не ги ли чу?

— Не ме интересува, дори да са се нарекли мъхнати върби — тросна се Нют. — Намерете ми нещо, с което да разбия проклетата врата!

— Ето — подаде му едно ниско момче пожарогасителя, който бе смъкнало от стойката на стената. Томас отново почувства угризение, че не знае името на момчето.

Нют сграбчи металния цилиндър, замахна и го стовари върху дръжката. Чу се оглушителен трясък и дръжката тупна на пода. Но едва след третия удар вратата се откряна навън — толкова, колкото да видят, че зад нея цари пълен мрак.

Нют стоеше мълчаливо, загледан в тесния процепа към тъмнината, сякаш очакваше през него да нахлуят демони от подземния свят. После подаде пожарогасителя на момчето, без да се обръща.

— Да вървим — рече. Томас си помисли, че долавя треперене в гласа му.

— Почакай — спря го Пържитиган. — Сигурни ли сме, че искаме да идем там? Може би вратата неслучайно е била заключена?

Томас не можеше да не се съгласи — нещо не беше наред тук.

Миньо застана до Нют, погледна Пържитиган и сетне спря погледа си на Томас.

— А какво друго ни остава? Да стоим тук и да чакаме тези безумци да нахлуят? Тръгвайте.

— Не виждам как ще влязат през решетките — посочи Пържитиган. — Хайде да помислим малко, а?

— Не е време за мислене — тросна се Миньо. Той изрита с крак вратата и тя се разтвори. Но мракът отвън не се разсея, а сякаш дори се сгъсти повече. — А и трябваше да го кажеш, преди да разбием вратата, сбръчканяко. Сега вече е късно.

— Мразя, когато си прав — промърмори недоволно Пържитиган.

Томас не можеше да откъсне поглед от зейналата врата. Споходи го мисълта, че нещо много сериозно се е объркало, щом дори хората, които ги бяха спасили, не се бяха появили досега. Но Миньо и Нют имаха право — за да разберат какво става, трябваше да излязат навън.

— По дяволите — изруга Миньо. — Аз съм пръв.

Без да чака отговор, той побутна вратата и изчезна отвън в мрака. Нют погледна неуверено Томас и го последва. Томас реши, че ще е най-добре да тръгне с тях.

Отвън бе толкова тъмно, че той неволно разпери ръце.

Светлината, която идваше зад тях, не разсейваше плътния мрак. Беше тъмно като в гроб. И миришеше. На нещо гадно.

— Ей, внимавайте — извика Миньо отпред. — Нещо... виси от тавана.

Томас чу странно поскръцване и сподавен вик. Сякаш Миньо се бе ударил в един от висящите полилеи. Нют, който пристъпваше вдясно, също изпъшка и се чу звук от влачещ се по пода метал.

— Маса — промърмори Нют. — Пазете се от масите.

Зад Томас се обади Пържитиган:

— Някой помни ли къде беше ключът за осветлението?

— Натам съм тръгнал — отвърна Нют. — Сигурен съм, че беше някъде тук.

Томас продължаваше да пристъпва слепешката. Все пак очите му започваха да привикват с тъмнината, сега вече различаваше очертания на сенки сред по-тъмни сенки. Да, тук нещо не беше наред. Имаше предмети там, където не би трябвало да ги има. Сякаш...

— Уф-уф-уф — изпъшка Миньо с отвращение, като да беше стъпил в купчинка цопла. В помещението отново се чу поскръцване.

Преди Томас да успее да реагира, той също се удари в нещо. Твърдо и със странна форма. Напипа плат.

— Намерих го! — извика Нют.

Чу се изщракване и помещението се озари в ярка флуоресцираща светлина, която за няколко секунди ги заслепи. Томас се олюля, отстъпи назад от това, в което се бе ударил, и неволно се блъсна в друг люлеещ се предмет.

— Ау! — извика Миньо.

Томас присви очи, погледът му взе да се прояснява. Огледа се и застина от ужасяващата сцена, на която стана свидетел.

Навсякъде из помещението от тавана висяха хора — бяха поне десетина на брой. Всичките бяха обесени за врата, въжетата се бяха впили в потъмнялата им кожа. Вкочанените им тела се поклащаха напред-назад, от бледите им устни се подаваха белезникави езици. Дрехите и лицата им му се струваха странно познати.

Томас неволно коленичи.

Той познаваше тези мъртъвци.

Това бяха хората, които ги бяха спасили. Предния ден.

Томас се опита да не поглежда обесените, докато се изправяше. Приблужи до Нют, който стоеше неподвижно до стената с ключа на осветлението и шареше с ужасен поглед из помещението.

Миньо се присъедини към тях, ругаейки полугласно. И други езерни надникнаха и нададоха изплашени викове, когато осъзнаха какво виждат. Някои се задавиха и започнаха да повръщат. Томас също усети, че му призлява, но успя да се удържи. Какво ли бе станало тук? Как бе възможно всичко да се бе объркало толкова бързо? В душата му се надигна отчаяние.

И тогава си спомни за Тереза.

„Тереза? — повика я мислено. — Тереза! — Повтаряше името ѝ отново и отново, стиснал очи. — Къде си?“

— Томи! — Нют сложи ръка на рамото му. — Какво ти става бе, човече?

Томас отвори очи и откри, че се е превил и притиска корема си с ръце. Той се изправи бавно и се помъчи да овладее паниката, която го разяждаше отвътре.

— Ти какво мислиш, че ми става? Огледай се само!

— Да, но изглеждаше, че се превиваш от страшни болки.

— Нищо ми няма... просто се опитвах да я повикам мислено. Но не можах. — Не биваше да им казва, че двамата с Тереза разговарят телепатично. Но щом всички тези хора са мъртви... — Трябва да разберем къде са я настанили — добави припряно той и огледа помещението, като се опитваше да не забелязва труповете. Търсеше вратата за нейната стая. Нали му каза, че била от другата страна на столовата.

Ето там. Жълта врата с медна дръжка.

— Той е прав — обади се Миньо. — Разпръснете се! Намерете я!

Томас вече бягаше натам, изненадан от това колко бързо се е възстановил от шока. Дотича до вратата, като се шмугваше между висящите тела. Трябваше да е вътре, на сигурно място като тях.

Вратата беше затворена и това бе добър признак. Вероятно заключена. Може би бе заспала като него. Затова мълчи и не отговаря.

На няколко метра от вратата се сети, че ще му е нужно нещо, с което да я разбие.

— Някой да донесе пожарогасителя! — извика Томас през рамо. Миризмата в помещението бе отвратителна — когато си пое рязко дъх, отново му се догади.

— Уинстън, погрижи се — нареди Миньо зад него.

Томас пръв стигна вратата и натисна дръжката. Не поддаде, беше заключено. И тогава забеляза малка пластмасова табелка, окачена на стената отдясно. Вътре в нея бе пхнато листче, на което с печатен шрифт бе изписано:

Тереза Агнес. Група А, обект А1.

Предателката.

Странно, но това, което най-много го изненада, бе фамилията й. Агнес. Тереза Агнес. Име, което не пробуждаше никакъв, дори най-малък спомен в обърканото му съзнание. Той самият бе кръстен на Томас Едисон, великия изобретател. Но Тереза Агнес? Не беше чувал за такава.

Разбира се, имената им вероятно бяха породени от странна прищявка, шега, опит на Създателите — на ЗЛО — да ги откъснат от средата на истинските им родители. Томас нямаше търпение да узнае как са го кръстили при раждането, какво име са му избрали неговите родители. Където и да са те сега. И които и да са.

Разпокъсаните спомени, с които се бе сдобил по време на Промяната, го бяха накарали да смята, че е имал родители, които не са го обичали. Че които и да са те, не са го искали. Че е бил спасен от ужасно малтретиране. Но сега отказваше да повярва в това, особено след като тази нощ бе сънувал майка си.

Миньо щракна с пръсти пред очите на Томас.

— Ей, Томас? Сега не е време да дремеш. Събуди се. Наоколо е пълно с мъртъвци.

— Извинявай. — Томас се обърна към него. — Замислих се колко е странна фамилията на Тереза.

— На кого му пука за фамилията й? — изглежда го намръщено Миньо. — Не е ли по-странно, че са я нарекли предателка?

— И какво означава група А, обект А1? — добави Нют, докато подаваше пожарогасителя на Томас. — Както и да е, твой ред е да разбиваш врати.

Томас сграбчи тежкия цилиндър, ядосан, че е позволил на малкото листче да го отвлече от главното. Тереза беше зад тази врата и сигурно се нуждаеше от помощ. Опитвайки се да не обръща внимание на обезпокоителното определение „предателка“, той сграбчи цилиндъра и го стовари върху дръжката. Чу се звън, пожарогасителят рязко се разтърси. Вратата поддаде и след още два удара дръжката падна на пода.

Томас захвърли пожарогасителя и бутна силно вратата. Беше изтръпнал от ужас заради това, което би могъл да намери вътре. Първи пристъпи в осветеното помещение.

То беше по-малко копие на тяхната стая, с два гардероба и друга врата, вероятно водеща към тоалетната. Имаше четири койки, но само завивките на една от тях бяха разхвърляни. Възглавницата висеше отстрани, калъфката бе разкъсана. От Тереза нямаше и следа.

— Тереза! — извика Томас със свито от засилващата се паника гърло.

Зад вратата се чу шум от пусната в тоалетната вода и Томас почувства внезапно облекчение. Беше толкова силно, че едва не приседна на пода. Тя е там, в безопасност. Понечи да отиде до вратата, но Нют го дръпна за ръката.

— Свикнал си да живееш с момчета — рече му. — Не мисля, че е прилично да се надзърта в момическа тоалетна. Почакай да излезе.

— А ние може да повикаме останалите и да направим тук събора — предложи Миньо. — Не мирише гадно и няма прозорци, от които да крещят побърканиците.

Томас едва сега забеляза, че тази стая е без прозорци, макар че би трябвало да му направи впечатление още при влизането.

— Дано не се бави — промърмори той.

— Ще доведе останалите — рече Миньо, обърна се и излезе.

Томас впери поглед във вратата на тоалетната. Нют и Пържитиган влязоха и се настаниха на койките, с угрижени изражения на лицата.

— Тереза? — отново я повика Томас. — Чуваш ли ме? Чакаме те отвън.

Никакъв отговор. И все още усещаше онази празнота, сякаш липсваше какъвто и да било контакт с нея в съзнанието му.

Чу се изщракване. Вратата на банята се отмести навън, към Томас. Той пристъпи, готов да поеме Тереза в обятията си — не го интересуваше, че има и други, които ще ги видят. Но човекът, който влезе в стаята, не беше Тереза. Томас се стресна от изненада и едва не се спъна. Всички негови надежди рухнаха в миг.

Беше момче.

Носеше същите дрехи, каквито им бяха раздали снощи, пижама с горнище и долнище в небесносин цвят. Имаше мургава кожа и черната му коса бе късо подстригана. Изражението на неподправена изненада, което се изписа на лицето му, бе едничката причина Томас да не го сграбчи за шията и да го разтърси, докато получи от него отговори.

— Кой си ти? — попита строго Томас.

— Кой съм аз? — отвърна почти подигравателно момчето. — А ти кой си?

Нют скочи на крака и застана от другата страна на момчето.

— Не ни губи времето с празни приказки — тросна се той. — Ние сме повече от теб. Казвай кой си!

Момчето скръсти ръце на гърдите.

— Добре. Името ми е Арис. Какво друго ви интересува?

Томас едва се сдържа да не го удари. Този тип си позволяваше да се държи надут, когато Тереза е изчезнала.

— Как влезе тук? Къде е момичето, което спеше в тази стая?

— Момиче? Какво момиче? Аз съм единственият в тази стая, откакто ме настаниха снощи.

Томас посочи с пръст през рамо към голямото помещение.

— Отвън има табелка, на която пише, че тук е настанена Тереза... Агнес. Не се споменава никакъв Арис.

Нещо в тона му подсказа на момчето, че това не е шега. Арис разпери ръце в примирителен жест.

— Виж, човече, не зная за какво говориш. Снощи ме настаниха тук, спях в това легло — той посочи разхвърляната койка. — Събудих се преди пет минути и отидох да пишкам. Никога през живота си не съм чувал за Тереза Агнес. Съжалявам.

Томас и Нют се спогледаха. Никой от тях не знаеше какво да каже.

Нют повдигна леко рамене и се обърна към Арис.

— И кой те настави тук?

— Не зная, човече. — Момчето отново разпери безпомощно ръце. — Бяха онези типове с оръжията, които ни спасиха и ни казаха, че сега вече всичко ще бъде наред.

— Спасиха ви от какво? — попита Томас. Тази история ставаше все по-странна. Необяснима и странна.

Арис сведе очи към пода и раменете му се прегърбиха. Изглеждаше сякаш е бил споходен от ужасни спомени. Той въздъхна, погледна към Томас и отвърна: — От лабиринта, човече. От лабиринта.

Нещо омекна вътре в Томас. Това момче не лъжеше — беше сигурен. Подказваше го изразът на лицето му. Томас бе виждал подобен израз на много други момчешки лица. Знаеше какви спомени носи всеки от тях в себе си. Знаеше и че Арис няма никаква представа какво може да е станало с Тереза.

— Защо не седнеш? — покани го той. — Мисля, че имаме много неща, за които да си поговорим.

— Какво имаш предвид? — попита Арис. — Кои сте вие? Откъде се взехте?

Томас се разсмя уморено.

— Лабиринтът. Скръбниците. ЗЛО. Каквото поискаш, за това ще говорим. — Толкова много неща се бяха случили. Откъде да започнат? На всичко отгоре от безпокойство за Тереза имаше чувството, че главата му ще се пръсне. Едва се сдържа да не избяга в другата стая и да продължи да я търси.

— Лъжеш — прошепна с преbledняло лице момчето.

— Ни най-малко — обади се Нют. — Томи е прав. Трябва да си поговорим. Изглежда, идваме от едно и също място.

— Кой е този?

Томас се обърна. На прага стоеше Миньо, още няколко момчета надничаха зад него. Лицата им бяха изкривени от неприятната миризма в столовата, очите — изцъклени от ужасната картина.

— Миньо, запознай се с Арис — рече Томас и отстъпи встрани. — Арис, това е Миньо.

Миньо произнесе нещо нечленоразделно, сякаш не знаеше какво да каже.

— Вижте — предложи Нют. — Да свалим горните койки и да ги подредим покрай стените. Така ще можем всички да се настаним и да обсъдим положението.

Томас поклати глава.

— Не. Първо трябва да намерим Тереза. Сигурно е в някоя съседна стая.

— Друга няма — заяви Миньо.

— Какво искаш да кажеш?

— Току-що проверих всичко наоколо. Освен голямото помещение и нашата спалня, има само тази стая. Вратата, през която влязохме вчера, е затворена и заключена. Отвън. Други врати няма.

Томас завъртя объркано глава. Имаше чувството, че е оплетен в безброй паяжини.

— Но помисли си за снощи. Храната, която ни дадоха — откъде се е взела? Не намери ли нещо като кухня или склад? — Огледа се с надеждата някой да знае отговора.

— Може да има скрита врата — подхвърли накрая Нют. — Сега обаче има по-важни неща. Трябва да...

— Не! — извика Томас. — С този тип може да си говорим цял ден. Според табелката на вратата тук трябваше да е настанена Тереза. Трябва да я намерим!

Без да чака отговор, той излезе, разблъска момчетата при вратата. Миризмата го лъхна като че някой бе излял върху му кофа с помия. Подпухналите морави трупове приличаха на ловни трофеи, оставени от ловците да се изсушат. Безжизнени очи се впериха в него.

Отново му призля, стомахът му се сви болезнено. Той затвори очи и положи усилие да овладее бунтуващите се вътрешности. Когато отново ги отвори, постара се да потърси място, където може да е скрита Тереза, без да гледа към труповете.

Но тогава го споходи една ужасна мисъл. Ами ако тя...

Той хукна из помещението, като оглеждаше лицата на убитите. Тя не беше сред тях. Постепенно облекчението от тази мисъл прокуди паниката и той отново се зае да търси скрита врата.

Стените бяха бели, без украса и кой знае защо и без прозорци. Тръгна покрай тях, като ги докосваше с пръсти. Стигна до вратата за тяхната спалня, подмина я, отправи се към вратата, през която бяха

влезли вчера. Снощи навън валеше проливно, но сега бе грейнало слънце.

Входът — или изход — се състоеше от две масивни стоманени врати с лъскава повърхност. През дръжките бе прокарана яка желязна верига, заключена с катинар. Томас се пресегна и я дръпна, сякаш за да прецени здравината ѝ. Веригата бе хладна при допир и не поддаде.

Очакваше да чуе тропане от другата страна — например от побърканиците, които се опитваха да влязат през прозорците. Но не чу нищо. Единствените звуци бяха далечните крясъци на лудите и тихият ромон от сподавените реплики на езерните.

Томас продължи обиколката си покрай стената, докато стигна стаята, в която трябваше да е настанена Тереза. Нищо, нито дори цепнатина, която да подсказва наличието на друга врата. Голямото помещение не бе правоъгълно, а овално.

Томас се огледа объркано. Спомни си за предната вечер, как се бяха нахвърлили лакомо на пицата. Беше сигурен, че имаше още врати, кухня. Но колкото повече мислеше за това, толкова по-мъгляви ставаха спомените му. В главата му зазвуча неуловим тревожен сигнал — някой отново бе бърникал в умовете им. Дали и преди бяха постъпвали по същия начин? Като изтриват и променят спомени?

И какво бе станало с Тереза?

Вече си мислеше да започне да лази по пода, за да търси някой скрит капак, но усети, че повече не може да издържа на тежката смрад на разлагащи се тела. Единствената надежда беше новото момче. Той въздъхна и се върна в малката стая, където го бяха открили. Арис можеше да знае нещо, което да им бъде от полза.

Точно както предложи Нют, момчетата бяха свалили горните койки и ги бяха подредили покрай стените. Имаше достатъчно място, за да могат да насядат всички, обърнати едни към други.

Миньо погледна към влезлия Томас и му махна да седне до него.

— Настанявай се, приятелче. Чакахме те. Нека някой да затвори вратата — мирише по-гадно, отколкото и краката на Гали.

Томас затвори вратата и седна до Миньо. Беше толкова отчаян, че почти бе готов да скрие лицето си в шепи. Но не го стори. Все още нямаше никакви причини да мисли, че Тереза е в опасност. Нещо странно се бе случило, но съществуваха милиони възможни обяснения и според повечето от тях тя би трябвало да е здрава и невредима.

— Добре, да започнем с обясненията — поде Нют, — защото след това идва най-важният проблем. Какво ще ядем.

Сякаш по команда Томас усети, че стомахът му се свива от глад. Водата също беше нещо, за което не бяха се сетили досега. Но сигурно в банята щеше да има достатъчно.

— Слушаме те, Арис — подкани го Миньо. — Говори. Разкажи ни всичко.

Момчето, седнало срещу Томас, поклати глава.

— Няма да стане. Вие сте първи.

— Така ли? — изгледа го навъсено Миньо. — А какво ще кажеш, ако се изредим да ти шамаросваме наглата физиономия? И после да те попитаме отново.

— Миньо — намеси се Томас. — Няма никаква причина да...

Миньо посочи с пръст Арис.

— О, я стига. Откъде знаеш дали този тип не е един от Създателите? Някой от ЗЛО, пратен да ни шпионира. Може той да е убил онези нещастници отвън. Ядосва ме, като се държи все едно е ни лук ял, ни лук мирисал, при това е само един срещу нас всичките. Той ще говори пръв.

Томас изпъшка. Беше сигурен, че момчето няма да сподели с тях нищо, докато го заплашват.

— Той има право — отбеляза Нют. — Кажи ни какво означаваше това, че идваш от лабиринта. Защото ние избягахме оттам и очевидно не те познаваме.

Арис потърка очи.

— Добре, слушайте. Бях захвърлен в гигантски лабиринт с огромни каменни стени — но преди това ми бяха изтрили паметта. Не помнех нищичко от предишния си живот. Освен малкото си име. Живях там с група момичета. Бяха около петдесет и аз бях единственото момче. Избягахме преди два дена — хората, които ни помогнаха, ни държаха няколко дни в един гимнастически салон, после снощи ме преместиха тук, но никой не ми обясни каквото и да било. А какво означава твърдението ви, че вие също сте били в лабиринт?

Томас почти не чуваше думите му, толкова силни бяха изумените възклицания на другите езерни. Объркването му нарастваше. Всичко това звучеше толкова налудничаво. За щастие, някой изрази на глас това, което Томас се опитваше да подреди в мислите си.

— Почакай малко — рече Нют. — Живял си в голям лабиринт, във ферма, където стените нощем се затварят? Само ти и няколко десетки момичета? Имаше ли едни същества, наречени скръбници? Ти последен ли пристигна там? И обърка ли се всичко след твоята поява? В кома ли си бил, когато си се озовал там? Носеше ли някаква бележка?

— Ей-ей — размаха ръце Арис. — Откъде ти е известно всичко това? Как...

— Това е същият експеримент — изтъкна ядосано Миньо. — Или каквото е там. Само че тук става дума за група момичета и едно момче, докато при нас беше обратното. ЗЛО вероятно са построили два лабиринта и са провели две различни изпитания!

Томас вече се бе досетил за това. Той погледна към Арис.

— Казаха ли ти, че ти си задействал края?

Арис кимна, объркан като всички останали.

— А ти... — Томас се подвоуми. — Случайно разговаряше ли с едно от онези момичета в главата си? Нали разбираш — чрез телепатия?

Очите на Арис се разшириха, втренчиха се в Томас сякаш той бе прозрял в душата му някаква ужасна тайна.

„А ти чуваш ли ме?“

Фразата изникна съвсем ясно в ума на Томас и в началото той дори си помисли, че Арис я е произнесъл на глас. Но не — устните му не бяха помръднали.

„Чуваш ли ме?“ — повтори момчето.

Томас се поколеба, преглътна мъчително.

„Да.“

„Те я убиха — рече Арис. — Убиха най-добрия ми приятел.“

6

— Какво става? — попита Нют, като местеше поглед между Томас и Арис. — Вие двамата какво се споглеждате като влюбени птички.

— Той също го може — каза Томас, без да сваля очи от новото момче. Последните му думи го бяха впечатлили. Убили са телепатичната му партньорка...

— Какво може? — попита Пържитиган.

— А ти какво мислиш? — отвърна с въпрос Миньо. — И той е урод като Томас. Могат да разговарят в главите си.

— Наистина? — Нют го изглежда намръщено.

Томас кимна и понечи да заговори мислено Арис, но в последния момент рече на глас:

— Кой я е убил? Какво е станало?

— Кой да убие кого? — удиви се Миньо. — И престанете с тези вуду цопла, докато сме край вас.

Томас едва успя да откъсне очи от Арис, за да обясни на Миньо.

— Имало е момиче, с което е разговарял, също като мен и Тереза. Но каза, че са убили момичето. Искан да знам кои са „те“.

Арис бе свел глава.

— Не зная кои са те — отвърна. — Всичко е твърде объркано. Не мога да разбера кои са добри и кои — лоши. Но мисля, че по някакъв начин накараха Бет... да промуши с нож моята приятелка. Тя се казваше Рейчъл. Мъртва е, човече. Мъртва. — Той захлупи лицето си в шепи.

Томас го гледаше с нарастващо объркване. Всичко говореше, че Арис е дошъл от друг вариант на лабиринта, притежаващ подобно устройство, само че бе променено съотношението момчета-момичета. Но това означаваше, че Арис е другата версия на Тереза. Бет съответстваше на Гали, който бе убил Чък. С нож. Но пък нали трябваше Гали да убие Томас?

И защо Арис е тук? И къде е Тереза? Тъкмо нещата започваха да се подреждат и ето че сега отново всичко се обърка.

— Ти как се озова тук? — попита Нют. — И къде са всички тези момичета, за които говориш? Колко от тях избягаха с теб? Само теб ли докараха, или бяхте повече?

Томас изпитваше съжаление към Арис. Да го обсипят с подобни въпроси след всичко преживяно. Ако ролите им бяха разменени и той бе видял как убиват Тереза... Смъртта на Чък бе достатъчно тежък удар.

„Достатъчно тежък? — помисли си той. — Нима може да има нещо по-страшно от това?“ Искаше му се да крещи. В този момент целият свят му се струваше непоправимо черен.

Арис вдигна глава и по бузите му се търкулнаха сълзи. Изведнъж Томас осъзна, че хлапето му е симпатично.

— Вижте — рече момчето. — И аз съм не по-малко объркан от всички вас. От нашите оцеляха около трийсет, отведоха ни в гимнастическия салон, нахраниха ни и ни оставиха да се изкъпем. Снощи ме преместиха тук и казаха, че ме отделят, защото съм момче. Това е. После се появихте вие, пръчките. Не зная какво може да означава всичко това. — Арис поклати глава.

— Ние — пръчките? — повтори озадачено Миньо.

— Няма значение — махна с ръка Арис. — Това е един израз, който използвахме там.

Миньо и Томас се спогледаха. Изглежда, всяка от групите си бе създала свой жаргон.

— Ей — обади се едно от момчетата. Беше се облегал на стената и сочеше Арис с пръст. — Какво е това на шията ти? Нещо черно, точно под яката.

Арис завъртя глава в напразен опит да се огледа.

— Какво?

Томас забеляза тъмно петно точно над яката на пижамата, което заобикаляше врата отзад. Беше накъсано, сякаш е надпис.

— Чакай, ще погледна — предложи Нют. Той се надигна от леглото и приближи Арис, като накуцваше. Пресегна се и смъкна яката, за да види по-добре.

— Това е татуировка — обясни Нют.

— Какво пише там? — поинтересува се Миньо, който също се бе изправил и се приближаваше.

Нют не отговори. Подтикван от любопитство, Томас застана до него. Това, което прочете, изписано с печатни букви, накара сърцето му да се разтупти.

СОБСТВЕНОСТ НА ЗЛО. ГРУПА Б, ОБЕКТ Б1. ПАРТНЬОРЪТ.

— Какво трябва да означава? — учуди се Миньо.

— Кажете ми какво пише? — помоли Арис, като продължаваше да върти глава. — Кълна се, че снощи нямаше нищо!

Нют повтори бавно думите. Сетне рече:

— Собственост на ЗЛО? Мислех, че сме се отървали от тях. Както и да е. — Той се обърна, видимо обезсърчен, и се върна да седне на койката.

— И защо те наричат „партньор“? — попита Миньо.

Арис поклати глава.

— Нямам представа. Кълна се. И съм сигурен, че снощи нямаше нищо. Изкъпах се и се погледнах в огледалото. Щях да го забележа. Или някой в лабиринта щеше да го види.

— Искаш да кажеш, че са те татуирали посред нощ? — подхвърли Миньо. — Без да усетиш дори? О, я стига, пич.

— Кълна се! — настоя Арис. Той се изправи и отиде в тоалетната, вероятно за да се огледа.

— Не вярвам и на една негова думичка — прошепна Миньо на Томас. Докато се навеждаше да седне, Томас мярна нещо черно под неговата яка.

— Я чакай — рече Томас, но бе твърде шокиран, за да продължи.

— Какво има? — попита Миньо и го загледа, сякаш и той бе видял нещо на шията му.

— Ами на своята... на шията ти — заговори объркано Томас. — Ти също имаш надпис!

— Какви ги приказваш, бе? — Миньо се изправи и дръпна надолу яката.

Томас се наведе и погледна отблизо.

— Майчице... на същото място. И е същият надпис, освен...

Томас го прочете на глас:

СОБСТВЕНОСТ НА ЗЛО. ГРУПА А, ОБЕКТ А7. ВОДАЧЪТ.

— Ей, човече! — възкликна Миньо.

Повечето от останалите езерни се бяха скупчили около Томас. Той прочете думите на висок глас.

— Майтапиш се, пич. — Миньо размахва ръце, проправи си път през тълпата и отиде в тоалетната, за да се увери сам.

И тогава настъпи истинска лудница. Томас усети, че някой му дърпа яката, докато той дърпаше яките на другите. Всички заговориха едновременно.

— Навсякъде пише група А.

— Собственост на ЗЛО, също като неговата.

— Ти си обект А13.

— А3.

— А10.

Томас се завъртя бавно в кръг, зашеметен от случващото се. Повечето от момчетата нямаха допълнителен надпис като Арис и Миньо, а само черта. Нют ги обикаляше всичките със застинало, безизразно лице.

— На моята какво пише? — попита той, когато се изправи срещу Томас.

Томас дръпна яката надолу и прочете изписаните върху кожата думи.

— Ти си обект А5 и те наричат „лепилото“.

— Лепило ли? — повтори изумено Нют.

Томас отстъпи назад.

— Ами да. Вероятно защото си нещо като лепило, задържащо всички заедно. Не зная. Прочети моята.

— Вече го сторих...

Томас забеляза странното изражение на Нют. Колебание или страх? Сякаш не искаше да каже на Томас какво е написано там.

— Е?

— Ти си обект А2 — отвърна Нют. После сведе очи.

— И?

Нют продължаваше да се двоуми и не смееше да го погледне.

— Не пише нищо друго. Освен... „да бъде убит от група Б“.

Томас нямаше време да обмисля чутото от Нют. Още не знаеше дали е объркан, или изплашен, когато в помещението отекна камбанен звън. Той запуши инстинктивно уши, същото направиха и останалите.

Забеляза смущението по лицата им и в този момент позна звука. Беше същият сигнал като този, който прозвуча в лабиринта точно преди Кутията да докара Тереза. Алармата, използвана в Езерото, за да възвести появата на новак.

Но този път сигналят не се прекрати. Томас усети силно, нарастващо главоболие.

Езерните обикаляха из помещението и се озъртаха сякаш търсеха мястото, откъдето идваше звукът. Някои от тях седяха на койките, притиснали ушите си с длани. Томас също се озърташе, но безрезултатно. Не видя нито високоговорители, нито отвори в стените. Звукът сякаш идваше отвсякъде.

Нют го сграбчи за ръката и извика в ухото му:

— Това е алармата за новобранци!

— Зная!

— Защо звъни?

Томас повдигна безпомощно рамене. Откъде би могъл да знае отговора?

Миньо и Арис се върнаха в помещението, като се почесваха смутено по вратовете. Не им отне много време да разберат, че всички останали имат същите татуировки. Пържитиган бе отишъл до вратата за голямото помещение и тъкмо протягаше ръка към дръжката.

— Почакай! — извика импулсивно Томас. Изтича при Пържитиган, усещайки, че Нют го следва по петите.

— Защо? — попита готвачът, все още протегнал ръка към дръжката.

— Не зная — отвърна Томас, все още объркан от силния звук. — Заради алармата. Може да се е случило нещо лошо.

— Аха! — извика в отговор Пържитиган. — Ами ако се налага да се махнем по-бързо оттук?

Без да изчака отговора на Томас, той бутна вратата. Тя не помръдна и той я натисна по-силно. Когато и този път не поддаде, Пържитиган се облегна върху нея с цялата си тежест.

Никакъв резултат. Беше неподвижна като тухлена стена.

— Строшил си дръжката! — извика Пържитиган и блъсна вратата с длан.

Томас не искаше да се надвиква с него повече. Беше уморен и го болеше гърлото. Обърна се и се облегна на стената, скръстил ръце. Повечето от езерните изглеждаха обезсилени като него. Вероятно им беше омръзнало да търсят някакви отговори. Седяха по леглата или стояха прави с безизразни лица.

Изпълнен с отчаяние, Томас отново повика Тереза. Опита няколко пъти. Но тя не отговаряше, а и при този оглушителен звук не знаеше дали успява да се съсредоточи достатъчно. Все още усещаше отсъствието ѝ, беше като да се събудиш без зъби в устата. Не ти е нужно огледало, за да разбереш, че ги няма.

И тогава алармата спря.

Никога досега не му се бе струвало, че тишината също може да има свой звук. Като бръмчене на пчели в кошер, изпълващо стаята толкова настойчиво, че Томас неволно размаха пръсти пред ушите си. Всеки дъх в помещението бе като експлозия, сравнен с невероятната тишина.

Пръв заговори Нют.

— Не ми казвайте, че ще ни тръснат още новаци.

— И къде според теб е Кутията? — попита насмешливо Миньо.

Леко поскръцване накара Томас да извърне глава към вратата за голямото помещение. Беше се отместила с няколко сантиметра, очертавайки черна ивица от тъмнина. Някой бе включил осветлението от другата страна. Пържитиган отстъпи назад.

— Сигурно искат да излезем — предположи Миньо.

— Ами излез ти пръв — предложи Пържитиган.

Миньо вече бе поел към вратата.

— Няма проблем. Може да се снабдим с поредната играчка, която да подритваме, когато няма какво друго да правим. — Когато се

изравни с Томас, той спря. — Още един Чък винаги може да ни е от полза.

Томас не му се сърдеше. По свой начин Миньо му показваше, че на него също му липсва Чък. Но напомнянето за неговия приятел му причини болка. Инстинктът му подсказваше да не обръща внимание, и без това имаха предостатъчно ядове. Трябваше да се дистанцира по някакъв начин от чувствата си и да продължава напред. Стъпка по стъпка. Докато разбере цялата истина.

— Добре — рече той. — Ти ли ще идеш, или искаш аз да съм пръв?

— Какво пише на твоята татуировка? — попита тихо Миньо, без да обръща внимание на въпроса му.

— Няма значение. Да се махаме.

Миньо кимна, но все още не смееше да го погледне. После се усмихна, сякаш тревожните мисли в главата му внезапно се бяха разсеяли.

— Разбрах. Ако някое зомби ме захване за крака, ти ще ме спасиш.

— Уговорено. — Томас нямаше търпение да приключат час по-скоро. Знаеше, че са на прага на поредната голяма промяна в тяхното нелепо пътуване, и не искаше да протака повече.

Миньо отвори вратата. Мракът отвън сякаш се бе сгъстил в тяхно отсъствие. Миньо прекрачи прага и Томас го последва.

— Почакай тук — прошепна Миньо. — Не е необходимо да играем на блъсканица с обесени мъртъвци. Нека първо намеря ключа за осветлението.

— Защо е изключено? — учуди се Томас. — Искам да кажа, кой може да го е направил?

Миньо се извърна и го погледна въпросително.

— Няма ли да престанеш с тези въпроси, пич? Има ли нещо досега, в което да си видял здрав разум? Млъкни и чакай.

Мракът бързо го погълна. Томас чуваше стъпките му по килима, сетне звука от триенето на ръката му в стената.

— Ето го! — извика той много близо, сякаш бе непосредствено до Томас.

Чу се изщракване и помещението се озари в светлина. За един кратък миг Томас не можа да си даде сметка какво точно се е

променило. После осъзна, че беше изчезнала ужасната миризма на разложено.

И вече знаеше защо.

Нямаше ги трупове. Нямаше и следа, че изобщо са били тук.

Минаха няколко секунди, преди Томас да си даде сметка, че е спрял да диша. Пое си дълбоко въздух, докато оглеждаше ококорено голямото помещение. Нито подпухнали, висящи от тавана трупове, нито миризма.

Нют се промуши покрай него и стигна, накуцвайки, средата на помещението.

— Това е невъзможно — възкликна той и се завъртя бавно в кръг, загледан във въжетата, на които допреди малко се поклащаха мъртви тела. — Никой не би могъл да ги изнесе за толкова кратко време. А и да беше влязъл, щяхме да го чуем!

Томас направи няколко крачки встрани и се облегна на стената. Зад него от малкото помещение излязоха и останалите езерни, и Арис.

— Прав си — кимна Миньо. — Колко време бяхме вътре зад затворената врата? Двайсет минути? Няма начин някой да е преместил толкова бързо телата. А и това помещение е заключено отвътре.

— Да не говорим за миризмата — добави Томас.

Миньо кимна отново.

— Ама и вие, сбръчканяци такива, сте едни умници — подхвърли презрително Пържитиган. — Огледайте се. Няма ги, нали? Значи все някой трябва да се е погрижил за тях.

Томас не беше в настроение за спорове. Не искаше дори да го обсъждат. Труповете ги нямало, какво пък. Виждали са дори по-странни неща.

— Ей — обади се Уинстън. — Лудите отвън също са замлъкнали.

Томас се заслуша. Тишина.

— Смятах, че не можем да ги чуваме в другата стая. Но ти си прав — престанали са да крещят.

Всички изтичаха към другия край на помещението, където бе и тяхната спалня. Томас ги последва, любопитен да надзърне през прозореца и да види света отвън. Преди, когато там бяха побърканияците, бе твърде уплашен, за да се интересува от гледки.

— Това пък какво е сега? — провикна се неочаквано Миньо без повече обяснения изчезна в спалнята.

Докато се приближаваше, Томас забеляза, че всяко от момчетата спира на прага, ококорва очи и сетне пристъпва вътре. Изчака си реда, застанал зад Арис, и ги последва.

Изпита същия шок като останалите. Като цяло помещението приличаше на онова, в което бяха прекарвали нощта. Но имаше някои съществени различия: зад металните решетки на прозорците бяха вдигнати тухлени стени, които напълно запречваха гледката навън. Единствената светлина сега идваше от лампите на тавана.

— Колкото и да са били бързи с труповете — рече Нют, сигурен съм, че не са имали време да вдигнат тези тухлени стени. Какво става тук?

Миньо доближи един от прозорците, пъкна ръка между решетките и докосна тухлената стена.

— Не поддава — обяви той.

— Дори не изглежда нова — промърмори Томас и на свой ред изпробва стената. Беше твърда и студена. — Мазилката е суха. Поредният им фокус.

— Фокус ли? — попита Пържитиган. — Какви ги говориш?

Томас повдигна рамене с безразличие. Все още искаше отчаяно да разговаря с Тереза.

— Не зная. Нали си спомняте Скалата? Сkochихме във въздуха и изчезнахме през невидима дупка. Кой знае на какво още са способни тези хора.

Следващият половин час премина като в мъгла. Томас обикаляше наоколо, както и всички останали, оглеждаше тухлените стени и търсеше други промени. Странен бе фактът, че всички койки в спалното бяха оправени, нямаше ги и дрехите, които бяха съблекли вчера, за да облекат пижамите. Гардеробчетата също бяха местени, но не толкова явно и някои от момчетата твърдяха, че са си били така. Както и да е, оказа се, че са заредени с чисти дрехи и обувки и нови електронни часовници за всеки от тях.

Но най-голямата промяна — както откри Миньо — беше табелката пред стаята, в която бяха заварили Арис. Вместо надписа „Тереза Агнес, Група А, обект А1, Предателката“, сега там бе изписано:

АРИС ДЖОНС. ГРУПА Б, ОБЕКТ Б1. ПАРТНЬОРЪТ.

Всички разгледаха новата табелка и си тръгнаха, единствено Томас остана там, неспособен да откъсне очи от нея. Имаше чувството, че това е нещо като официална санкция за промяната — бяха му отнели Тереза, за да я заменят с Арис. Във всичко това, естествено, нямаше никаква логика. Той се върна в спалното, намери койката, на която бе прекарал предната нощ, и се изтегна, като покри главата си с възглавница, за да се откъсне от света.

Какво може да е станало с нея? Какво е станало с тях? Къде се намират? Какво трябва да правят? И какви са тези татуировки?

Той стисна очи, завъртя се на една страна и се присви, сякаш го болеше коремът. После, твърдо решен да опитва отново и отново, докато я открие, започна да я вика мислено.

„Тереза? — пауза. — Тереза? — по-дълга пауза. — Тереза! — Последното беше телепатичен вик и тялото му се напрегна от усилие. — Тереза! Къде си? Моля те, отговори ми! Защо не се свързваш с мен? Тер...“

„Махни се от главата ми!“

Думите изригнаха в ума му, толкова силни, почти осезаеми, че той почувства рязка болка в слепоочията. Седна в леглото, после се надигна. Това беше тя. Със сигурност беше тя.

„Тереза? — той притисна с пръсти слепоочията си. — Тереза?“

„Който и да си, разкарай се от главата ми!“

Томас се дръпна, сякаш го бяха ударили, и тупна в леглото. Затвори очи и направи опит да се съсредоточи.

„Тереза, за какво говориш? Това съм аз, Томас. Къде си?“

„Млъквай! — Беше тя, без никакво съмнение, но гласът ѝ бе изпълнен със страх и гняв. — Просто млъкни! Не знай кой си! Остави ме на мира!“

„Но... — поде Томас, напълно объркан. — Тереза, какво е станало?“

Тя остана смълчана, сякаш си събираше мислите, и когато най-сетне му отговори, той усети, че се старее да бъде спокойна.

„Остави ме на мира, иначе ще те намеря и ще ти прережа гърлото. Кълна се.“

След което изчезна. Въпреки предупреждението ѝ той се опита да я повика отново, но в ума му пак се появи онази празнота от сутринта, недвусмислен белег за нейното отсъствие.

Томас се отпусна на леглото, тялото му сякаш бе обхванато от невидими пламъци. Зарови глава във възглавницата и заплака — за пръв път, откакто бе скърбял за Чък. В главата му непрестанно изникваше думата, изписана на табелката отвън — „Предателката“. Всеки път се опитваше да я прогони.

Колкото и да бе странно, никой не дойде да го попита какво се е случило. Приглушените му ридания постепенно преминаха в хлипане и накрая той заспа. И отново сънува.

Този път е малко по-голям, вероятно на седем или осем. Над главата му блести странна, магична светлина.

Хора с причудливи зелени костюми и смешни очила го разглеждат внимателно, засенчвайки за кратко заслепяващата светлина. Вижда очите им, но нищо друго. Устите и носовете им са скрити зад маски. Томас сякаш е раздвоен — едновременно малко момче и по-възрастен. Но въпреки това долавя страха на момчето.

Хората разговарят с приглушени гласове. Има мъже и жени, но не може да познае кой какъв е.

Нито разбира повечето от дочутото.

Само отделни неща. Откъслечни разговори. И всичките — плашещи.

— Ще трябва да се заровим по-дълбоко в него и в момичето.

— Умовете им ще го понесат ли?

— Това е невероятно, нали? Избликът е пуснал дълбоки корени в него.

— Може да умре.

— Дори по-лошо. Да остане жив.

Когато дочу последните думи, той неволно потрепери.

— Или той и останалите да ни спасят. Да спасят всички ни.

Когато се събуди, имаше чувството, че ледени висулки пронизват ушите му. Той потрепери, вдигна ръце и разтърка очи, опитвайки се да надмogne нарастващото гадене. После си спомни ужасните неща, които му бе казала Тереза, и отново се почувства безкрайно нещастен. Кой бяха тези хора? Дали това се е случило наистина? Какво са направили с мозъка му?

— Радвам се, че поне не си забравил как се спи.

Томас се озърна и видя, че Нют е застанал до него.

— Колко време съм спал? — попита, като се мъчеше да прогони спомена за Тереза и за онзи сън в някое тъмно ъгълче на съзнанието си.

Нют погледна часовника си.

— Няколко часа. Когато останалите видяха, че си лягаш, решиха да последват примера ти. И без това няма какво да правим. Затворени сме тук без изход.

— Поне храна имаме ли? — попита Томас.

— Не. Но съм сигурен, че тези, които ни докараха тук, едва ли искат да умрем от глад. Все нещо ще стане. Спомням си първата група в Езерото. Бяхме аз, Миньо, Алби и още момчета. Първите езерни. — Той произнесе тези думи не с гордост, а със сарказъм.

Томас бе заинтригуван. Никога досега не бяха говорили за тези неща.

— И с какво ти го напомни?

Нют бе втренчил поглед в тухлената стена зад прозореца отсреща.

— Ами... всички се събудихме посред бял ден, излегнати на тревата около капациите на Кутията. Бяха затворени. Спомените ни бяха изтрити, също както твоите, когато дойде. Нямах престава колко бързо се взехме в ръце и не позволихме на паниката да ни завладее. Трябва да сме били към трийсетина. Естествено, нямахме никаква идея какво се случва, как сме се озовали там или какво трябва да правим. Бяхме изплашени, объркани. Но успяхме да се организираме. След няколко дни вече строяхме фермата и всеки си знаеше мястото.

Томас с облекчение установи, че болката в главата му е намаляла. Беше заинтригуван от създаването на Езерото.

— Всичко ли беше подготвено за пристигането ви? Семена, животни, инструменти?

Нют кимна, все така загледан в стената.

— Да, но пак трябваше да свършим страшно много работа. Доста грешки допуснахме, но пък се учехме от тях.

— Та... да се върнем на въпроса. Кое те накара да си спомниш за онези дни?

Най-сетне Нют извърна очи към него.

— Предполагам, усещането, че трябва да има някаква причина всички ние да сме тук. Ако някой е искал да ни убие, просто щеше да го направи, нали? Защо ще ни пращат на онова място, с животни и земеделски сечива? И тъй като нямаше какво друго да се прави, захванахме се за работа. И да изследваме мястото.

— Но ние вече изследвахме това място — посочи Томас. — Няма животни, храна, нито лабиринт.

— Да, но помисли си. Не намираш ли сходство? Очевидно сме тук с някаква цел. С течение на времето ще разберем причината.

— Ако преди това не пукнем от глад.

Нют посочи към банята.

— Имаме достатъчно вода, така че ще издържим поне няколко дена. Все нещо ще стане.

Дълбоко в себе си Томас бе склонен да му повярва.

— А какво ще кажеш за мъртвците, които видяхме? Може наистина да са ни спасили, а после да са ги избили, така че ние сме обречени. Може би е трябвало да направим нещо, но работата се е объркала и сега сме изоставени да умрем тук.

Нют избухна в смях.

— Ама и ти си един депресиран цопльо. Не, тези изчезващи трупове и тухлени стени — тук не е като в лабиринта. Странни и необясними неща. Последната, или по-точно поредната, велика мистерия. Може би следващото ни изпитание, кой знае? Каквото и да става, ще имаме шанс, както го имахме в проклетия лабиринт. Гарантирам.

— Аха — промърмори Томас, чудейки се дали не трябва да му разкаже за съня си. Но реши да го остави за по-късно. Дано да си прав. Стига внезапно да не се появят скръбниците мисля, че ще се справим.

Нют вече клатеше глава.

— Моля те, човече. Внимавай какво си пожелаваши. Може би ще ни пратят нещо по-лошо.

Томас отново се сети за Тереза и изгуби желание за разговора.

— Ще ида да поговоря и с останалите — заяви Нют. — Нека са готови, защото каквото ще става, вероятно ще е съвсем скоро. Да знаеш колко съм гладен само.

— Внимавай какво си пожелаваши.

— Добре казано.

Нют се отдалечи, а Томас отново се изтегна по гръб и се загледа в горната койка. После затвори очи, но когато в мрака изплува лицето на Тереза, пак ги отвори. Ако иска да оцелее, ще трябва да се научи да владее мислите си.

Глад.

„Като затворено в теб диво животно“ — помисли си Томас След три дни без храна имаше чувството, че някакво зверче го изяжда отвътре. Секундите се разтеглиха и станаха дълги като часове. Опитваше се да утоли глада си с вода, но това не прогони животното. Напротив, сякаш дори му даваше сили.

Останалите вероятно изпитваха същото, но засега спотайваха терзанията в себе си. Томас ги гледаше как обикалят наоколо със сведени глави. Всяка крачка изгаряше безценни калории. Хората често облизваха устни. Притискаха коремите си, като че се опитваха да задушат животното вътре. Постепенно движението замря. Момчетата все по-дълго лежаха неподвижно в койките си, отпуснати и бледи, с хлътнали очи.

На Томас всичко това му приличаше на някаква странна епидемия, а смъртта дебнеше зад ъгъла.

Неспокоен сън. Вода от банята. Обратно в леглото. Пак неспокоен сън — този път без спомени. Един ужасен цикъл, нарушаван от тревогата за Тереза, за суровите думи, с които го прогони. Тя бе едничката надежда, в която се вкопчваше след лабиринта и смъртта на Чък. А ето че сега я нямаше, нямаше храна и бяха изминали три дълги дни.

Глад. Несчастие.

Спря да поглежда часовника си — това само го изтощаваше още повече. Но трябва да беше привечер на третия ден, когато откъм голямото помещение се чу бръмчене.

Той извърна очи към вратата, давайки си сметка, че трябва да стане и да отиде да провери. Но умът му бе потънал в една от онези мъгляви полудремки, които забулваха света в пелена.

Може пък да си въобразяваше. Но тогава го чу отново.

Каза си, че трябва да стане.

Вместо това заспа.

— Томас.

Беше гласът на Миньо. Слаб, но по-силен от последния път, когато го бе чул.

— Томас. Събуди се, приятелче.

Той отвори очи, учуден, че все още е жив. В началото погледът му бе замъглен и той не повярва, че това, което вижда пред лицето си, е истина. Но постепенно картината дойде на фокус — голяма червена топка с малко зелено по края. Изглеждаше като паднала право от рая.

Ябълка.

— Откъде... — не довърши, нямаше сили да продължи.

— Просто я изяж — рече Миньо.

Томас вдигна глава и откри, че Миньо също яде. После като събра последните останки от сила, той се подпря на лакът и сграбчи червения плод. Приблужи го до устата си и отхапа. Освежителен сок потече в гърлото му.

Стенейки от удоволствие, той захрупа ябълката и изяде дори огризката още преди Миньо да е приключил със своята.

— Не бързай толкова, да не я повърнеш — предупреди го Миньо.
— Постарай се да дъвчеш повече.

Подаде му втора ябълка и Томас я взе, като този път се сдържа да не я погълне на две хапки. Още докато я дъвчеше, усети, че енергията му се възвръща.

— Ама че вкусно — рече с пълна уста. — Ама че вкусно нещо.

— Все още се държиш като идиот — скастри го Миньо, но без да спира да хрупа.

Томас не обърна внимание на упрека.

— Откъде се взеха?

Миньо се поколеба за миг, сетне продължи да яде.

— Намерихме ги в голямото помещение. Заедно с... още нещо. Момчетата, които надзърнаха там, се кълняха, че допреди няколко минути нямало нищо. Не че ми пука особено.

— И какво друго са открили? — попита Томас.

Миньо кимна към вратата.

— Иди сам да видиш.

Томас завъртя очи, отхапа от ябълката и се надигна. Противната слабост все още не си бе отишла, сякаш му бяха измъкнали червата и му бяха оставили само няколко кости и сухожилия, колкото да може да стои прав. Но той събра сетни сили, чувствайки с всяка секунда, че е по-добре, отколкото предишния път, когато бе поел към банята.

Веднага щом се увери, че вече може да пази равновесие, Томас отиде в голямото помещение. Само допреди три дни тук бе пълно с висящи трупове — сега езерните се бяха събрали около купчина храна и грабеха от нея лакомо, без да подбират. Плодове, зеленчуци, малки пакети.

Но в този момент нещо далеч по-странно привлече вниманието му в другия край на помещението. Той протегна ръка и се подпря на стената.

Голяма дървена маса бе поставена точно срещу вратата на спалнята.

На стол зад нея седеше мършав човечец с бял костюм, вдигнал крака на плота ѝ и кръстосал глезени.

Човекът четеше книга.

Томас остана така близо минута, загледан в човека, който се бе настанил така нехайно на стола. Сякаш бе прекарал на това място в четене целия си досегашен живот. Имаше къса черна коса, сресана назад върху бледото му теме, дълъг, закривен надясно нос и сновящи черни очи, които току се надигаха над ръба на книгата. Мъжът изглеждаше едновременно отпуснат и неспокоен.

И този бял костюм. Панталони, риза, вратовръзка, сак. Всичко в бяло.

Какво ли е това, за бога?

Томас погледна към езерните, които се тъпчеха с плодове и сандвичи от пакетите. Изглежда, не бяха забелязали човека зад масата.

— Кой е този тип? — провикна се Томас, без да се обръща конкретно към някого.

Едно от момчетата вдигна глава и спря да дъвче. После преглътна голям залък и отвърна:

— Нищо не иска да ни каже. Трябвало да чакаме, докато бъде готов. — Момчето сви рамене и се зае да бели портокал.

Томас насочи вниманието си към непознатия. Той все още седеше там и си четеше. Прелисти с шумолене страницата и продължи да плъзга поглед по текста.

Томас поклати глава и закричи към него. Поредната странна случка в този...

— Внимавай — провикна се един от езерните, но беше твърде късно.

На десет крачки от масата Томас се блъсна в невидима стена. Първо я удари с нос и почувства нещо студено, като стъклена преграда. Сетне и останалата част от тялото му последва примера на носа, той отскочи от стената и се олюля назад. Инстинктивно вдигна ръка да разтърка носа си, като се чудеше как е било възможно да не види стената.

Но колкото и да напругаше очи, не можа да различи нищо. Сякаш пред него имаше само въздух. Мъжът дори не го погледна.

Томас се приближи отново, този път по-бавно, протегнал ръце. Малко след това докосна преградата, но тя оставаше напълно невидима. Как бе възможно това? Усещаше я като стъкло — гладко, твърдо и студено.

Томас пристъпи вляво, после вдясно, ала и там имаше невидима стена. Тя преграждаше цялото помещение, нямаше начин да приближи непознатия при масата. Томас вдигна юмрук и затропа. Наистина от тази страна се чуваха приглушени удари, но нищо друго не последва. Някои от езерните зад него, между които и Арис, му подхвърлиха, че вече са го правили.

Странният дребен човечец на десетина крачки от него се прозя с досада и пусна крака на пода. Пъхна пръст в книгата, за да отбележи мястото, докъдето бе стигнал, и погледна към Томас, като не направи никакъв опит да скрие раздразнението си.

— Колко пъти трябва да повтарям? — рече мъжът с носов говор, който напълно съответстваше на бледата му кожа и мършавото тяло. И на костюма. Този глупав бял костюм. Странно, но гласът му не беше приглушен въпреки бариерата. — Остават ни още четиресет и седем минути, преди да получа разрешение да задействам втори етап от изпитанията. Моля ви, проявете търпение и ме оставете на спокойствие. Получихте храна и ви съветвам да се нахраните и да си починете. А сега, ако нямате нищо против...

Без да чака отговор, мъжът се облегна назад и отново вдигна крака. После отвори книгата на мястото, докъдето бе стигнал, и продължи да чете.

Томас го гледаше зяпнал. После се обърна бавно и подпря гръб на невидимата стена. Какво ли означаваше това? Дали още не спи и не сънува някакъв странен сън? По някаква причина тази мисъл подсили глада му и той погледна жадно към планината от храна. И тогава забеляза, че Миньо стои на вратата на спалното, скръстил ръце.

Томас посочи с палец през рамо и вдигна въпросително вежди.

— Виждам, че си се запознал с нашия нов приятел — засмя се Миньо. — Голяма работа е, няма що. Трябва да поискам и аз един такъв костюм. Много е забавен.

— Не спя, така ли? — попита Томас.

— Буден си, приятелче. А сега иди се наяж, че изглеждаш направо ужасно. Почти толкова зле, колкото онзи подобен на плъх човек, който си чете там книгата.

Томас сам се изненада колко бързо привикна с присъствието на мършавия човечец зад стената. След първоначалния интерес отново го завладя безразличие. Рано или късно човек приема всичко. Отправи се към купчината и се зае да задоволява апетита си. Тялото му жадуваше за вода, но засега реши да отложи задоволяването на тази нужда.

— Поукроти глада си — посъветва го Миньо, застанал отзад. — Доста сбръчканияци си изповръщаха червата. Така че спри за малко.

Томас се изправи, наслаждавайки се на усещането за пълнота в стомаха. Никак не му липсваше зверчето, което доскоро вилнееше там. Знаеше, че Миньо е прав — трябваше да се овладее. Той кимна и докато крачеше към банята, за да задоволи жаждата си, се зачуди какво ли може да е имал предвид дребният човечец с думите „втори етап от изпитанията“.

Половин час по-късно Томас седеше на пода в компанията на останалите езерни, всичките обърнати към невидимата стена и човека зад нея. Той все още бе вдигнал крака на масата и очите му се стрелкаха по страницата. Томас усещаше как силите му се връщат бързо в изтощеното тяло.

Новото момче, Арис, го бе изгледало странно в банята, сякаш се чудеше дали да не го заговори мислено. Томас не му обърна внимание и вместо това отиде при една от мивките и пи до насита. Когато приключи, Арис бе излязъл. Сега той стоеше до една от стените, вперил поглед в пода. Томас изпита съжаление към него — за разлика от всички тях той бе сам тук. А и сигурно тъгуваше по момичето, което бе споменал, че е загинало.

Миньо пръв наруши тишината.

— Седим си тук и чакаме този тип да ни изнесе лекция, или каквото там е намислил, и ако питате мен, това е също толкова налудничаво, колкото и побърканияците зад прозорците. Едно ще ви кажа — ако има нещо важно за съобщаване, не разбирам защо му е тази предпазна стена?

— Успокой се и слушай — каза Нют. — Може би скоро ще приключи.

— Да бе, нали? — подсмихна се Миньо. — А след това Пържитиган ще роди бебчета, Уинстън ще се отърве от ужасното си акне, а Томас най-сетне ще се ухили от сърце.

Томас се обърна и го дари с престорена усмивка.

— Ето, доволен ли си?

— Човече — въздъхна Миньо. — Ти си един грозен сбръчканяк.

— Щом казваш.

— Затваряйте си плювалниците — скастри ги шепнешком Нют.
— Мисля, че е време.

Томас погледна към непознатия — Плъха, както го беше кръстил Миньо — и откри, че е спуснал крака на пода и е поставил книгата на масата. После отвори едно чекмедже, наведе се и зарови вътре. По някое време извади дебела папка, пълна със смачкани листа, някои от които сгънати под различни ъгли.

— Ето къде били — обяви с носовия си глас Плъха, постави папката на масата, разтвори я и погледна момчетата. — Благодаря ви, че се събрахте, както ви бях... инструктирал. А сега, ако обичате, слушайте ме внимателно.

— Защо ви е нужна стена? — извика Миньо.

Нют се пресегна и го дръпна за ръката.

— Млъкни!

Човекът продължи, сякаш не бе чул вика.

— Всички вие сте тук, защото притежавате невероятна воля да оцелявате въпреки всички изчисления... което е странно, разбира се. Около шейсет души бяха пратени да живеят в Езерото. Говоря за вашето Езеро. И още шейсет в група Б, но засега ги забравете.

Мъжът погледна за миг Арис, сетне огледа бавно присъстващите. На Томас му се стори, че долавя в този поглед нещо като привързаност. Какво ли можеше да означава това...?

— От всички тези хора оцеляха само шепа, това сте вие. Предполагам, вече сте се досетили, че много от нещата, които ви се случват, имат за цел да се оценят и анализират вашите реакции. И все пак това не е толкова експеримент, колкото създаване на... опитен образец. Стимулиране на гибелната зона и изучаване на модела на поведение. Събрано, всичко това ще помогне да се направи най-великото откритие в историята на науката и медицината. Ситуациите, в които попадате, се наричат променливи и всяка една е щателно обмислена. Ще ви обясня скоро. И макар че на този етап не мога да ви кажа всичко, за вас е от жизнено значение да знаете следното: изпитанията, на които сте подложени, са в името на много важна кауза.

Продължавайте да реагирате правилно на променливите, продължавайте да оцелявате и ще разберете, че играете съществена роля в спасяването на човешката раса. И във вашето собствено, разбира се.

Плъха направи драматична пауза. Томас погледна към Миньо и повдигна вежди.

— Този тип съвсем се е смахнал — прошепна приятелят му. — Как може бягството от гадния лабиринт да допринесе за спасяването на човешката раса?

— Аз представлявам една група, която се нарича ЗЛО — продължи Плъха. — Може да ви звучи заплашително, но всъщност е краткото название на Земна лига за отбрана, отдел за експериментиране на гибелната зона. Няма нищо страшно, каквото и да си мислите. Целта ни е една-единствена — да спасим света от катастрофа. Присъствието ви тук, в тази стая, е жизненоважна част от нашите планове. Разполагаме с възможности, непознати досега на нито една група в цялата история на човешката цивилизация. Почти неограничени финансови ресурси, неограничен човешки капитал и технология, надминаваща и най-смелите човешки желания. Докато напредвате в процеса на изпитанията, вие ще станете свидетели на тази технология и на стоящите зад нея ресурси. Ако трябва да запомните нещо от мен днес, то е, че никога не бива да вярвате на очите си. Или на умовете си. Това е и причината за нашата малка демонстрация с увесените трупове и тухлените стени. Искам да кажа само, че не всичко, което виждате, е реално, а понякога това, което не виждате, е тъкмо такова. Можем да въздействаме на умовете ви и на нервните рецептори, ако това се налага. Зная, че може да ви прозвучи объркващо и дори малко страшно.

Томас си помисли, че човекът срещу тях не би могъл повече да омаловажи нещата. Фразата „гибелна зона“ не спираше да ечи в съзнанието му. Спомни си, че за пръв път я бе зърнал на една метална табелка в лабиринта, заедно с надписа ЗЛО.

Мъжът бавно прекара поглед през смълчаната групичка. На горната му устна лъщеше капка пот.

— Лабиринтът беше част от изпитанията. Всяка една от променливите, които ви пращаме, целеше да обогати колекцията ни от пътища в гибелната зона. Вашето бягство бе част от изпитанието.

Битката ви със скръбниците. Убийството на момчето на име Чък. Спасяването ви и последвалото пътуване с автобуса. Всичко това е част от изпитанията.

При споменаването на Чък Томас усети, че в гърдите му се разпалва гняв. Той понечи да се изправи, но Нют се пресегна и го дръпна.

Сякаш подтикнат от това, Плъха стана рязко от стола и го блъсна назад към стената. Сетне положи длани на масата и изгледа езерните.

— Всичко това беше част от изпитанията, ясно ли ви е? Първи етап, ако трябва да съм точен. И все още сме опасно далече от това, което искаме. Така че ще се наложи да повиша залога. Време е да започне вторият етап. Време е нещата да станат наистина трудни.

Стаята потъна в мълчание. Томас едва се сдържа да не подхвърли, че и досега животът не е бил никак лесен за тях. Изявлението на дребния човек би трябвало най-малкото да го изплаши. А също и думите му, че им бърникат в мозъците. Но вместо това той с изненада установи, че няма търпение да чуе какво още ще им съобщи непознатият. Сякаш думите му бяха преминали през съзнанието на Томас, без да оставят следа.

Плъха мълча доста дълго време, почти цяла вечност, после бавно се наведе, дръпна стола и се настани зад масата.

— Навярно си мислите, че изпробваме само способността ви да оцелявате. Погледнато повърхностно, Лабиринтното изпитание може да се класифицира и така. Но ви уверявам, че не става въпрос само за оцеляване и воля за живот. Това е само част от експеримента. Общата картина е нещо, което няма да схванете почти до края. Слънчевите изригвания опустошиха обширни региони от Земята. След тях се появи болест, непозната досега за човечеството — нарекоха я изблик. За пръв път правителствата от всички страни — поне тези, които оцеляха — се събраха да работят заедно. Те съсредоточиха своите сили в създаването на ЗЛО — Земната лига за отбрана, организация, предназначена да се бори с новите проблеми на този свят. Вие сте важна част от тази борба. Имате и подтик да работите с нас, защото — колкото и да ми е тъжно да го кажа — всеки от вас вече е заразен с вируса.

Той побърза да вдигне ръка, за да успокои възгласите.

— Моля, моля! Няма нужда да се безпокоите — на изблика му е нужно известно време, за да се развие и да прояви първите си

симптоми. Но в края на това изпитание наградата ще е вашето изцеление и никога няма да доживеете до... видиотяващите последствия. Не са много тези, които могат да си позволят лечение.

Томас посегна инстинктивно с ръка към шията си, сякаш леката болка в гърлото бе първият симптом на ужасната болест. Помнеше добре какво им бе разказала жената в автобуса. Как избликът унищожава мозъка и те лишава от способността да изпитваш и най-обикновени човешки чувства, като състрадание и съчувствие. Как те превръща в животно.

Помисли си за побърканияците, които бе зърнал зад прозореца, и потърка ръце сякаш се опитваше да ги измие от невидима зараза. Човекът беше прав — нямаха нужда от друг подтик, за да направят каквото се иска от тях.

— Но стига сме си губили времето с история — продължи Плъха. — Вече ви познаваме добре. Всеки от вас. Няма значение какво ще кажа, нито какво се крие зад тази мисия. Сигурен съм, че ще направите каквото е необходимо. Не се съмнявам дори за миг в това. И по такъв начин ще спасите не само себе си, но и безброй други хора, които отчаяно се нуждаят от лечение.

Томас чу Миньо да стене тихо до него и се изплаши да не направи някой от своите номера. Обърна се и му изшътка да мълчи.

Плъха погледна към събраните в папката документи, измъкна един лист, обърна го и прочете написаното отзад. Сетне се покашля.

— Втори етап. Изпитание в Обгорените земи. Започва утре сутринта в шест. Ще влезете в тази стая и на стената зад мен ще откриете равнотранспорт. От ваша гледна точка равнотранспортът ще изглежда като блещукаща сива стена. Всеки от вас трябва да пристъпи през него пет минути преди кръглия час. Той ще се отвори в шест без пет. Разбрахте ли?

Томас се взираше като хипнотизиран в Плъха. Имаше чувството, че гледа запис — сякаш непознатият въобще не беше там. Вероятно и останалите езерни се чувстваха по същия начин, защото никой не отговори на въпроса. И какво, за бога, беше равнотранспорт?

— Сигурен съм, че ме чувате — повтори натъртено Плъха. — Питам... разбрахте... ли... ме?

Томас кимна, няколко момчета около него отвърнаха полугласно.

— Добре — рече Плъха и вдигна друг лист. — В този момент ще започне изпитанието в Обгорените земи. Правилата са съвсем прости. Трябва да излезете под открито небе, сетне да се отправите на север и да вървите около стотина мили. Успеете ли да стигнете за две седмици безопасното място, смятайте, че сте преминали втори етап. В този момент — и само в този момент — ще бъдете излекувани от изблика. Двете седмици започват да се броят от мига, в който прекрачите в транспорта. Ако не успеете, ще изгубите живота си.

В помещението трябваше да избухне глъчка — въпроси, гневни викове, възклицания. Но никой не промълви нито дума. Томас имаше чувството, че езикът му е залепнал за небцето.

Човекът затвори папката и я напъха безцеремонно в чекмеджето. Изправи се и бутна стола назад. Скръсти ръце и огледа бавно езерните.

— Всичко е съвсем просто — рече с нехаен глас, сякаш им обясняваше как се борава с душа в банята. — Няма правила. Няма инструкции. Ще разполагате с ограничени припаси и никаква помощ по пътя. Ще прекрачите равнотранспорта в указаното време. Както казах — излизате под открито небе.

Стотина мили право на север, там ще стигнете безопасното място. Или ще успеете, или ще умрете.

Последните думи сякаш накараха всички да излязат от вцепенението и сега се чува едновременно множество гласове.

— Какво е равнотранспорт?

— Кога сме се заразили с изблика?

— Кога ще се появят първите симптоми?

— Какво има на другия край на тези сто мили?

— Какво стана с труповете?

Въпрос след въпрос, цял хор от думи, превръщащи се в общ израз на тяхното объркване. Томас не си направи труда да се присъедини. Непознатият и без това нямаше да им каже нищо. Не разбираха ли?

Плъха изчака търпеливо да се успокоят, като стрелкаше поглед по лицата им. Очите му се спряха на Томас, който го разглеждаше с нескрита омраза. Омраза към ЗЛО. Към света.

— Ей, сбръчканяци, млъкнете! — провикна се Миньо. Въпросите секнаха мигновено. — Не виждате ли, че този тип няма да ни отговори. Безсмислено е да си губим времето.

Плъха кимна към Миньо, сякаш му благодареше. Може би оценяваше мъдрата му постъпка.

— Сто мили. На север. Дано да успеете. Помнете — вече всички сте болни. Заразихме ви, за да имате подтик да действате. Стигнете ли на безопасното място, ще получите лечение. — Той се обърна и тръгна към стената зад него, сякаш възнамеряваше да се разходи по нея. Но после спря и отново се обърна към тях.

— И още нещо — добави. — Не смятайте, че ще се измъкнете от изпитанието в Обгорените земи, ако не пристъпите през равнотранспорта. Тези, които останат, ще бъдат екзекутирани незабавно по крайно неприятен начин. По-добре да си опитате късмета във външния свят. Успех на всички.

След което той се обърна отново и продължи да крачи към стената. Преди Томас да види какво става, преградата пред тях започна да се замъглява и скоро стана непроницаема. После изчезна, разкривайки липсващата част от помещението.

Само че сега там нямаше нито маса, нито стол. Нито пък Плъха.

— Проклет да съм — прошепна стоящият до Томас Миньо.

За пореден път въпросите и възраженията на езерните отекнаха в помещението, но Томас си тръгна. Имаше нужда да остане сам и знаеше, че единственото спасение ще намери в банята. Така че вместо да се отправи към спалното, влезе в помещението, където бе настанена първо Тереза, а после Арис. Облегна се на умивалника, скръстил ръце, и се загледа в пода. За късмет никой не го последва. Не знаеше откъде да се заеме с обмислянето на събраната информация. Висящи от тавана трупове, изпускащи смрад на разложено, после изчезващи в миг. Непознатият — появил се от нищото, скрит зад невидима преграда. А после и той бе изчезнал.

Но това съвсем не бяха най-големите му тревоги. Вече беше ясно, че спасяването от лабиринта е било симулирано. Но кои бяха пионките, използвани от ЗЛО, за да измъкнат езерните от сградата на Създателите, да ги натикат в автобуса и да ги докарат тук? Наистина ли са били избити? Плъха бе казал да не вярват на очите си, нито на своите умове. Как тогава можеха да повярват на каквото и да било?

И най-страшното от всичко бе новината за болестта, за начина, по който трябва да си извоюват лечение... Томас затвори очи и се почеса по челото. Отнеха му Тереза. Никой от тях нямаше семейство. На идната сутрин се очакваше да започнат поредното изпитание, наречено втори етап, и ги предупредиха, че ще е дори по-страшно от лабиринта. И всички тези луди хора отвън — побърканиците. Как ще се справят с тях? Изведнъж си спомни за Чък и какво щеше да каже, ако сега бе тук.

Нещо простичко, вероятно. Като например: гадна работа.

„Прав си, Чък — помисли си Томас. — Целият този свят е гаден.“

Бяха изминали само няколко дни, откакто прободоха приятеля му, бедният Чък бе издъхнал в ръцете на Томас. И сега Томас неволно

си помисли, че колкото и да е ужасно, може би така бе по-добре за Чък. Може би смъртта бе за предпочитане пред това, което ги очакваше. Мислите му се прехвърлиха на татуировката на шията му...

— Човече, колко време ти трябва да пуснеш едно цопло?

Беше Миньо. Томас вдигна глава и го видя да стои на вратата.

— Не можех да издържа повече. Всички говорят едновременно, вдигат врява като малки деца. Но няма смисъл, защото знаем какво се очаква от нас.

Миньо се приближи и опря рамо в неговото.

— Виж, човече, тези хора са смели колкото нас. Всеки един от тях е готов... каквото и да ни очаква утре.

— Не съм казвал, че съм по-смел от когото и да било — завъртя очи Томас. — Просто исках да остана за малко сам. Включително и без твоята компания.

Миньо се изкиска.

— Не те бива много да се правиш на лош.

— Благодаря — отвърна Томас. — Равнотранспорт.

— А?

— Онзи с белия костюм каза, че през него ще трябва да минем. Равнотранспорт.

— О, да. Трябва да е някакъв проход.

— И аз си мисля същото. Нещо като Скалата. Равно е и те транспортира някъде. Равнотранспорт.

Появи се и Нют.

— Какво сте се скрили тука?

Миньо се пресегна и тупна Томас по рамото.

— Не се крием. Томас се оплаква от живота и мечтае да се върне при мама.

— Томи — обърна се към него Нют, който не изглеждаше в настроение. — Ти си преживял Промяната и успя да си върнеш малко спомени. Помниш и нещичко от това?

Томас бе мислил доста над същия въпрос. Повечето от нещата, които си бе спомнил след ужилването на скръбника, сега изглеждаха забулени в мъгла.

— Не зная. Не мога да си представя света отвън, нито пък дали съм работил за хората, създали лабиринта. Всичко това е изгубено,

забравено. Имам само няколко странни спомена, но нищо, което да ни помогне.

Продължиха да обсъждат нещата, научени от непознатия. За слънчевите изригвания, болестта, колко различно щеше да е всичко, ако знаеха, че ги подлагат на изпитание. За вируса и неизказаните им досега страхове. Накрая се възцари тишина.

— Скоро ще разберем всичко — въздъхна Нют. — Трябва да се запасим добре с храна. Имам предчувствието, че ще ни е нужна.

Томас не се бе замислял над това.

— Прав си. Хората отвън продължават ли да се тъпчат?

Нют поклати глава.

— Не. Пържитиган взе мерки. Този сбръчканяк е почти вманиачен на тема храна, трябва да се радваме, че го имаме.

— О, я стига — завъртя глава Миньо. — Момчетата, които стигнаха тук, не са случайни. Всички глупаци вече са мъртви. — Той погледна с крайчеца на окото Томас, сякаш се страхуваше да не се обиди заради Чък. И дори за Тереза.

— Може би — кимна Нют. — Но се надявам, че не си прав. Както и да е, смятам, че е време да се организираме. Да се държим, както го правехме в проклетото Езеро. Последните няколко дни бяха истинска бъркотия и сега всички хленчат и се оплакват. Това направо ме подлудява.

— А какво очакваш от нас? — попита Миньо. — Да се подредим в редица и да правим лицеви опори? Намираме се в затвор, ако не си забелязал.

Нют махна с ръка, сякаш думите на Миньо бяха досадни мухи.

— Каквото и да приказваме, утре всичко ще се промени. Трябва да сме готови за това.

— Накъде биеш всъщност? — попита Томас.

Нют ги изгледа продължително.

— Трябва да сме сигурни, че имаме водач, когато дойде утрото. Не бива да има никакво съмнение кой командва.

— Това е най-глупавото нещо, което съм чувал — промърмори Миньо. — Ти си водачът и го знаеш. Всички го знаем.

Нют поклати глава.

— От глад ли забрави проклетите татуировки? Или смяташ, че са за украса?

— О, я стига — изсумтя Миньо. — Наистина ли смяташ, че това може да има значение? Просто си играят с главите ни!

Вместо да отговори Нют пристъпи към него и дръпна яката на ризата му надолу. Томас знаеше какво пише там. Че е водач.

Миньо сви рамене и отново се зае да ги обсипва с подигравателни забележки, но Томас вече не го слушаше. Единственото, за което можеше да мисли в момента, бе татуировката на неговия врат.

Там пишеше, че ще го убият.

Томас знаеше, че тази нощ трябва да се наспят и да са готови за очакващото ги утре. Той и още неколцина езерни направиха груби вързопи от чаршафите и събраха в тях остатъците от храната, както и допълнителните дрехи, които откриха в гардеробите. Част от храната бе пакетирана и те използваха празните пликове, за да попълнят запасите си от вода. Никой не очакваше тези импровизирани манерки да издържат дълго, без да пропускат, но това бе най-добрата идея, която им хрумна.

Нют най-сетне успя да убеди Миньо, че той трябва да е техният водач. Томас знаеше не по-зле от всеки друг, че се нуждаеха от човек, който да командва и да взема решения, затова почувства облекчение, когато Миньо, макар и неохотно, се съгласи.

Някъде към девет Томас си легна и отново втренчи поглед в горната койка. В помещението се бе възцарила странна тишина, макар че повечето момчета все още не бяха заспали. Страхът бе сковал умовете и душите им. Бяха оцелели от лабиринта и неговите ужаси. Бяха видели с очите си на какво са способни Създателите на ЗЛО. Ако Плъха не ги мамеше, всичко случило се досега бе част от някакъв важен план. Включително и убийството на Чък от Гали, и хората, които ги бяха спасили, и така нататък.

Но най-страшна му се стори идеята за онази ужасяваща болест, чието изцеление бе стръвта, с която ги подмамваха да продължат. Кой би могъл да знае със сигурност дали това е истина или не? Освен това

Томас вече не се съмняваше, че по някаква причина вниманието им е приковано върху него. Убийството на Чък, после и изчезването на Тереза, отнемането на най-близките му хора...

Животът му кой знае защо му изглеждаше като черна дупка. Нямаше представа какво ги очаква на сутринта. Какво са им приготвили онези от ЗЛЮ. Но бе твърдо решен да се справи и този път — и не само заради лечението. Не можеше да спре, особено сега. Не и след всичко, което бяха сторили с него и приятелите му. Ако единственият начин да им отмъсти, е като премине през техните изпитания, като оцелее, то нека бъде така.

Да бъде така.

С успокояващата мисъл за възмездие той най-накрая се унесе в сън.

Всички езерни бяха настроили алармите на ръчните си часовници за пет часа на идната сутрин. Томас се събуди доста преди това и не можа да заспи. Когато най-сетне стаята се изпълни с глъчка, той спусна крака от леглото и разтърка очи. Някой включи осветлението и пред погледа му изникнаха жълти кръгове. Томас примижа, надигна се и се отправи към душовете. Кой знае кога пак щяха да имат възможност да се измият.

Десет минути преди определеното от Плъха време езерните вече бяха готови и очакваха с нетърпение, всеки от тях носеше торба с храна и пластмасов плик с вода. През нощта невидимото поле отново бе преградило голямото помещение и езерните се настаниха около вратата на спалното, обърнати натам, където по думите на непознатия трябваше да се покаже равнотранспортът.

До Томас седеше Арис, който му заговори за пръв път, откакто... всъщност не помнеше кога за последен път му бе чул гласа.

— Помисли ли си, че полудяваш? — попита го той. — Когато за пръв път чу гласа ѝ в главата си?

Томас го погледна. По някаква причина досега не му се искаше да разговаря с него. Арис нямаше никаква вина за изчезването на Тереза.

— Да. Най-вече, когато взе да се повтаря. Но постепенно свикнах — безпокоях се само другите да не ме вземат за луд. Затова дълго време не казвахме на никого.

— Аз също се почувствах много странно — сподели Арис. Замълча, потънал в мисли, вперил поглед в пода. — Няколко дена бях в безсъзнание и когато се свестих, да разговарям мислено с Рейчъл ми се струваше най-естественото нещо на света. Ако не ми бе отвърнала, сигурен съм, че щях да изгубя тази способност. Другите момичета в групата ме мразеха — някои дори искаха да ме убият. Рейчъл бе единствената, която...

Той млъкна. Миньо се бе изправил и се готвеше да се обърне към всички. Томас неволно се зарадва, разказът на Арис бе събудил у него мъчителни спомени за Тереза. Сега не беше време да мисли за нея. Трябваше да се съсредоточи върху оцеляването.

— Остават ни три минути — заяви Миньо. — Всички сигурни ли са, че искат да тръгнат?

Томас кимна, останалите сториха същото.

— Някой през нощта да е размислил? — продължи да ги оглежда Миньо. — Сега е моментът да си признаете, после ще е късно. Поемем ли на път, ако някой от вас реши да се връща или напълни гащите от страх, ще го спускам от бой.

Нют бе обхванал главата си с ръце и тихо стенеше.

— Нют, какво става? — попита го Миньо с изненадващо строг глас.

Момчето вдигна изненадано глава.

— Ааа... нищо. Просто се наслаждавам на водаческите ти умения.

Миньо дръпна яката си надолу, за да покаже на всички надписа.

— Какво пише там, сбръчканяко?

Нют се огледа и лицето му пламна.

— Миньо, знаем, че ти си шефът. Стига.

— Не, ти престани — кресна Миньо и го посочи с пръст. — Нямаме време за подобни цопла. Така че си затвори плювалника.

Томас можеше само да се надява, че всичко това е игра, за да покажат на останалите кой командва тук. Но и да бе така, Миньо очевидно се справяше доста добре.

— Шест часът е! — извика един от езерните.

И сякаш думите му задействаха някакъв невидим пусков механизъм, защото невидимото поле отново помътня и след секунда изчезна напълно. Томас почти веднага забеляза промяната на отсрещната стена — голяма част от нея се бе превърнала в плоска, блещукаща повърхност със сивкав оттенък.

— Хайде! — провикна се Миньо и метна вързоп си на рамо. В ръката си държеше плик с вода. — Да не губим време, имаме само пет минути, за да преминем. Аз съм пръв. — Той посочи Томас. — Ти ще си последен — постарай се всички да ме последват.

Томас кимна, опитвайки се да овладее нарастващото си безпокойство. Вдигна ръка да избърше капките пот от челото си.

Миньо доближи сивата стена и спря пред нея. Равнотранспортът сякаш непрестанно се движеше и Томас не успяваше да го улови на фокус. В мрака зад него танцуваха едва доловими сенки. Изглеждаше сякаш може да изчезне всеки миг.

Миньо се обърна и ги изгледа.

— Сбръчканяци, ще се видим от другата страна.

След което пристъпи напред и сивата стена го погълна.

Никой не се оплака, докато Томас ги подканяше да последват Миньо по-бързо. Никой дори не проговори, всички бяха втренчили изплашени погледи в трепкащото петно на равнотранспорта, докато минаваха през него. Един по един езерните прекрачваха сивия правоъгълник. Томас стоеше отзад и ги гледаше.

След около две минути останаха само Арис, Нют и Томас.

„Сигурен ли си, че трябва да идем там?“ — попита го мислено Арис.

Томас се стресна и неволно се закашля. Спомни си, че бе помолил Арис да не го прави. Това бе кътче, запазено за Тереза и за никой друг.

— Побързай — подкани го Томас, отказвайки да разговаря телепатично. — Нямаме много време.

Арис прекрачи правоъгълника с обидено изражение. Нют го последва по петите и Томас остана сам в голямото помещение.

Той се озърна за последен път, припомни си мъртъвците, подпухналите трупове, които бяха намерили по-рано. Спомни си за лабиринта и ужасите, които бяха преживели там. След това въздъхна тихо, взе вързоп и плика с вода и пристъпи в равнотранспорта.

По кожата му премина едва доловима хладна вълна, сякаш навлизаше в студена вода. Беше затворил за миг очи и когато ги отвори, не виждаше нищо, освен непрогледен мрак. Но чу гласове.

— Ей! — извика Томас и потисна внезапно завладялата го паника. — Момчета...

Преди да успее да довърши, се спъна в нещо и тупна върху извиващо се тяло.

— Ох! — извика човекът под него и го избута встрани.

— Всички да млъкнат и да се успокоят! — провикна се Миньо за голямо облекчение на Томас. — Ти ли си, човече? Тук ли си?

— Да — отвърна Томас, и протегна ръце напред, за да не се блъсне в някого. Не напипа нищо и се успокои. — Аз бях последният. Всички ли успяха?

— Бяхме се подредили и се брояхме, когато се появи ти, досущ слон в стъklarски магазин — отвърна Миньо. — Да започнем отново. Един!

Не след дълго всички езерни се преброиха и Арис бе последният, който извика:

— Двайсети!

— Хубаво — рече Миньо. — Ето ни значи тук, където и да е това. Нищичко не виждам обаче.

— Жалко, че нямаме фенерчета — въздъхна Томас.

— Няма нужда да ни съобщаваш очевидното — тросна се Миньо. — Е, добре, слушайте! Намираме се в някакъв коридор — допирам стените от двете страни и доколкото мога да преценя, вие сте вдясно от мен. Тъй като не бих искал да тръгнем обратно и да попаднем в равнотранспорта, предлагам всички да следват моя глас, а аз ще потърся път навън.

Гласът му започна да се отдалечава от Томас. Шум на трополящи крака и шепот подсказаха, че останалите са го последвали. Томас изчака да остане сам, протегна дясната си ръка и докосна студена и грапава стена. След това тръгна, като плъзгаше ръка по стената.

Никой не проговори, докато вървяха напред. Мракът оставаше все така непрогледен. Беше студено, миришеше на стара кожа и прах. На няколко пъти той се сблъскваше с момчето пред него, но не чу гласа му.

Тунелът се простираше право напред. Ръката в стената и допирът на краката му в пода бяха нещата, които го свързваха с реалността. Иначе би имал усещането, че витае в пусто пространство.

Единственият звук бе търкането на подметки в пода и шепотът на езерните. Томас неволно си припомни за Кутията, тясното помещение със застоял въздух, което го бе извело в Езерото. Но сега поне имаше някакви спомени и приятели. И знаеше какво е заложено на карта — те всички имаха нужда от лечение, за да оцелеят.

Внезапно над главите им се разнесе шум, сякаш усилващ се шепот. Томас беше сигурен, че не идва от езерните.

Далеч напред Миньо се провикна да спрат. После:

— Момчета, чухте ли това?

Неколцина потвърдиха полугласно. Томас вдигна глава в старанието си да чуе по-добре звука. Странният шепот бе продължил съвсем кратко, само няколко думи, сякаш произнесени от възрастен и болен човек. Но посланието му оставаше напълно неразгадаемо.

Миньо ги сгълча да мълчат и да се ослушват.

Макар че беше съвсем тъмно, Томас затвори очи, съсредоточавайки се върху звуците наоколо. Ако гласът се появи отново, искаше да улови думите.

Измина по-малко от минута, преди същият хриплив глас да проговори повторно, а звукът да отеки в стените, сякаш идваше от високоговорители. Неколцина от момчетата извикаха уплашено, но и този път Томас не успя да различи някоя дума. Отвори очи, колкото да установи, че наоколо не се е променило нищо. Непрогледен мрак.

— Някой разбра ли какво казва? — провикна се Нют.

— Две-три думи — обади се Уинстън. — По средата ми се стори, че чух нещо като „върнете се“.

— Да, аз също — съгласи се друг.

Томас се опита да си припомни странния звук. Сега той също смяташе, че е чул тези думи. Върнете се.

— Всички да се съсредоточат и този път да слушат внимателно — предупреди ги Миньо. В тъмния коридор се възцари тишина.

Когато гласът проговори за трети път, Томас успя да улови всички думи.

— Последно предложение. Върнете се веднага и няма да бъдете нарязани.

Ако се съдеше по реакциите на хората пред него, останалите също бяха разбрали какво им казват.

— Няма да бъдем нарязани?

— Какво трябва да значи това?

— Той каза, че можем да се върнем!

— Не бива да вярваме на някакъв непознат сбръчканяк, който говори в мрака.

Томас се опитваше да не мисли колко зловещо бяха прозвучали думите. Няма да бъдете нарязани. Не му се понрави никак. Мракът само допринасяше за подсилване на посланието. Направо го подлудяваше.

— Продължавайте напред! — провикна се Миньо. — Няма да издържа още дълго. Вървете!

— Чакай малко — обади се Пържитиган. — Този тип ни предлагаше сделка. Трябва поне да я обсъдим.

— Ами да — подкрепи го друг. — Може би ще е по-добре да се върнем?

Томас поклати глава, макар да си даваше сметка, че никой не го вижда.

— Няма начин. Спомнете си какво ни каза онзи тип в голямото помещение. Че ако се върнем, ни очаква ужасяваща смърт.

— И това го прави по-важен от този, дето ни шепне в тъмнината? — попита Пържитиган. — Откъде да знаем кого да слушаме и кого да пренебрегнем?

Томас бе наясно, че въпросът е напълно резонен, но връщането назад не му изглеждаше като най-правилната възможност.

— Предполагам, че гласът е само поредното изпитание. Трябва да продължим — рече той.

Тъкмо бе казал последната дума, когато шепнещият глас отново зазвуча в мрака, този път обогрен от почти детинска ненавист:

— Всички сте мъртви. Ще бъдете нарязани. Мъртви и нарязани.

Томас усети, че космите на врата му настръхват. Предполагаше, че ще последват нови призиви за връщане, но за пореден път езерните го изненадаха. Никой не произнесе нито дума и скоро цялата група отново пое напред. Миньо се бе оказал прав, когато заяви, че всички страхливци са били отсети.

Продължиха да напредват в мрака. Въздухът бе топъл и прашен. Томас се закашля и понечи да отпие от плика с вода, но реши, че ще е твърде рисковано да го стори в мрака. Само това му оставаше, да разпилее запасите си на пода.

Напред.

Топло.

Жажда.

Тъмнина.

Продължаваха да вървят. Времето се нижеше все по-бавно.

Томас си помисли, че трябва да са изминали поне две-три мили от последното предупреждение. Къде се намираха? Под земята? В някаква масивна постройка? Плъха бе казал, че трябва да излязат на открито. Но как...

На десетина крачки пред него отекна вик.

Започна като изненадано възклицание, но постепенно премина в ужасяващ писък. Не знаеше кое е момчето, но врещеше като животно, което колят в Кървавия дом в Езерото. Томас чуваше звуците от мятане се на земята тяло.

Той изтича инстинктивно напред, подмина неколцина езерни застинали от ужас, и се приближи към нечовешките звуци. Не знаеше защо смята, че би могъл да помогне с каквото и да било, но не се поколеба нито миг, преди да хукне в тъмнината. След дългото и потискащо вървене тялото му жадуваше за действие.

Когато се приближи, определи по звуците, че момчето лежи на пода, мята се и сякаш се бори с нещо. Томас остави внимателно вързопа с храна и дрехи и плика с вода отстрани, после се пресегна пипнешком с ръце, за да улови крак или ръка. Почувства, че другите езерни са се скупчили зад него, дочу викове и въпроси, но си наложи да не им обръща внимание.

— Ей! — извика Томас на гърчещото се момче. — Какво ти става? — Пръстите му докоснаха джинсите, после ризата, но момчето

се бореше толкова силно, че беше невъзможно да го удържи.

Томас взе решение. Хвърли се напред и притисна с тялото си мятащото се хлапе. Стовари се върху него, усети, че някой го удря с лакът в ребрата, сетне една ръка го зашлеви през лицето. Последва удар с коляно в слабините.

— Престани! — извика Томас. — Какво ти има бе, човек?

Виковеите внезапно утихнаха с къркорене, като че момчето бе потънало под вода. Но конвулсиите не намаляваха.

Томас притисна с едната си ръка гърдите на хлапето, с другата посегна да го улови за косата. Ала когато ръката му стигна горе, внезапно почувства объркване.

Нямаше глава. Нито коса или лице. Нямаше дори врат. Нито едно от нещата, които трябваше да са там.

Вместо тях Томас напипа голяма и гладка топка от студен метал.

Следващите няколко секунди бяха най-малкото странни. Веднага щом ръката на Томас докосна металната топка, момчето спря да се движи. Ръцете и краката му застинаха неподвижно, тялото му престана да се съпротивлява. Томас усети нещо влажно и лепкаво в подножието на сферата, там, където трябваше да е шията. Позна, че е кръв, по типичния мирис.

После топката се изплъзна от ръцете му и се изтърколи встрани, блъсна се с металическо дрънчане в стената и спря. Момчето под него не помръдваше, нито издаваше никакъв звук. Другите езерни продължаваха да огласят пространството с виковеите си, но Томас не им обръщаше внимание.

Беше вцепенен от ужас. Не се съмняваше, че момчето е мъртво, с отрязана глава. Или пък... главата се бе превърнала в метална топка? Какво, за бога, се бе случило?

Той се дръпна и избърса машинално ръце в дрехите си. Неколцина езерни му помогнаха да се изправи. Томас се олюля и се подпря на стената. Някой го сграбчи за ризата и го дръпна встрани.

— Томас! — извика Миньо. — Томас? Какво стана?

Томас все още се опитваше да се овладее. Стомахът му се бе свил на топка, едва си поемаше дъх.

— Аз... не зная. Кой беше това? Момчето, което падна и крещеше?

— Франки, струва ми се — отвърна Уинстън. — Беше до мен, тъкмо се шегуваше нещо, сетне сякаш го дръпнаха. Да, той беше. Сигурен съм.

— Но какво стана? — повтори Миньо.

Томас продължаваше нервно да трие ръце в панталоните си.

— Чух го да вика — обясни той — и изтичах при него да разбера какво се е случило. Посегнах към главата му — не знаей защо го направих — и усетих само...

Не можеше да продължи. Нищо не би могло да прозвучи по-абсурдно от истината.

— Какво? — настоя Миньо.

Томас изпъшка и едва намери сили да заговори:

— Главата му... не беше глава. Беше като... голяма... метална топка. Човече, не знаей, просто това почувствах. Все едно че главата му бе погълната от голяма метална топка!

— Какви ги говориш бе, човече? — изуми се Миньо.

Томас не знаеше как може да убеди себе си или всеки от останалите.

— Не чухте ли как се изтърколи настрани, след като той замлъкна? Зная, че...

— Ето я! — извика някой. Нют. Томас чу дращение, после Нют изпъшка от усилие.

— Чух я да се търкаля насам. Мокра е, и лепкава — прилича ми на кръв.

— Какво, по дяволите... — прошепна Миньо. — Колко е голяма? — Останалите езерни също го обсипаха с въпроси.

— Всички да млъкнат! — кресна им Нют. След като се умълчаха, той отговори: — Не зная. — Томас го чу да върти топката в ръце и да я опипва. — Със сигурност е по-голяма от главата на нещастния сбръчканяк. Кръгла и гладка сфера.

Томас все още не можеше да се съвземе от преживяното, но в едно бе сигурен.

— Трябва да се махнем час по-скоро от тук — рече той. — Да бягаме. Още сега!

— Може би е по-добре да се върнем? — Томас не позна чий бе гласът. — Не зная каква е тази топка, но отрязва главата на Франки точно както ни предупреди гласът.

— Няма начин — сопна се ядосано Миньо. — Няма начин. Томас е прав. Стига сме се мотали тук. Раздалечете се на няколко крачки един от друг и да бягаме нататък. Наведете се, за да не ви уцели нещо по главата, и се молете.

Никой не възрази. Томас намери пипнешком вързопа и плика с вода, сетне, сякаш по нечута заповед всички хукнаха напред, ала на достатъчно разстояние, за да не се спъват един в друг. Томас вече не беше най-отзад. Бягаше с всички сили, както го бе правил в лабиринта.

В коридора миришеше на пот. Дишаше топъл въздух и прах. Ръцете му лепнеха от кръвта. Мракът бе непрогледен.

Те бягаха, без да спират.

Топката убиец уцели още един от тях. Този път беше по-близо до Томас — жертвата бе едно хлапе, с което Томас не бе разговарял никога. Той чу металическо изщракване, после още няколко и след това писъците заглушиха всичко.

Никой не спря. Вероятно беше ужасно, но нямаше с какво да помогнат.

Когато писъците утихнаха, Томас чу тропота от падането на металната топка на пода. После тя се изтърколи настрани и се блъсна в стената.

Томас продължи напред. Не забави крачка нито за миг.

Сърцето му туптеше от лудешкия бяг, гърдите го боляха, дъхът излизаше от устата му на неравни пресекулки. Беше изгубил представа за времето, не знаеше нито колко са изминали, нито колко им остава. Но когато Миньо се провикна всички да спрат, облекчението, което почувства, бе невероятно.

Тъмнината се изпълни с шумно дишане, замириса на топъл човешки дъх. Пържитиган бе първият, който се възстанови достатъчно, че да заговори:

— Защо спряхме?

— Защото едва не си строших пиццалите в нещо! — отвърна Миньо. — Мисля, че е стълба.

Томас почувства слаба надежда. Но се бе научил да не се поддава на подобни настроения.

— Ами да се изкачваме тогава! — извика почти радостно Пържитиган.

— Смяташ ли? — попита Миньо. — Пържитиган, какво ли щяхме да правим без теб? Сериозно.

Томас чу тежкия тропот на стъпки, докато Миньо се изкачваше забързано по стъпалата — изглежда, бяха направени от метал. Само след секунди го последваха други стъпки, сетне още едни.

Когато дойде ред на Томас, той се спъна и падна, удряйки коляно във второто стъпало. Разпери ръце да се подпре и едва не изпусна плика с вода. Сетне го споходи мисълта, че металното съоръжение може да го атакува, и тази мисъл го пришпори да продължи нагоре.

Горе отекна метален звън, по-басов от този на трополящите крака, ала все пак метален.

— Ох! — извика Миньо. Последваха пъшкане и стенания, докато и останалите езерни се блъскаха едни в други.

— Какво стана? — попита Нют.

— Удари ли се в нещо? — добави задъхано Томас.

Миньо отвърна раздразнено:

— Стигнахме догоре — ето какво стана. Ударих се в тавана и няма накъде... — Той млъкна и Томас го чу да шари с ръце по стените и тавана. — Чакайте, мисля, че намерих...

Чу се прищракване и после светът около Томас сякаш избухна в ярки пламъци. Той извика и прикри очите си с ръка — отгоре бе бликнала заслепяваща светлина. Дори със затворени очи и засенчил лицето си с ръка, Томас пак изпитваше остра болка. Ярko оранжево сияние проникваше през дланта му и заедно с него отгоре нахлуваше гореща вълна.

Томас долови стържение, после дрънчене и тъмнината се върна. Той отпусна уморено ръце, ала пред очите му продължаваха да танцуват ярки петна.

— Проклет да съм — промърмори Миньо. — Изглежда, намерихме изхода, но имам чувството, че води право на слънцето. Човече, не бях виждал толкова ярка светлина! И такава горещина.

— Да открянем малко, докато ни привикнат очите — предложи Нют. Томас го чу да се качва по стълбите. — Ето ти ризата ми, пхъни я под капака. Всички да затворят очи!

Томас изпълни нареждането и закри очите си с ръка. Оранжевото сияние се върна, но след около минута вече можеше да отвори очи. Наложил се да примижи и въпреки това виждаше безброй светлинки.

Ала беше почти поносимо. След още няколко минути привикна съвсем.

Сега вече видя, че се намира на двайсетина стъпала под мястото, където Миньо и Нют се бяха привели. Над тях в тавана имаше капак. Три светещи линии очертаваха страните му. Всичко около тях — стените, стълбите, самият капак — беше изработено от сивкав метал. Томас се обърна и погледна в посоката, от която бяха дошли — стълбището се губеше в мрака зад тях. Бяха се изкачили далеч по-високо, отколкото си представяше.

— Как сте с очите? — попита Миньо. — Моите са като печено на скара желе.

Томас се чувстваше по същия начин. Очите му горяха и сърбяха и от тях не спираха да текат сълзи. Езерните наоколо търкаха своите.

— Какво има отвън? — провикна се някой.

Миньо сви рамене и надникна през цепнатината.

— Трудно е да се каже. Всичко е ужасно ярко — може наистина да сме на слънцето. Няма никакви хора. — Той направи пауза. — Или побърканияци.

— Да се измъкваме тогава — рече Уинстън, който бе на две стъпала под Томас. — Предпочитам да получа слънчев удар, отколкото да ме халоса метална топка.

— Добре, Уинстън — съгласи се Миньо. — Но задръж малко ентусиазма. Искам да ми привикнат очите. Пригответе се — ще повдигна капака, за да проверя как е обстановката. — Той подпря с рамо металната плоча. — Едно. Две. Три!

Миньо изпъна крака, изпъшка и натисна силно. Чу се стържене на метал и стълбището отново бе залято от ярка светлина. Томас се повдигна на пръсти и се огледа. Беше невъобразимо ярко.

Той видя, че Миньо и Нют се подават през отвора. Металната стълба под краката им се нагорещяваше все едно бе пъхната в пещ.

— Ей, човече! — провикна се Миньо с изкривено от болка лице. — Тук нещо не е наред. Имам чувството, че кожата ми се е подпалила.

— Прав е — подкрепи го Нют, който си търкаше бузите. — Не зная дали е редно да излизаме навън. Може би е по-добре да почакаме слънцето да залезе.

Неколцина от езерните нададоха недоволни възгласи, но те бяха заглушени от виковете на Уинстън:

— Ей! Ехей! Внимавайте! Внимавайте!

Томас се обърна и потърси с поглед Уинстън, който бе някъде под него. Сочеше нещо вдясно и над него и отстъпваше назад. На тавана, само на метър от главите им, от метала се бе отделила голяма сребриста капка, която бързо нарастваше. Томас я гледаше като хипнотизиран. Капката се превърна в трептяща сребриста сфера. После, преди някой да успее да реагира, се откъсна от тавана и падна.

Но вместо да се разплиска в краката им, в разрез с всякакви закони на гравитацията сферата полетя право към лицето на Уинстън. Ужасените му писъци изпълниха въздуха, докато той падаше назад и се търкаляше по стълбите.

Томас бе споходен от зловещо предчувствие, докато разблъскваше другите и бързаше надолу по стълбите. Не знаеше дали го прави, за да помогне на Уинстън, или само бе подтикван от любопитство към сребърната топка.

Най-сетне Уинстън спря, опрял гръб на едно от стъпалата, ала все още доста далече от дъното. Ярката светлина от отвора озаряваше всичко и се виждаха и най-малките подробности. Уинстън бе вдигнал ръце към лицето си и се опитваше да се освободи от сребристата течност — топката от разтопен метал вече се бе разтекла върху темето му и бе достигнала ушите. Краищата ѝ се спускаха надолу като гъст сироп. Те бързо покриха ушите и надвиснаха от веждите.

Томас прескочи няколко стъпала наведнъж и се надвеси над Уинстън, който бе закрил очите си с ръце. Изглежда, засега успяваше да задържи напредването на течността. Но се дереше с цяло гърло и риташе с крака стената.

— Махни го от мен! — извика той, в гласа му се долавяше неистова болка. Томас едва не побягна назад. Ако това нещо увреждаше кожата...

Приличаше на много плътен сребърен гел. И се местеше с упоритостта на нещо живо. Веднага щом Уинстън повдигаше една част, доближаваща очите му, друга се опитваше да се добере до тях отстрани. Томас успя да зърне кожата под мястото, където бе преминала сребристата течност. Изглеждаше обелена, като сурово месо.

Уинстън крещеше нещо нечленоразделно. Томас си даваше сметка, че трябва да направи нещо. Времето на момчето изтичаше.

Той смъкна вързопата от рамото си и го изсипа на пода — плодове и пакети с храна се изтъркаляха по стълбите. Уви чаршафа около ръката си за защита и се наведе над Уинстън. Сграбчи през плата краищата на сребристата полутечна кора, които бяха достигнали ушите. Усети силна топлина и си помисли, че платът всеки миг може

да лумне в пламъци. Подпря се с крака, стисна колкото се може по-силно кората и я дръпна нагоре.

Краищата се отделиха с отвратителен жвакащ звук, повдигнаха се на няколко сантиметра, сетне се изплъзнаха от пръстите му и се върнаха с шляпане върху ушите на Уинстън. Този път виковете му бяха още по-оглушителни, ако това изобщо бе възможно. Още неколцина езерни се доближиха с намерение да помогнат, но Томас им махна да се отдръпнат. И без това само щяха да му пречат.

— Трябва да действаме заедно! — извика той на Уинстън, решен този път да държи по-здраво. — Чуй ме! Ще го направим заедно! Опитай се да уловиш краищата и да ги повдигнеш!

Момчето не показва с нищо, че го е разбрало. Тялото му продължаваше да се гърчи и мята. Ако Томас не го бе задържал, щеше да се изтърколи надолу.

— На три! — извика му Томас. — Уинстън! Ще броя до три!

Все още никакви признаци, че го е чул. Писъци и гърчещо се тяло.

От челото на Томас се стичаше гореща пот. Мускулите на краката му бяха изопнати докрай и заплашваха да престанат да го слушат.

— Хайде, направи го! — извика той, наведе се и вкопчи пръсти в меката кора. — Едно! Две! Три!

Томас напрегна мишци и дръпна мекото покривало от главата на Уинстън. Момчето може би го бе чуло или пък имаше късмет, защото в същия миг се оттласна рязко с крака, сякаш се опитваше да си откъсне главата. Сребристият похлупак се отдели напълно. Томас не се поколеба — хвърли странното образуване надолу по стълбите, после го изпроводи с поглед.

Докато летеше във въздуха, сребърният къс се превърна отново в сфера, по повърхността ѝ пробягнаха вълнички, сетне сякаш се втвърди. Увисна само на няколко метра от тях, като че искаше да хвърли един последен, прощален поглед на своята жертва, или може би се чудеше какво се е объркало. Сетне отлетя, носейки се надолу по стълбите, и се изгуби в мрака.

Изчезна напълно. По някаква причина не нападна отново.

Томас си пое бавно въздух и едва сега усети, че цялото му тяло е плувнало в пот. Подпря се на стената, твърде изплашен да погледне към Уинстън, който хлипаше до него. Поне писъците бяха утихнали.

Най-сетне Томас събра кураж и се обърна.

Главата на хлапето бе кърваво месиво. Косата му бе изчезнала, отдолу се виждаше одрана кожа, от която бликаше кръв. Ушите бяха накълцани, но все пак цели. Нещастникът ридаеше, от болка и от ужаса, който бе преживял. Раните на главата му имаха ужасен вид.

— Добре ли си, човече? — попита Томас и едва след това си даде сметка колко глупав е въпросът му.

Уинстън разтърси конвулсивно глава, тялото му продължаваше да трепери.

Томас вдигна поглед и установи, че Миньо, Нют и останалите езерни са се скупчили около тях. Яркото сияние отгоре засенчваше лицата им, но Томас виждаше очите — разширени като на заслепена и изплашена котка.

— Какво, за бога, беше това? — прошепна Миньо.

Томас не знаеше какво да отговори и само поклати уморено глава.

— Някакъв фокус, който изяжда главите на хората, ето какво — отвърна вместо него Нют.

— Пак някоя от тези техни нови технологии — обади се Арис. Томас го виждаше за пръв път да взема участие в разговор. Момчето се озърна, видя изненаданите им лица и повдигна рамене засрамено. — Имам разни разпокъсани спомени. Зная, че този свят е доста напреднал в технологично отношение, но не си спомням да съм виждал разтопени метални топки, опитващи се да откъснат главите на хората.

Томас се разрови в своите повърхностни спомени. И не откри и намек за нещо подобно.

— Тази гадост се лепва за лицето и после го изяжда напълно — каза Миньо. — Страхотно, няма що!

— Видяхте ли? — попита Пържитиган. — Тупна право от тавана. Най-добре да изчезваме от това място. Колкото се може по-скоро.

— Поддържам те с две ръце — кимна Нют.

Миньо погледна към Уинстън и лицето му се изкриви от отвращение. Томас проследи погледа му. Нещастникът бе спрял да трепери и хлипането му бе утихнало. Но изглеждаше ужасно и със

сигурност бе белязан за цял живот. Томас не вярваше някога от тази одрана кожа да порасте коса.

— Пържитиган, Джак! — провикна се Миньо. — Помогнете на Уинстън да се изправи и да се изкатери дотук. Арис, събери му вещите и припасите. Тръгваме. Не ме интересува колко ярка и опасна е светлината отвън — нямам никакво намерение да позволя и с моята глава да се случи нещо подобно.

Той се обърна, без да чака отговора на другите. Томас си помисли, че от него ще стане добър водач.

— Томас, Нют — добави Миньо. — Ние тримата излизаме първи.

Томас и Нют се спогледаха. На лицето на Нют се четеше смесица от страх и любопитство. Томас се чувстваше по същия начин — струваше му се, че всичко друго може да е по-добро от това, което се бе случило с Уинстън.

— Да вървим — рече Нют с почти разтреперан глас. Очевидно нямаше търпение да се махне от Уинстън.

Томас кимна, обърна се и пое нагоре, като се мъчеше прогони от ума си гледката на обезобразеното лице. Той направи място на Пържитиган, Джак и Арис, които се върнаха да изпълнят каквото им бе наредено. После, заедно с Нют, застана до Миньо и се загледа в светлия отвор, зад който сякаш се намираше самото слънце.

Другите езерни останаха назад, изглеждаха доволни, че тримата първи ще се покажат. Томас примижа и засенчи с длан очи, за да се огледа. Трудно му беше да повярва, че след миг ще излезе навън, ще се окъпе в тази заслепяваща, ужасна светлина и ще се бори да оцелее.

Миньо пръв достигна отвора и протегна ръка нагоре. Кожата му засия, сякаш лумна в бял пламък.

След около минута Миньо прибра ръка и поклати глава.

— Горещо е. Невероятно горещо. — Той се обърна към Томас и Нют. — Ако ще го правим, най-добре първо да се увием с чаршафите, инак ще изгорим.

— Да изпразним вързопите — предложи Нют и свали своя от рамото си. — Ще използваме плата да си направим наметала. Ако се получи, ще приберем храната в половината от чаршафите, другата половина ще е за дрехи.

Томас вече бе изпразнил на пода своя вързоп, когато изтича при Уинстън.

— Ще приличаме на призраци — рече той. — Тъкмо ще изплашим лошите отвън.

Миньо не беше тъй внимателен като Нют, той просто разтвори своя вързоп и изсипа съдържанието му на стълбите. Езерните отдолу се наведоха да го събират.

— Смешник е този Томас. Да се надяваме горе да не ни чакат побърканияците. Макар че, ако питате мен, едва ли някой би стоял дълго на тази жегга. Може пък да има дървета или някаква сянка.

— Не зная — сви рамене Нют. — Но я си представи, че ни дебнат някъде.

Томас нямаше търпение да види какво следва нататък. Да престане с предположенията и да се добере до солидни факти.

— Няма да разберем, докато сами не разучим. Да вървим. — Той се загърна с чаршафа и го завърза плътно около лицето си. — Как изглеждам?

— Като най-грозното девойче, което съм виждал някога — изхили се Миньо. — Благодари се на боговете горе, че си се родил, пич.

— Благодаря и аз.

Миньо и Нют последваха примера му и скоро и тримата вече бяха напълно загърнати. Момчетата измайсториха нещо като козирки над лицата си и Томас стори същото.

— Готови ли сте, сбръчканяци? — попита Миньо.

— Малко съм развълнуван, да ви призная — рече Нют.

Томас не знаеше дали това е точният израз, но наистина нямаше търпение да преминат към действие.

— Аз също. Да вървим.

Последните няколко стъпала бяха като изход от стара изба под яркото сияние на слънцето. Миньо се поколеба, сетне изтича нагоре и скоро бе погълнат от сиянието.

— Давай! — провикна се Нют и тупна Томас по гърба.

Томас почувства внезапен прилив на адреналин. Пое си дълбоко въздух, хукна след Миньо и чу, че Нют го следва по петите.

Веднага щом излезе на светло, той си даде сметка, че със същия успех можеха да се увият с прозрачен найлон. Тънкият плат беше безпомощен срещу изгарящата топлина, която се сипеше от небето. Той отвори уста да заговори, но в гърлото му нахлу нажежен въздух, който в миг унищожи всякакви останки от влага. Помъчи се да си поеме отчаяно въздух, ала вместо него в гърдите му лумнаха пламъци.

Макар че спомените му бяха оскъдни и разпокъсани, Томас не смяташе, че светът би трябвало да изглежда така.

Той примижа с очи срещу заслепяващото сияние и се блъсна в Миньо, като едва не го събори. Олюля се и направи нов опит да се загърне плътно, макар да бе безполезно. В тези първи няколко секунди навън едва не се поддаде на паниката. Другите двама езерни също дишаха тежко.

— Добре ли сте, момчета? — попита Миньо.

Томас изпъшка нещо полуутвърдително, а Нют отвърна:

— Бас държа, че току-що се озовахме направо в пъкъла. Миньо, знаех си, че ще свършиш така, но не и аз.

— Съгласен — отвърна Миньо. — Очите ме болят, но мисля, че започнаха да привикват със светлината.

Томас наведе глава и се помъчи да погледне какво има под краката му. Прах и почва. Няколко обгорели камъка. Чаршафът сияеше ярко с отразена светлина, сякаш бе скафандър от далечното бъдеще.

— Стига сте се озъртали — скастри ги Миньо. — Никого няма наоколо.

Томас се засрами от плахото си поведение, сигурно приличаше на малко хленчещо дете, увито в чаршаф. Повдигна глава и бавно огледа околностите.

Намираха се наскрепустиня.

Отпред, докдето му стигаше погледът, се виждаше само суха, безжизнена равнина. Нито едно дръвче. Нямаше дори храсти. Нямаше хълмове и планини. Само оранжево море от прах и камънаци, над което трептеше маранята, сякаш самият живот се бе изпарил и се възнасяше към безоблачното небе.

Томас се завъртя бавно в кръг. Едва от другата страна, в далечината, видя линия от нащърбени планини. На около половината път до тях зърна някакви постройки, разхвърляни като ненужни кутии. Сигурно беше градче, ала бе невъзможно да се определи големината му от подобно разстояние. Горещият въздух бе като постоянно местеща се полупрозрачна пелена.

Нажеженото до бяло слънце в небето вече бе клюмнало наляво от Томас и изглежда, се спускаше към хоризонта, което означаваше, че някъде нататък е запад и че градчето пред черно-червеникавата планинска верига се пада на север. Томас бе изненадан колко добре се ориентира, сякаш нещо се бе пробудило в душата му от забравеното минало.

— Какво може да е разстоянието до онези сгради? — попита Нют. След ехтящите в тунела звуци гласът му прозвуча като шепот.

— Ами нищо чудно да е на стотина мили — отвърна Томас. — Това трябва да е север. Дали там трябва да идем?

Миньо поклати глава под качулката.

— Няма начин, пич. Е, едва ли са сто мили, по-скоро са трийсет-четиресет. А до планините да има към шейсет.

— Брей, не знаех, че те бива да определяш разстоянието — подхвърли Нют.

— Аз съм бегач, сбръчканяко. В лабиринта човек постепенно привиква с тези неща, макар мащабът там да е друг.

— Плъха не се шегуваше за слънчевите изригвания — вметна Томас. — Прилича ми на следядрена пустиня. Интересно, дали целият свят е такъв?

— Моля се да не е — въздъхна Миньо. — Сега и на едно дръвче бих се зарадвал. Или на поточе.

Колкото повече Томас гледаше към града, толкова по-близо му изглеждаше. Дори трийсет мили му се струваха твърде много. Той откъсна бавно поглед.

— Дали пък тук ще е по-различно от това, което преживяхме в лабиринта? Там бяхме затворени зад стени и имахме всичко необходимо, за да оцелеем. Май на това му казват ирония, а?

— Нещо такова — съгласи се Миньо. — Ама и ти си един философ. — Той кимна към изхода. — Хайде. Да повикаме другите сбръчканяци и да се отправяме на път. Няма смисъл да губим време.

— Може би трябва да почакаме, докато слънцето залезе — предложи Нют.

— И да се оставим на милостта на онези метални топки? Без мен.

Томас кимна.

— И аз мисля, че ще е най-добре да се размърдаме. Като гледам — до залез-слънце остават няколко часа. Ще повървим, после ще си починем, а през нощта ще гледаме да се отдалечим още. Не бива да оставаме повече тук. Миньо очевидно бе съгласен с него.

— Планът си го бива — съгласи се Нют. — Само дано, като стигнем онова градче, то не се окаже пълно с побърканияци.

Сърцето на Томас се сви при тази мисъл. Миньо се върна при отвора и се наведе над него.

— Ей, шубета такива, събирайте припасите и излизайте!

Нито един езерен не възрази срещу плана.

Когато излизаха, всеки от тях започваше да диша затруднено и се опитваше да се прикрие с импровизираното наметало. Сигурно почти всички се бяха надявали, че Плъха ги е излъгал. Че най-лошото е останало назад, в лабиринта. Ала ето че бе ударил часът да бъдат разбити и тези надежди.

Преди да поемат на път, направиха някои промени — прибраха храната и водата в половината от първоначалните вързопи, а останалия плат използваха, за да се увият още по-плътно. Получи се доста добре, дори за Джек и бедния Уинстън, и скоро след това вече вървяха по твърдата, покрита с камъни земя. Томас споделяше наметалото си с Арис и придържаше единия му край с дясната си ръка, а момчето държеше другия с лявата. Бяха се уговорили да си прехвърлят тежкия вързоп на всеки половин час. Стъпка по стъпка те скъсяваха разстоянието до града, а жегата бе толкова немилостива, че заплашваше да изсмуче силите им още преди края на деня. Известно време не разговаряха, но Томас пръв. Наруши мълчанието.

— Значи преди не беше чувал за Тереза?

Арис го погледна с крайчеца на окото и Томас си даде сметка, че вероятно е доловил в гласа му укор.

— Е? Беше ли?

Арис отвърна на погледа му, но в очите му се четеше нещо като подозрителност.

— Не. Никога. Не зная коя е, нито къде се е дянала. Но поне не си я видял да умира пред теб.

Това бе удар под пояса, ала кой знае защо накара Томас да харесва Арис малко повече.

— Знам, съжалявам. — Помисли малко, преди да зададе следващите въпроси: — Колко близки бяхте? Тя как се казваше?

— Рейчъл. — Арис млъкна и Томас си помисли, че не желае повече да разговарят, но след малко продължи: — Бяхме повече от близки. Имахме стари спомени. Създадохме си нови.

Томас поклати тъжно глава. Чувстваше, че трябва да каже нещо — да предложи нещо.

— Аха. Само че аз също изгубих приятел. Той умря пред очите ми. Всеки път, когато си спомня за Чък, сякаш го преживявам отново. Ако бяха направили същото с Тереза, нямаше да могат да ме спрат. Щяха да измрат всичките.

Томас се закова на място — беше шокиран колко лесно бе произнесъл последните думи. Сякаш някой друг го бе завладял за миг и ги бе казал. Истината бе, че се чувстваше точно така.

— Какво мислиш...

Ала преди да довърши, прекъсна го викът на Пържитиган. Той сочеше нещо.

Само след миг Томас осъзна какво е развълнувало толкова силно готвача.

Далеч напред, откъм града, към тях тичаха двама души и телата им приличаха на призрачни видения сред нажежените вълни, а под краката им се вдигаха пламъчета от прах.

Томас втренчи поглед в двамата бягащи през пустинята. Останалите езерни също бяха спрели и ги гледаха. Той потрепери, нещо, което изглеждаше напълно невъзможно в тази смазваща горещина. Бе настръхнал от страх. Макар езерните да имаха преобладаващо числено превъзходство, тревогата му нарастваше.

— Съберете се по-плътно — нареди Миньо. — И се пригответе за бой, ако тези типове решат да ни създават проблеми.

Трепкащият въздух не позволяваше да разгледат по-добре двамата непознати, докато не се приближиха на стотина крачки. Томас не сваляше очи от тях. Помнеше много добре побърканияците, които бе видял преди няколко дни зад решетките на прозореца. Но тези хора го плашеха по различен начин.

Двамата спряха на десетина крачки от групата езерни. Единият бе мъж, другият се оказа жена, макар че Томас успя да определи това само по извивките на тялото. Лицата и главите им бяха скрити под качулки от бежов плат с отвори отпред, през които да гледат и дишат. Дрехите им бяха съшити от различни парцали и пристегнати с презрамки от дънков плат. Нищо не се подаваше на слънцето, освен ръцете им, които бяха почернели и напукани.

Двамата стояха там задъхани като болни кучета.

— Кои сте вие? — провикна се Миньо.

Непознатите не отговориха, нито помръдваха. Само гърдите им се повдигаха и спускаха. Томас ги разглеждаше изпод качулката — не можеше да повярва, че някой е в състояние да тича толкова бързо и да не умре от прегряване.

— Кои сте вие? — повтори Миньо.

Вместо да отговорят, двамата непознати се разделиха и се заеха да заобикалят на равно разстояние езерните. Очите им, скрити зад покривалата, оставаха втренчени в момчетата, сякаш преценяваха силите им. Томас се напругаше все повече, дразнеше се, че не може да ги вижда едновременно. Обърна се и бавно ги проследи, докато се срещнаха от другата страна и отново спряха, извърнати към тях.

— Ние сме повече от вас — провикна се Миньо, но гласът му издайкически потрепери. — Говорете. Кажете ни кои сте.

— Ние сме побърканияци.

Думите излетяха от гърлото на жената на пресекливи звуци. Тя посочи към града, от който бяха дошли.

— Побърканияци? — попита Миньо, изправен срещу тях. — Като онези, които се опитаха да проникнат в нашата сграда преди няколко дни?

Томас се съмняваше, че непознатите разбират за какво им говори Миньо. Всъщност езерните бяха изминали доста дълъг път от онова място — през равнотранспорта.

— Ние сме побърканияци — повтори мъжът, гласът му бе по-ясен. Но в него не се долавяше дружелюбност. Той посочи над езерните, точно както бе сторила неговата спътница. — Дойдохме да проверим дали вие сте побърканияци. Дойдохме да видим дали имате изблика.

Миньо се обърна и изгледа околните момчета с повдигнати вежди. Никой не проговори. Той се завъртя отново.

— Един тип ни каза, че сме заразени с изблика. Какво можете да ни кажете за него?

— Няма значение — отвърна мъжът и платът около устните му се размърда. — Щом го имате, скоро ще разберете.

— Добре де, а вие какво искате? — намеси се Нют и застана до Миньо. — Какво значение дали сме побърканияци, или не?

Този път заговори жената, която сякаш не бе чула въпроса.

— Как стигнахте в Обгорените земи? Откъде идвате? Как се появихте тук?

Томас бе изненадан от въпросите. Побърканияците, които бяха видели зад прозорците на спалното, изглеждаха безумни като животни. Тези тук имаха достатъчно интелигентност, за да осъзнаят, че групата им се е появила отнякъде. Нямаше нищо в посоката, противоположна на града.

Миньо се наведе да се посъветва с Нют, сетне доближи и Томас.

— Какво да им кажем?

Томас сви рамене.

— Не зная. Истината, може би?

— Истината? — повтори насмешливо Миньо. — Каква идея само, Томас. Ти си гениален, както винаги. — Той отново се обърна към побърканияците. — Пратени сме от ЗЛО. Излязохме от един отвор в края на тунел. Трябва да изминем сто мили на север и да прекосим Обгорените земи. Това говори ли ви нещо?

И този път отговорът нямаше връзка с въпроса.

— Не всички побърканияци са изгубени — рече мъжът. — Не всички са превъртели. — Произнесе последната дума натъртено. — Различните са на различни нива. Трябва да се научите с кого да се сприятелявате и кого да избягвате. Или убивате. Побързайте, ако ще вървите след нас.

— А вие къде отивате? — попита Миньо. — Видях, че дойдохте откъм града. Там ли живеят побърканияците? Имате ли вода и храна?

Томас се чувстваше по същия начин като Миньо — жадуваше да задава въпроси. Дори му хрумна мисълта да пленят тези двамата и да ги накарат да отговарят. Но за момента непознатите, изглежда, нямаха никакво намерение да им помагат. Те отново се разделиха, за да обиколят групата на езерните.

Веднага щом се събраха отново, жената произнесе няколко последни думи:

— Дори и да го нямате, скоро ще се прояви. Същото е и с другата група. Тази, която трябва да ви избие.

После двамата непознати се обърнаха и хукнаха обратно към града, оставяйки момчетата в объркано мълчание. Не след дълго силуетите им се скриха зад завесата от нагорещен въздух и прах.

— Другата група? — повтори някой. Може би беше Пържитиган. Томас бе твърде смутен от чутото, за да обърне внимание кой е бил.

— Чудя се дали нямат предвид моята група? — промърмори Арис. Томас го погледна.

— Група Б? — попита той. — Смяташ ли, че вече са стигнали града?

— Че на кого му пука? — намеси се Миньо. — Говорят тези неща, за да ни отвлекат вниманието. Например от въпроса за болестта.

Томас неволно докосна татуировката на шията си. Думите, написани там, го плашеха.

— Може би тя нямаше предвид всички нас. — Той посочи с пръст надписа. — Може би е говорила само за мен. Не видях накъде гледа.

— Че откъде ще знае кой си? — възрази Миньо. — Всъщност, наистина няма значение. Ако някой ще се опита да убие теб или мен, вероятно накрая ще се разправи и с останалите. Нали така?

— Толкова си мил — подсмихна се Пържитиган. — Върви с Томас и сподели съдбата му. Аз мисля да се измъкна в друга посока и

да продължа да си живуркам с гузна съвест. — По погледа му личеше, че се шегува, но Томас заподозря, че дълбоко в себе си вероятно храни подобна мисъл.

— Е, какво ще правим сега? — попита Джак. Беше праметнал ръката на Уинстън през рамото си и го прикрепяше. За щастие, наметалото криеше ужасните рани на главата на нещастника.

— Какво мислиш? — обърна се Нют към Миньо.

Миньо завъртя очи.

— Продължаваме напред, ето какво. Вижте, нямаме кой знае какъв избор. Ако не стигнем града, ще пукнем тук от жегата и жаждата. Ако се доберем до него, ще си намерим заслон и може би храна и вода. А пък побърканиците да правят каквото искат.

— Ами група Б? — попита Томас и отново погледна към Арис. — Или за когото говорех. Ако наистина искат да ни убият? Нямаме никакво оръжие.

— Имаме — сви демонстративно мускули Миньо. — Ако тези момичета са убили приятелката на Арис, заслужават съдбата, която ги чака. Но мисля, че ще си плюят на петите.

— Ако са въоръжени? — продължаваше да упорства Томас. — Или са обучени да се бият? Ако не са те, а някакви човекоядни паяци? Или хиляди побърканици?

— Томас... спри! — Миньо въздъхна уморено. — Защо не млъкнете всички? Край с въпросите. Освен ако не става въпрос за нещо, което наистина ни заплашва, ще ви помоля да запазите тревогите за себе си. Ясно?

Томас се усмихна, макар да не знаеше причината да му олекне. По някакъв начин думите на Миньо му бяха вдъхнали увереност и може би малко надежда. Вярно е, че трябва просто да продължават напред. Това беше.

— Така е по-добре — рече Миньо и кимна доволно. — Някой друг да иска да чишка в гащите и да плаче за мама?

Чу се сподавен кикот, но никой не заговори.

— Добре. Нют, ти води отпред, нищо че куцаш. Томас, ти си последен. Джак, вземи някой да ти помага за Уинстън. Тръгваме.

Веднага щом закрачиха към града, Томас се почувства по-добре. Вървяха бързо, от време на време подтичваха.

За щастие слънцето се спускаше все по-бързо към хоризонта. Някъде след около час сиянието му взе да намалява и гледката наоколо стана по-поносима. Не след дълго светилото се скри напълно зад хоризонта и на негово място в небето заблещукаха звезди.

Езерните продължиха да вървят, ориентирайки се по слабите светлини на града. Томас изпита облекчение, след като вече нямаше нужда да държи главата си омотана.

Малко по-късно и последните лъчи изчезнаха и над земята се спусна мрак, плътен като черна мъгла.

Малко след смрачаване Томас чу момичешки писък.

В началото не знаеше дали е наистина писък, или го ражда въображението му. Не беше никак лесно да се определи сред шумовете от движещата се група. Но това, което започна като бръмчене в главата му, скоро се превърна в съвсем ясен звук. Някъде пред тях, може би в града или по-близо, момиче си дереше гърлото в нощта.

Останалите също го чува и скоро неволно забавиха ход. Веднага щом трополенето на крака утихна, звукът отекна по-ясно.

Приличаше на котешко мяукане. Мяукане на болна или ранена котка. Онзи тип звуци, от които косата ти настръхва и се налага да притиснеш ушите си с ръце. Имаше нещо неестествено в пищенето, нещо, което накара Томас да застине от ужас. Мракът допълваше мрачната картина. Какъвто и да бе източникът, беше съвсем близо.

— Знаете ли на какво ми напомня това? — попита Миньо с шепот, в който се прокрадваше страх.

Томас знаеше.

— Бен. Алби. За тях говориш, нали? Крясъците след ужилването на скръбниците.

— Позна.

— Не, не, не — размаха ръце Пържитиган. — Не ми казвайте, че пак ще се срещнем с тези гадници. Не мога да го понеса.

— Съмнявам се — обади се Нют, който вървеше вляво от Арис. — Помните ли как се надуваше кожата им? Ако пълзят в тази жега и в прахоляка, ще се превърнат в огромни прашни топки.

— Хм — изсумтя Томас. — Ако ЗЛО могат да създадат скръбниците, какво им пречи да измислят нещо от този род, което да се приспособи тук? Не забравяйте предупрежденията на онзи тип.

— Томас, ама и теб те бива да разведряваш обстановката — намуси се Пържитиган.

— Просто говоря това, което мисля.

— Зная. Но не ме успокоява.

— Какво ще правим сега? — попита Томас.

— Мисля, че е време за кратка почивка — предложи Миньо. — Ще спрем, ще пийнем вода. Може дори да подремнем няколко часа преди зазоряване.

— А онази луда дама, дето крещи с цяло гърло? — попита Пържитиган.

— Тя е достатъчно заета с проблемите си.

Тези думи ужасиха Томас. Може би и другите се почувстваха по същия начин, защото никой не проговори, докато вадеха храната от вързопите и после насядаха да заситят глада си.

— Човече, ще ми се да млъкне — рече Арис, навярно за пети път откакто мракът съвсем се бе сгъстил. Нещастното момиче, скрито някъде там, сякаш се приближаваше бавно и продължаваше да оглася околността с воплите си.

Вечерята премина в мълчание, размениха няколко думи за променливите, за които бе споменал Плъха, и как трябва да реагират на тях. За изработването на „схема“, за моделите на „гибелната зона“. Никой не знаеше какво може да означават тези неща и затова само подмятаха разни идеи. Странно, помисли си Томас. Сега вече бяха наясно, че всичко това е изпитание, на което ги подлагат от ЗЛО. Би трябвало да се държат различно, след като го осъзнаваха, но те продължаваха напред, надявайки се някъде там да се сдобият с нужния лек.

Мина известно време, преди краката да спрат да го болят, когато Миньо ги вдигна отново да вървят. Луната в небето едва се виждаше и сиянието ѝ не бе много по-ярко от това на звездите. Но не им трябваше повече, за да се придвижват през тази равна и пустинна местност. Освен това виждаха трепкащите светлини на града. Вероятно бяха огньовете. В това имаше логика — откъде ще се вземе електричество в тези пущинаци?

Не знаеше точно как стана, но изведнъж постройките, към които тичаха, се приближиха доста бързо. Бяха повече, отколкото Томас предполагаше в началото. И по-високи. Подредени в редове, съвсем като в нормален град. Нищо чудно това да бе някое доста голямо селище, по-точно останките му след поразяването на този район. Дали слънчевите изригвания наистина можеха да предизвикват подобни поражения? Или бе станало след това?

До Томас крачеше Арис и той реши отново да го заговори.

— Разкажи ми за вашия лабиринт.

Арис дишаше равномерно, също като него бе в добра форма.

— За нашия лабиринт? Какво означава това?

— Ами ти така и не сподели с нас подробности. Как беше там? Колко време изкара? Как се измъкнахте?

Стъпките на Арис хрущяха в пясъка.

— Разговарях с някои от твоите приятели и смятам, че е било почти същото. Само че имаше момичета вместо момчета. Някои от тях бяха прекарали там две години, други месеци или седмици. После дошла Рейчъл, на следващия ден аз, в кома. Почти не помня нищо от дните след това, беше истинска лудница.

Той продължи с разказа, който в голяма степен повтаряше случилото се с Томас и езерните. Направо не беше за вярване.

Арис излязъл от кома, произнесъл нещо за края, стените престанали да се затварят през нощта, било прекъснато и снабдяването през Кутията и така нататък до момента на бягството. Почти същото

като при тях, само по-малко момичета загинали — Томас не беше учуден, ако са били жилави като Тереза.

В края на краищата Арис и групата му се озовали в последното помещение и едно момиче на име Бет — която изчезнала няколко дни по-рано, също като Гали — убила Рейчъл точно преди да се появят спасителите и да ги измъкнат навън. После ги откарали там, където езерните откриха Арис — в стаята, предназначена за Тереза.

Ако това изобщо се беше случило. Кой би могъл да е сигурен след всичко, на което бяха станали свидетели през последните дни. Без да се споменават тухлените зидове и смяната на табелката пред вратата на Арис.

От напрежение Томас усети, че започва да го боли глава.

Непрестанно се питаше какво ли може да е предназначението на тази група Б и по какъв начин Арис замества Тереза в нейната роля. Фактът, че в края на краищата вместо него загина Чък, бе единственото съществено различие. Дали целта на изследователите от ЗЛО бе да се предизвика конфликт, или да се провокират определени реакции?

— Всичко това е много странно, нали? — подхвърли Арис, след като остави Томас да обмисли известно време цялата тази история.

— Не знам дали това е най-точната дума. Но наистина е чудно как тези две групи са преминали през успоредно провеждан експеримент. Или тест, изпитания, наречи го както щеш. Защото, ако са наблюдавали реакциите ни, предполагам, че е логично да ни прекарат през едни и същи трудности. Странна работа.

Томас тъкмо бе млъкнал, когато момичето в мрака нададе още по-силен вик, който предизвика нова вълна на ужас в душата му.

— Мисля, че знам — рече Арис. Томас не беше сигурен дали е чул правилно.

— Какво?

— Защо групите са били две. Защо са две.

— Така ли? Ами кажи ми.

— Всъщност — поде малко колебливо Арис, — имам две теории. Едната е, че тези хора от ЗЛО, които и да са, се опитват да пресеят най-добрите от двете групи, за да ги използват за каквото им е нужно. Може би дори да ни кръстосат или нещо подобно.

— Какво? — Томас бе толкова изненадан, че забрави напълно крещящото момиче. — Да ни кръстосват? Я стига.

— Нима се съмняваш, след всичко, което преживя в лабиринта и през последните дни?

— Имаш право — призна замислено Томас. — Добре, а каква е другата теория?

— Тя е в противоположна посока. Вместо да очакват оцелели от двете групи вероятно искат само едната да стигне до края. Така че или подбират оцелели от момчетата или момичетата, или цяла една група. И в двата случая това е единственото обяснение, което ми хрумва.

Преди да отговори, Томас доста дълго обмисля чутото.

— Но какво ще кажеш за онова, което ни разправяше Плъха? Че подлагат на изпитание реакциите ни, създават нещо като схема? Може би това е експеримент? Може би очакват от нас да оцелеем? Може би изучават мозъците ни и нашите реакции, гените и прочее? И когато приключат, ние ще сме мъртви, а те ще разполагат с огромна информация.

— Хм — изпръхтя Арис. — Възможно е. Питам се защо са поставили по един представител на противоположния пол във всяка група.

— Може би, за да видят какви проблеми или кавги ще възникнат? Да изучат реакциите на хората в по-особена среда. — Томас едва не се разсмя. — Как спокойно го обсъждаме — сякаш се чудим къде да спрем, за да пуснем по едно цопло.

Арис се разсмя, суховат кикот, от който на Томас му стана по-добре.

— Човече, не го казвай. От един час се стискам.

Сега вече и Томас се изхили, а някъде наблизо Миньо се провикна да спрат за кратко, сякаш бе дочул разговора им.

— Време за клякане — разпореда той. — Пуснете по едно цопло и действайте бързо, без да се раздалечавате. След петнайсетина минути ще спрем за по-дълга почивка. Зная, че вие, сбръчканяци такива, не можете да издържите на темпото на бегачи като мен и Томас.

Томас спря и се огледа. Не се нуждаеше от указания как да се възползва от краткия престой. В този миг нещо привлече вниманието му. Беше тъмно очертание на стотина крачки пред тях, в посоката, която следваха. Правоъгълна сянка на фона на сиянието на града. Зачуди се как досега не я бе забелязал.

— Ей! — извика той и посочи с ръка. — Това там ми прилича на някаква сграда. Виждате ли я?

— Да, виждам я — отвърна Миньо и се приближи до него. — Чудя се какво ли е.

Преди Томас да отговори, се случиха едновременно две неща.

Първо, смразяващите викове на момичето секнаха толкова рязко, сякаш някой бе затворил врата. А после, появявайки се от мрака, към тях се приближи девойка с дълга коса, която се спускаше по гърба ѝ като черно наметало.

Първият порив на Томас бе да ѝ извика. Надеждата, че това там е тя, че го чака.

„Тереза?“

Нищо.

„Тереза? Тереза!“

Отново нищо. Празнотата, останала след напускането ѝ, все още бе там. Но... дали все пак не беше тя? Може би. Може би нещо бе станало със способността ѝ да общува с него.

Момичето бе спряло недалеч от тъмната сграда. Въпреки че бе скрита в мрака, нещо в позата ѝ подсказваше, че е обърната към тях и че стои, скръстила ръце.

— Мислиш ли, че това е Тереза? — попита Нют, сякаш прочел мислите на Томас.

Томас кимна и после се огледа, сякаш да провери кой може да е забелязал жеста му.

— Нямам представа — рече той.

— Дали това е момичето, което крещеше? — попита Пържитиган. — Появи се точно когато гласът притихна.

— Със същия успех може да е и тази, която е изтезавала жертвата — изсумтя Миньо. — Вероятно я е убила, за да я отърве от мъките, когато ни е видяла да идваме. — После той внезапно плесна с ръце. — Е, добре, кой иска да се запознае с тази мила млада жена?

Томас се зачуди как Миньо може да е толкова лекомислен в такъв момент.

— Аз ще го направя — обяви той, малко по-силно, отколкото бе нужно. Не искаше да си проличи, че се надява това да е Тереза.

— Майтапих се, сбръчканяко — рече Миньо. — Ще идем всички. Може да крие зад себе си цяла армия побъркани момичета нинджи.

— Побъркани момичета нинджи? — повтори Нют, който явно също бе изненадан от поведението на Миньо.

— Ами да. Да вървим! — Миньо пое напред.

— Не! — извика Томас, подтикван от някакъв внезапен импулс. — Недей — продължи по-тихо. — Вие останете тук. Аз ще ида при нея. Може да е някаква клопка. Ще бъде глупаво да се натикаме всички в нея.

— Няма ли да е глупаво, ако ти се натикаш? — вдигна вежди Миньо.

— Е, не може всички да рискуваме, преди да проверим. Аз ще ида. Ако нещо се случи, ще повикам за помощ.

— Добре де — въздъхна Миньо. — Тръгвай. Нашият малък храбрец. — Той тупна Томас по рамото.

— Това наистина е глупаво — рече Нют. — Аз ще ида с него.

— Не! — подскочи за втори път Томас. — Оставете на мен. Нещо ми подсказва, че трябва да бъдем внимателни. Ако проплача като малко дете, елате да ме спасявате. — За да прекъсне спора, той пое забързано към момичето и сградата.

Обувките му стържеха по камъните и пясъка. Долавяше миризмата на пустиня, примесена с далечния мирис на нещо горящо, и докато разглеждаше силуета на момичето на фона на сградата, изведнъж осъзна, че вече е сигурен. Може би беше заради позата или заради начина, по който си държеше главата. Или как бе скръстила ръце. Но той знаеше.

Това бе тя. Беше Тереза.

Когато стигна само на няколко метра от нея и вече се надяваше да разгледа лицето ѝ, тя се завъртя и влезе през отворената врата в малката постройка. Сградата беше правоъгълна, със скосен от едната страна покрив. Доколкото можеше да се види, нямаше прозорци. Големи черни кубове висяха от ъглите на покрива — приличаха на високоговорители. Може би виковете, които бяха чували от известно време, са били изпускани през тях за заблуда. Това би обяснило защо ги чуваха от толкова далече.

Масивната дървена врата зееше широко отворена. Вътре бе още по-тъмно.

Томас продължи към вратата. Докато прекрачваше прага, си помисли, че постъпката му е глупава и безотговорна. Но това беше тя. Каквото и да се случи, каквото и да е обяснението за нейното изчезване и отказа ѝ да разговаря мислено с него, той знаеше, че тя няма да му стори нищо лошо. Беше сигурен.

Вътре бе осезаемо по-студено и влажно. Всъщност бе дори приятно. На три крачки по-нататък той спря и се ослуша в тъмнината. Чувахе дишането ѝ.

— Тереза? — извика на глас. — Тереза, какво има?

Тя не отговори, само си пое рязко въздух, сякаш плачеше, ала се опитваше да го скрие от него.

— Тереза, моля те. Не зная какво е станало, нито какво са ти сторили, но ето ме тук. Това е лудост. Просто ми отговори...

Той млъкна, заслепен от ярката светлина, която скоро след това се смали до пламък. Томас протегна инстинктивно ръка. Пламъкът се спусна към поставената на масата свещ. Разпали фитила, сетне ръката, която го държеше, помахна, за да го угаси. Томас вдигна глава и най-сетне я видя. Видя, че е бил прав от самото начало. Но радостта от срещата бе прокудена от объркване и болка.

Очакваше лицето ѝ да е изцапано като на всеки от тях, прекарал известно време в пустинята. Но то бе чисто. Очакваше косата ѝ да е полепнала и мазна. Но вместо това тя носеше чисти дрехи, а пухкавата ѝ коса се спускаше по раменете.

Нищо не скриваше бледите ѝ ръце и лице. Беше по-хубава отколкото, когато я видя в лабиринта, дори от спомените, които се бяха пробудили за кратко в съзнанието му по време на Промяната.

Но очите ѝ бяха пълни със сълзи, долната ѝ устна трепереше от страх, а ръцете ѝ не можеха да си намерят място. От погледа ѝ разбра, че го е познала, не беше го забравила, но в очите ѝ, освен това се спотайваха болка и ужас.

— Тереза — прошепна той. — Какво има?

Тя не отговори, само премести поглед към масата и после пак към него. По бузите ѝ се търкулнаха две сълзи. Устните ѝ продължаваха да треперят, гърдите ѝ се повдигнаха рязко и тя изхлипа.

Томас пристъпи напред и протегна ръце да я улови за раменете.

— Не! — изкрещя тя. — Махни се от мен!

Томас се сепна — имаше чувството, че са го ударили в гърдите с тежък чук. Той разпери ръце.

— Добре, добре. Тереза, какво... — Не знаеше всъщност какво да попита. Нито какво да стори. Само го давеше смразяващото усещане, че нещо се е прекършило в него, заплашващо да го задуши.

Той застина неподвижно, сякаш се боеше да не я подплаши. Начинът, по който тя стоеше пред него, сякаш се бореше с нещо невидимо... напомняше му за...

За това как се бе държал Гали, след като избягаха от Езерото — когато влезе в голямото помещение заедно с жената с белите дрехи. Точно преди да настъпи обратът. Преди да убие Чък.

Томас трябваше да я заговори, инак щеше да се пръсне.

— Тереза, не спирах да мисля за теб от мига, когато изчезна. Ти...

Тя не го остави да довърши. Хвърли се напред, протегна ръце, улови го за раменете и го притегли. Изненадан, Томас прегърна и тя се притисна толкова силно към него, че той изведнъж се изплаши дали ще може да диша. Пръстите ѝ напипаха тила му, после страните, накараха го да я погледне.

Само след миг те вече се целуваха. Нещо избухна в гърдите му и изгори натрупаното напрежение, объркването и страха. За един кратък миг го изпълни увереността, че вече нищо няма значение. Че никога повече няма да има.

А после тя се отдръпна. Олюля се и се блъсна в стената. На лицето ѝ отново се изписа ужас, сякаш я бе обладал демон. Когато заговори, шепнеше с напрегнат и тих глас:

— Махни се от мен, Том — рече. — Всички вие трябва да се... махнете... от мен. Не възразявай. Просто си тръгни. Бягай. — Очевидно се напругаше, докато произнасяше тези думи.

Никога досега Томас не бе изпитвал такава болка. Но остана шокиран от това, което последва.

Той я познаваше, помнеше я. И знаеше, че тя казва истината — тук нещо не беше наред. Нещо се беше объркало далеч повече, отколкото можеше да си представи. Ако остане, ако ѝ възрази, ако се опита да я убеди, ще бъде като предизвикателство към неимоверното усилие, което бе положила да се освободи за кратко и да го предупреди. Трябваше да направи каквото му казва.

— Тереза — заяви. — Ще те намеря. — Сега вече и той бе заслепен от сълзи, но се обърна и побягна от сградата.

Томас се отдалечи, препъвайки се, от тънещата в мрак постройка, като се озърташе с насълзени очи. Върна се при езерните, но отказа да отговаря на въпросите им. Каза им, че трябва да вървят, да бягат, да се махнат оттук колкото се може по-бързо. Че ще им обясни по-късно. Че животът им е в опасност.

Не остана да ги чака. Не предложи на Арис да му помогне с вързопа. Обърна се и се затича към града, втурна се натам презглава, опитвайки се да забрави останалите, да забрави целия свят. Вече не се съмняваше, че да избяга от нея бе най-трудната постъпка в живота му. Появата му в Езерото с изтрита памет, привикването към живота там, нощта в лабиринта, битката със скръбниците, смъртта на Чък — нито едно от тези неща не можеше да се сравни с това, което изпитваше сега.

Беше я видял. Държа я в прегръдките си. Бяха прекарали, макар и малко време двамата.

Целунаха се и той почувства нещо, което не би помислил за възможно.

А сега бягаше от нея. Беше я оставил зад гърба си.

В гърдите му се надигна сподавено хлипане. Той изпъшка и чу собствения си пресекнал глас. Болката в сърцето го накара да спре, преди да е рухнал на земята и да се е отказал от всичко. Мъката го погълна, заедно с нея се върна и желанието да тръгне обратно. Но остана верен на заръката ѝ, както и на обещанието да я намери отново.

Поне тя бе жива. Поне бе жива.

Повтаряше го отново и отново. И единствено тази увереност го накара отново да се затича.

Тя беше жива.

Все пак и тялото му си имаше предел. По някое време, може би два часа след като я бе оставил, или пък три, вече знаеше, че ако не спре, сърцето му ще се пръсне. Той се обърна, погледна назад и видя местещи се в далечината сенки — другите езерни бяха изостанали.

Поемайки жадно въздух, Томас коленичи, подпря се на земята и затвори очи.

Пръв го застигна Миньо. Водачът им не изглеждаше доволен. Дори на слабата светлина — зората тъкмо бе започнала да осветява небето на изток — нямаше съмнение, че е ядосан, докато обикаляше около Томас, преди да заговори.

— Какво... какво... Томас, що за идиот си ти?

Томас нямаше никакво желание да разговаря. За каквото и да било.

Миньо почака малко, сетне приклекна до него.

— Как можа да го направиш? Как можа просто да побегнеш? Без да ни обясниш нищо? Откога действаме по този начин? Ах ти, тъпако. — Той въздъхна, облегна се назад и седна на земята.

— Извинявай — прошепна Томас. — Беше доста болезнено.

Най-сетне и другите езерни ги застигнаха и приседнаха наоколо да си поемат дъх и да чуят за какво разговарят Томас и Миньо.

— Болезнено? — попита Миньо. — Кого видя там? Какво ти казаха?

Томас знаеше, че няма избор — това не беше нещо, което можеше да държи в тайна от останалите.

— Видях... там беше... Тереза.

Очакваше възклицания, викове, дори обвинения, че ги лъже. Но в последвалата тишина се чуваха слабите пориви на вятъра над безжизнената земя.

— Какво? — погледна го Миньо. — Сериозно ли говориш?

Томас кимна, загледан в един триъгълен камък на земята.

През последните няколко минути се бе развиделило.

— И я остави там? — изненада се Миньо. — Човече, започни да говориш и ни кажи какво е станало.

Колкото и да го болеше от спомена за случилото се, Томас им разказа цялата история. Как я е видял, разтреперана и изплашена — почти като Гали малко преди да убие Чък, — за предупреждението, което му бе отправила. Разказа всичко, единственото, което спести, бе целувката.

— Брей — възкликна уморено Миньо и в тази дума се съдържаше цялата му оценка.

Изминаха няколко минути. Вятърът продължаваше да свисти над земята, вдигайки яркооранжев прахоляк. Никой не наруши мълчанието. Томас чуваше подсмърчания, въздишки и кашлици. През нощта градът се бе приближил и високите му постройките се издигаха към безоблачното пурпурно небе. След ден или два щяха да стигнат до него.

— Това беше клопка — рече той накрая. — Не зная какво щеше да се случи и колцина от нас щяха да загинат. Може би всички. Но по очите ѝ разбрах — когато за кратко се освободи от това, което я държеше в плен, — че няма никаква надежда. Тя ни спаси, но предполагам, че за нея... — Той преглътна мъчително. — Предполагам, че ще я накарат да плати за това.

Миньо го стисна за рамото.

— Човече, ако онези сбръчканяци от ЗЛО я искаха мъртва, отдавна щеше да гние под камъните. Тя е жилава като всички останали, може би дори повече. Ще се справи.

Томас си пое дълбоко въздух. Почувства се по-добре. Странно, но наистина беше по-добре. Миньо беше прав.

— Така е. Не съм сигурен откъде, но го зная.

Миньо се изправи.

— Трябва да спрем за няколко часа да поспим. Но благодарение на теб — той тупна още веднъж Томас по рамото — прекосихме по-голямата част от пътя преди слънцето да е изгряло.

Оказа се, че слънцето не попречи на Томас да се унесе в сън. Малко след като се зави презглава, той забрави за него — и за всички останали неприятности.

Миньо ги остави да спят почти четири часа. Не че се наложи да ги разбужда. Горещината от издигащото се в небето слънце скоро стана непоносима и момчетата сами се надигнаха. По времето, когато Томас стана, похапна набързо и метна вързопа на рамо, наметалото му бе подгизнало от пот. Въздухът наоколо бе изпълнен с миризмата на немити тела. Душовете в спалното помещение му се струваха като недостижима мечта.

Езерните останави смълчани и мрачни, докато се приготвяха за пътуването. Колкото повече мислеше Томас, толкова по-ясно му ставаше, че няма нищо, за което да се радват. Първо, това необяснимо любопитство да разберат какво има в града. И второ, надеждата, че

Тереза е жива и не е в опасност. Може би и тя бе преминала през някой от онези равнотранспорти и бе някъде пред тях. Например в града. Томас почувства слаба надежда.

— Да тръгваме — подкани Миньо. Веднага след това потеглиха на път.

Отново крачеха през суха и безжизнена земя. Томас знаеше, че както той, така и останалите вече нямат сили да тичат, докато слънцето господства в небето. А дори и да се затичаха, не разполагаха с достатъчно вода, за да поддържат по-високо темпо.

Ето защо вървяха, нахлузили качулки на главите си. Колкото повече намаляваха припасите, толкова повече плат имаха, за да се крият от слънцето, и все по-малко езерни крачеха по двойки. Томас бе един от първите, които останаха сами, вероятно защото никой не искаше да разговаря с него за Тереза. Не че имаше нещо против — усамотението за момента бе за предпочитане.

И така, те крачеха напред. Спиряха за кратко, колкото да пийнат вода или да похапнат. Вървяха отново. Горещината бе като сух океан, през който трябваше да плуват. Вятърът, който се усили, носеше със себе си облаци прах и почти не разхлаждаше потните им тела. Той караше чаршафените наметала да плющят и затрудняваше движението. Томас не спираше да кашля и да чисти коричките, образували се в крайчеца на очите му. От всичко най-много го измъчваше непрестанната жажда. Ако нямаше прясна вода в града, когато стигнат там...

По-добре да не мисли за това.

Всяка следваща крачка бе все по-мъчителна. Никой не говореше. На Томас му се струваше, че дори няколко думи ще изчерпят напълно и последните му резерви от енергия. Мислеше само как да премества крака напред, втренчил почти хипнотизиран поглед в тяхната цел — бавно приближаващия се град.

Не след дълго вече се различаваха каменни стени и сиянието на прозорците. Някои бяха строшени, но далеч по-малко от половината. Оттук улиците изглеждаха пусати. Не се виждаха и никакви дървета. И как иначе, в такъв климат? Как е възможно хора да живеят тук? Къде ще отглеждат храна?

Утре. Томас вече не се съмняваше, че утре ще стигнат града. Макар че може би щеше да е по-добре да го заобикалят. Ако имаха такава възможност.

Крачка. Още една. Кратка почивка. Горещина.

Когато най-сетне се спусна нощта и слънцето изчезна непоносимо бавно зад хоризонта на запад, вятърът се усили още повече и този път най-сетне се усети леко захладняване. Томас се наслаждаваше на полъха, доволен да изпита поне малко облекчение от жегата.

Някъде към полунощ, когато Миньо най-сетне обяви почивка за сън, а светлините на града грееха още по-ярко, вятърът се усили. Започна да ги удря на пориви с непрестанно нарастваща мощ.

Всички налягаха на земята, Томас се загърна плътно в наметалото. Вятърът утихна и той вече се унасяше в сън. Точно когато умът му започна да се замъглява, звездите сякаш угаснаха и го споходи ново видение.

Седи на стол. На десет или единайсет години е. Тереза — изглежда различна, много по-млада, но несъмнено е тя — седи срещу него, от другата страна на масата. Тя е почти на неговата възраст. В помещението няма никого и единствената светлина идва от жълтеникав правоъгълник на тавана.

— Том, трябва да се постарая повече — казва тя. Скръстила е ръце и този жест му е познат. Всичко в нея му е отдавна познато.

— Старая се — отвърща той и същевременно усеща, че не е той. В това няма никаква логика.

— Вероятно ще ни убият, ако не го направим.

— Зная.

— Тогава се опитай!

— Опитвам се!

— Добре — казва тя. — Знаеш ли какво? Вече няма да ти говоря на глас. Никога повече, докато не го направиш.

— Но...

„Нито дори мислено — произнася в главата му. Този номер все още го изненадва, най-вече защото не знае как да й отговори. — Отсега нататък.“

— Тереза, моля те, дай ми още няколко дни. Ще го направя.

Тя не отговаря.

— Добре, още един ден тогава.

Тя продължава да го гледа. Тогава, не сега. Поглежда надолу към масата, намира едно петънце в дървото и започва да го чегърта с нокът.

— Няма начин да не разговаряш с мен.

Никакъв отговор. И той я познава, въпреки всичко, което е казал. Познава я твърде добре.

— Хубаво — произнася. Затваря очи и прави това, на което го е учил инструкторът. Представа си море от черна пустош, наред което е лицето на Тереза. После събира цялата си воля, оформя думите и ги запокитва към нея.

„Миришеш като торба с лайна.“

Тереза се усмихва и сетне отвърща мислено:

„Ти също.“

Томас се събуди от шибация го в лицето вятър. Сякаш невидими ръце се опитваха да отнесат дрехите му. Все още бе тъмно. И студено, защото целият трепереше. Той се подпря на лакът и се огледа. Виждаше наоколо свити под наметалата тела.

Под наметалата.

Той извика и скочи. Чаршафът, с който се бе загърнал снощи, явно бе отнесен по някое време през нощта и сега можеше да е на десетки мили.

— По дяволите — изруга тихо Томас. После изведнъж си припомни съня от снощи. Или бе спомен? Краткият миг от времето, когато двамата с Тереза са били по-млади. И може би са живели заедно. Учили са се на телепатична връзка. Сърцето му се сви, той почувства болезнено липсата ѝ, почувства и вина, че е бил част от ЗЛО, преди да отиде в лабиринта. Разтърси леко глава, защото не искаше да мисли за това.

Погледна към черното небе и изведнъж си спомни за последните дни в лабиринта. Когато слънцето бе изчезнало, това бе началото на края. Началото на ужаса.

Но здравият разум бързо надделя. Ветровете. Хладният въздух. Буря. Това сигурно е буря.

Облаци.

Засрамен от прибързаните изводи, той отново се излегна на земята и се сви на топка, за да запази топлината на тялото си.

Студът не беше нетърпим, просто контрастът с горещите дни бе твърде голям. Опита се да се разрови в ума си, да потърси там още скрити спомени. Дали това не бяха някакви далечни последствия от Промяната? Може би паметта му се възвръщаше?

Тази мисъл го изпълни със смесени чувства. От една страна би искал най-сетне да възстанови напълно спомените си — да знае кой е и откъде идва. Но от друга, се боеше какво може да научи за себе си. За ролята му във всичко, което ставаше. За това, което бе причинил на своите приятели.

Нуждаеше се отчаяно от сън. Въпреки нарастващия рев на вятъра той най-сетне се унесе и отново заспа, но този път, за щастие, без да сънува.

Събуди се още с пукването на зората. Плътен слой от облаци закриваше небето. Така обаче пустинята наоколо изглеждаше още по-страховита. Градът бе съвсем близо, само на няколко часа път. Сградите наистина бяха високи, някои от тях дори се губеха в мъглата. Натрошените стъкла на прозорците бяха като щърбави зъби в усти, разтворени да захаят каквото им донесе бурният вятър.

Вятърът продължаваше да хвърля пясък в лицето му. Томас потърка чело и избърса полепналия прахоляк.

Повечето от останалите езерни вече бяха станали и разговаряха помежду си, но не можеше да ги чуе заради ревящия вятър.

Миньо забеляза, че се е събудил, и се надвеси над него.

— Време беше да станеш! — извика той.

Томас изчопли коричките от очите си и се надигна.

— Откъде се взе всичко това? — изкрещя с цяло гърло, за да надвика рева на вятъра. — Мислех, че сме наред пустинята!

Миньо погледна към носещите се по небето сивкави облаци, после се наведе и доближи устни до ухото му.

— Предполагам, че и в пустинята понякога вали дъжд. Побързай със закуската, трябва да тръгваме. Може би ще успеем да стигнем там, преди да завали.

— Ами ако заварим тълпа кръвожадни побърканияци?

— Тогава ще се бием с тях! — Миньо намръщи обезпокоено чело. — Какво друго ни остава? Припасите ни са на привършване.

Томас знаеше, че Миньо има право. Но пък щом успяха да се преборят със скръбниците в лабиринта, щяха да се справят и с онези лунатици.

— Добре. Хапвам набързо и потегляме.

След няколко минути момчетата отново поеха към града под надвисналото оловносиво небе.

Бяха само на няколко мили от сградите, когато се натъкнаха на старец, проснат по гръб на пясъка и загърнат в парцаливи одеяла. Джак пръв го забеляза. Томас и останалите момчета го наобиколиха.

Томас го разглеждаше със свито сърце. Старецът трябва да беше най-малко на сто години — или поне изглеждаше така заради продължителното излагане на вятъра и слънцето. Сбръчкано, потъмняло лице. Гола, покрита с белези и тъмни петна глава. Почти черна кожа.

Беше жив, дишаше дълбоко, ала втренченият му в небето поглед изглеждаше пуст. Сякаш очакваше някакъв незнаен бог да се спусне отгоре и да сложи край на окаения му живот. С нищо не показва, че е забелязал приближилите се езерни.

— Ей, старче! Какво търсиш тук? — попита Миньо.

Томас го избута, коленичи до стареца и размаха ръка пред очите му. Нищо. Нито премигване, нито движение. Едва след като дръпна ръка, старецът бавно затвори очи и сетне отново повдигна клепачи.

— Господине? — повика го Томас. — Ей, вие, уважаеми? — думите прозвучаха странно, сякаш бяха изплували от забравеното минало. Със сигурност не ги бе използвал, откакто го пратиха в лабиринта. — Чувате ли ме? Можете ли да говорите?

Мъжът премигна отново, но не издаде и звук.

— Този човек ще е златна мина, ако можем да го накараме да ни разкаже за града — обади се Нют. — Изглежда безвреден и вероятно знае какво ни чака, като стигнем там.

Томас въздъхна.

— Да, но ми се струва, че нито ни чува, нито е в състояние да отговори.

— Продължавай да опитваш — посъветва го Миньо. — Томас, обявявам те за нашия посланик. Установи връзка с този тип и го помоли да ти разкаже за хубавите стари дни.

Томас искаше да отвърне с шегата, но не му хрумна нищо забавно.

— Добре — рече той и се наведе право пред очите на стареца. — Господине? Нуждаем се от вашата помощ! — Притесняваше се, че трябва да крещи, и не знаеше дали старецът няма да го възприеме погрешно. Но нямаше избор. Вятърът непрестанно се усилваше. —

Бихте ли ни казали дали е безопасно да влезем в града? Можем да ви отнесем там. Господине! Господине!

Очите на стареца гледаха край него, горе в небето, но внезапно бавно се преместиха, сякаш го търсеха. В тях се появи нещо като съзнание, както тъмна течност изпълва чаша. Той разтвори устни и се закашля отпаднало.

Томас се обнадежди.

— Името ми е Томас. Тези момчета са мои приятели. От няколко дни вървим през пустинята и имаме нужда от вода и храна. Какво ще ни...

Мъжът премигна и на лицето му се изписа уплаха.

— Успокойте се, нищо няма да ви сторим — побърза да вметне Томас. — Ние сме... ние сме добри хора. Но наистина се нуждаем от...

Старецът внезапно измъкна дясната си ръка изпод завивките и сграбчи с неочаквана сила Томас за китката. Момчето извика от изненада и направи опит да се освободи, но не успя. Беше втрещен от силата на стареца. Взе едно, че го стискаха окови.

— Ей! — извика той. — Пуснете ме!

Мъжът поклати глава и в тъмните му очи се мярна страх. Отново се закашля. Но не разтваряше пръсти.

Томас се предаде и вместо да се дърпа, се наведе и почти опря ухо в устните на стареца.

— Какво казвате? — извика той.

Мъжът проговори отново с хъхрещ, почти зловец глас. Томас улови думите „буря“, „ужасно“ и „лоши хора“. Нито една от тях не му се стори вдъхновяваща.

— Още веднъж — извика той и пак наведе глава.

Този път успя да чуе малко повече, макар и не всичко.

— Идва буря... ще бъде ужасно... с нея излизат... не отивайте... лоши хора.

Мъжът внезапно се надигна и седна с изцъклени очи.

— Буря! Буря! Буря! — започна да повтаря и от устата му хвърчеше слюнка.

Той пусна ръката на Томас, който побърза да се дръпне назад и да се изправи. Вятърът рязко се усили и стана ураганен, досущ някаква ужасна вълна, точно както бе предсказал старецът. Светът се потопи в неистовия вой на завихрения въздух. Томас имаше чувството, че

дрехите му всеки миг ще бъдат разкъсани и отнесени надалече. Наметалата на останалите езерни плущаха, част от припасите им се разпиляха.

Томас се изправи на крака, почти непосилна задача срещу този нарастващ напор. Олюля се и разпери ръце, сякаш се опитваше да се улови за нещо.

Повечето момчета се бяха скупчили около Миньо. Томас се помъчи да се успокои. Все пак това бе само буря. Не ставаше въпрос за скръбници, нито за побърканияци с ножове.

Вятърът бе отнесъл завивките на стареца и той се бе свил на кълбо, опрял мършави крака в брадичката си. Томас се зачуди дали да не се опитат да го вдигнат и вземат с тях, най-малкото в знак на благодарност, че ги бе предупредил за бурята. Но нещо му подсказваше, че старецът ще се бори със зъби и нокти да го оставят тук.

Езерните се бяха събрали в плътна група. Миньо посочи към града. Ако се затичат, до най-близката сграда им оставаше около половин час. Вятърът ги блъскаше на мощни пориви, облаците в небето се сгъстиха и станаха почти черни. Изглежда, градът оставаше единственият им избор.

Миньо пръв се затича. Другите го последваха и Томас изчака да заеме мястото си най-отзад, после хукна на свой ред. В главата му се въртяха отново и отново думите на стареца.

„Не отивайте. Лоши хора.“

С приближаването към града ставаше все по-трудно да го разгледат. Прахолякът във въздуха се бе превърнал в кафеникава мъгла и трябваше да се борят за всеки дъх. Прахът слепваше очите, караше ги да сълзят и от това положението само се влошаваше. Огромната сграда, към която се бяха насочили, бе само сянка зад облаците от прах и се извисяваше все по-високо и по-високо.

Вятърът хвърляше в лицата им шепа пясък, песъчинките се впиваха в кожата като остриета. От време на време донасяше и някой по-голям предмет — клон, малко животинче и безброй късчета хартия.

А след това започнаха светкавиците.

Бяха преполовили разстоянието до сградата, когато се появиха първите ярки отблясъци, последвани от тътнежи.

Падаха от небето като назъбени светещи линии и там, където се забиваха в почвата, оставяха обгорели кръгове. От неистовия шум ушите на Томас заглъхнаха и сега вече чуваше бурята сякаш отдалече.

Той продължаваше да тича, почти оглушал и заслепен. Другите около него падаха и се надигаха. Томас също се олюля и едва не изгуби равновесие. Помогна на Нют да се изправи, после на Пържитиган. Буташе ги напред и ги следваше. Въпрос само на време бе някоя от тези заслепяващи мълнии да уцели човек и да го изпепели на място. Въпреки свирепия вятър косата му се бе изправила като щръкнали иглички.

Томас искаше да крещи, да чуе гласа си, дори и само като притъпени вибрации в черепа. Но знаеше, че изпълненият с прах въздух ще го заглуши, беше ужасно трудно дори да си поема кратко и пресекливо дъх през носа. А сипещите се светкавици пееха във въздуха и разпръскваха миризма на пепел и нагорещен метал.

Небето притъмня още, прашният облак се стъсти и Томас осъзна, че вече не е в състояние да вижда останалите. Само неколцината пред него. Трябваше час по-скоро да се доберат до най-близката сграда. Не биваше да остават дълго навън.

— И къде е дъждът? — промърмори под нос. — Каква е тази буря без дъжд?

Ослепителна светкавица раздра небето и избухна в земята пред него. Той изкрещя, но не можа да чуе вика си и стисна очи тъкмо когато внезапен изблик на енергия или въздушната вълна го захвърли настрана. Тупна по гръб и върху него се посипаха пръст и камънаци. Закашля се, изтри лицето си и се надигна. Въздухът наоколо се проясни за кратко и Томас успя да си поеме дъх.

В ушите му ечеше непрестанен звън, равномерно, пронизително бръмчене, сякаш някой го пробощдаше с иглички в тъпанчетата. Вятърът се опитваше да разкъса дрехите му, мракът наоколо бе като в тъмна нощ, озаряван единствено от честите светкавици. И тогава зърна една картина — ужасен образ, който изглеждаше още по-зловещ на трепкащата светлина.

Беше Джак. Лежеше в малък кратер на земята и се държеше за коляното. Нямаше нищо под него — пищял, глезен, стъпало — всичко това бе унищожено от изблик чисто електричество от небето. От огромната зейнала рана струеше кръв и превръщаше пръста в лепкава

червеникава глина. Дрехите му бяха обгорени, тялото му — покрито с черна пепел. Нямаше и помен от коса. И очните му ябълки бяха...

Томас се завъртя и тупна на земята, закашля се и внезапно повърна. Нищо не можеше да направи за Джак. Нищичко. Но нещастникът все още бе жив. Томас се засрами от мисълта, но бе доволен, че поне не чува писъците му. Не знаеше дали би могъл да ги понесе.

Някой го сграбчи за ръката и го дръпна. Миньо. Каза нещо и Томас се опита да го прочете по устните му. „Трябва да вървим. Нищо не може да се направи.“

„Джак — повтаряше си Томас. — О, божичко, Джак“.

Той се олюля, все още превит на две от отвратителните спазми в стомаха, и се затича неуверено след Миньо. Мярна някакви сенки да се движат вляво, вероятно бяха други езерни, но не можа да ги различи ясно. Беше твърде тъмно, за да се вижда надалече. Очевидно другите бяха изгубили надежда да поддържат реда и сега просто тичаха презглава.

Вятър. Експлозии от светлина. Вятър. Задушаваш прах. Вятър. Звънтене в ушите, болка. Вятър. Той не спираше, впил поглед в гърба на Миньо, който бе на няколко крачки пред него. Не го беше грижа за Джак. Нито за когото и да било от другите. Хаосът около него сякаш изсмукваше и последната следа от съчувствие и го превръщаше в животно. Единственото, което го интересуваше, бе да оцелее, да достигне онази сграда и да влезе вътре. Жив. Да преживее още един ден.

Пронизително бяла светкавица избухна пред него и отново го запокити в страни. Още докато летеше, прониза го нова мисъл. Експлозията бе станала на мястото, където трябваше да е Миньо. Томас се приземи с болезнен удар на земята, надигна се и отново се втурна напред, като се оглеждаше със замъглен поглед. И тогава зърна пламъци.

Бяха му необходими няколко секунди, за да осъзнае какво вижда. Миньо. Дрехите му горяха, разпалвани от вятъра.

Томас се хвърли с вик, който раздра гърлото му, и тупна на земята до своя приятел. Зарови пръсти в меката почва, започна да копае и да хвърля пръст върху Миньо, като действаше с трескава

бързина. Миньо му помогна, като се завъргаля, удряйки тялото си с ръце.

След броени секунди огънят бе потушен, оставяйки след себе си овъглени дрехи и огромни рани от изгаряне. Томас знаеше, че нямат време за губене, затова сграбчи водача за раменете и му помогна да стане.

— Хайде! — извика, ала думите му бяха само безпомощни пулсации в гърлото.

Миньо се закашля с изкривено от болка лице, но кимна и обгърна с ръце врата на Томас. Двамата продължиха, подтичвайки към сградата, като Томас пое върху себе си по-голямата част от тежестта.

Около тях светкавиците продължаваха да се сипят като огнени стрели. Томас усещаше беззвучното сътресение на експлозиите, които сякаш раздираха главата му отвътре. На няколко пъти видя мълнии да попадат върху самата сграда, пращайки дъжд от натрошени тухли и стъкло на улицата долу.

Мракът започна да приема нов оттенък, сега вече бе сивкаво-кафяв, и Томас осъзна, че вероятно буреносните облаци са се съгостили още над земята, избулвайки от пътя си прашната завеса. Вятърът поотслабна, но светкавиците падаха по-често.

Вляво и вдясно мярна още езерни, които тичаха в същата посока. Стори му се, че са по-малко, но все още не виждаше достатъчно добре, за да е сигурен. Зърна Нют, после и Пържитиган. И Арис. Всички изглеждаха толкова ужасени, колкото се чувстваше и той, вперили поглед в тяхната цел, до която вече не оставаше много.

Миньо внезапно се спъна и падна, изкубвайки се от прегръдката му. Томас спря, наведе се, вдигна обгореното момче и отново преметна ръката му през рамо. След това го подхвана през кръста и го задърпа със себе си. Над главите им се изви ослепителна светкавица, която се заби в земята зад тях. Томас не се обърна и продължи напред. Един езерен падна вляво от тях, не можа да различи кой е, нито чу виковете му. Друго момче тупна вдясно, но се изправи. Нова експлозия от светлина отпред и вляво. Друга — вдясно. Още една. Томас спря и премигна замаяно. После отново хукна напред, като теглеше Миньо със себе си.

А после изведнъж се озоваха там. Пред първата сграда от града.

Под мрачните облаци постройката изглеждаше сива на цвят. Масивни каменни блокове, арка от тухли, счупени прозорци. Арис пръв стигна до вратата, но не си направи труда да я отваря. Беше от стъкло, в по-голямата си част строшена и затова той внимателно изби остатъците с лакът. Махна на неколцина от езерните да влязат и ги последва, потъвайки в мрака.

Томас стигна до вратата заедно с Нют и му даде знак, че се нуждае от помощ. Нют и още едно момче уловиха Миньо и внимателно го пренесоха. След тях прага прекрачи и Томас, оставяйки зад себе си тътнежите и светкавиците.

Обърна се тъкмо навреме, за да види, че навън внезапно бе завалял дъжд, сякаш бурята най-сетне бе решила да заплаче от мъка за това, което им бе сторила.

Валеше проливно, сякаш Всевишният бе изпил океана и сега го изливаше над главите им.

Вече два часа Томас не помръдваше от мястото, където се бе настанил. Беше се сгушил до стената, изтощен и настръхнал, с надеждата най-сетне слухът му да се възстанови. Като че ли се получаваше — макар и постепенно, звънтенето в ушите му заглъхваше. Когато се закашля за пореден път, стори му се, че не долавя само вибрации. А чува нечия далечна кашлица. И заедно с нея равномерния тропот на дъжда. Може би в края на краищата не бе съвсем оглушал.

Мрачната сивкава светлина, която се процеждаше от прозорците, не помагаше с нищо да се прогони усещането за хлад в сградата. Останалите езерни се бяха разположили по краищата на помещението. Миньо лежеше свит на кълбо в краката на Томас и почти не помръдваше — от време на време по тялото му преминаваха болезнени гърчове. До него седяха Нют и Пържитиган. Никой не бе преброил езерните, за да установи дали има липсващи. Всички седяха безпомощно като Томас, опитвайки се да си обяснят що за свят би могъл да породя подобна буря?

Тихото трополене на дъжда постепенно се усили и Томас вече не се съмняваше, че слухът му се възвръща. Успокояващ звук, който му помогна най-сетне да заспи.

Когато се събуди, тялото му бе вкочанено и имаше усещането, че в жилите му тече лепило. Но поне слухът му се бе възстановил напълно. Чуваше тежкото дишане на спящите езерни, стенанията на Миньо и плющящия отвън проливен дъжд.

Беше тъмно. Непрогледно. По някое време се бе спуснала нощта.

Той се обърна, за да се намести, усети, че главата му се опира в нечий крак, и отново заспа.

Две неща му помогнаха да се събуди — светлината на изгрева и внезапната тишина. Бурята бе утихнала и той бе проспал нощта. Но

въпреки болките в израненото тяло имаше едно друго терзание, което надмогваше всичко останало.

Гладът.

Светлината нахлу през натрошените прозорци и окъпа пода около него. Той вдигна глава и установи, че се намират в руините на масивна сграда — огромни дупки във всеки един от таваните над тях преминаваха през всички етажи и разкриваха небето. Сякаш само стоманеното скеле на сградата я държеше да не рухне съвсем. Не можеше да си представи каква е била силата, причинила подобно разрушение. Ала поне виждаше високо горе синьо небе и това бе сигурен признак, че страховитата буря е отминала напълно.

Остра болка в стомаха му напомни, че не е ял нищо от доста време. Той се огледа и установи, че повечето от езерните продължават да спят, но Нют се бе облегнал на стената и бе втренчил невиждащ поглед към средата на помещението.

— Ей, добре ли си? — повика го Томас. Дори челюстта го болеше.

Нют извърна бавно глава към него и погледът му постепенно се фокусира.

— Дали съм добре? Да, май съм добре. Живи сме и това е най-важното. — В гласа у се долавяше горчивина.

— Понякога се питам... — поде Томас.

— Какво се питаш?

— Дали животът има някакво значение. Дали не е по-добре да си умрял.

— Моля те. Не мога да повярвам и за миг, че го каза.

Томас се втренчи в приятеля си. Сетне се засмя и изведнъж се почувства по-добре.

— Прав си. Просто се поддадох на песимизма.

Нют махна с ръка към Миньо.

— Какво стана с него?

— Удари го светкавица и му подпали дрехите. Нямам представа как не му изпържи мозъка. Но успяхме да потушим огъня, преди да пострада сериозно.

— Преди да пострада сериозно? Ако питаш мен, има вид на доста сериозно пострадал.

Томас затвори очи и облегна глава на стената.

— Но — както ти сам каза — е жив, нали? И все още носи дрехи, което означава, че кожата му не е обгоряла навсякъде. Ще се оправи.

— Да, сигурно. — Нют го погледна насмешливо. — Припомни ми да не те наемам за личен лекар.

— Оххх — простена Миньо, отвори очи и примижа срещу Томас. — Ей, човече. Играта ми се разказа.

— Какво е положението? — попита го Нют.

Вместо да отговори, Миньо се надигна бавно, като стенеше при всяко движение. Най-сетне успя да приседне и да се подпре на стената. Дрехите му бяха обгорели и висяха на парцали. На места кожата му бе на огромни мехури, досущ зловещи изпъкнали очи на някое извънземно. Но макар Томас да не беше лекар, знаеше, че това са рани, с които ще могат да се справят. Лицето на Миньо бе съхранено в голямата си част и дори все още имаше коса.

— Не е чак толкова зле, щом успя да седнеш — прецени Томас.

— Млъквай — скастри го Миньо. — Аз съм жилав човек. Все още мога да скоча и да ти сригам задника.

— Какво пък, ще си млъча. Само стомахът ми ще къркори.

Миньо бавно огледа налягалите.

— Колко? — попита.

Томас ги преброи. Единайсет. След всичко, през което бяха преминали, само единайсет бяха оцелели. И това включваше новото хлапе — Арис. Четиресет или петдесет обитаваха Езерото, когато Томас пристигна само преди няколко седмици. Сега бяха останали единайсет.

— Единайсет.

Известно време не намери сили да заговори.

„Как може да съм бил част от ЗЛЮ? — запита се. — Как може да участвам във всичко това?“

Знаеше, че трябва да им разкаже за своите видения или сънища, но не намери сили да го стори.

— Само единайсет останахме — въздъхна Нют.

— Колко сме загубили в бурята? — попита Миньо безизразно, като че брояха ябълки.

— Седмина — отвърна Нют с очевидно неудоволствие в гласа. Сетне повтори по-меко: — Седем. Освен ако някои не са изтичали в друга сграда.

— Човече — въздъхна Миньо. — Как ще си пробием път със сила през този град, ако разполагаме само с единайсет души? Не бих се учудил, ако наоколо бъка от побърканияци. Хиляди. А ние дори не знаем какво можем да очакваме от тях!

Лицето на Нют се сгърчи от мъка.

— Само за това ли можеш да мислиш? Ами хората, които изгубихме? Не виждам Джак. Също и Уинстън — той и без това беше обречен. И... — огледа се — няма ги Стан и Тим. Не мислиш ли за тях?

— Ей, ей — размахна ръце Миньо. — Успокой се, братко. Не съм искал да ви бъда водач. Ти можеш да цивриш цял ден за изгубените си приятели, но това не е работа за водача. От мен се очаква да реша какво ще правим нататък.

— Ами явно затова сме ти гласували доверие — отбеляза хладно Нют. Но после тонът му се смекчи. — Както и да е. Съжалявам. Искам само...

— Да, аз също съжалявам — прекъсна го Миньо.

В този момент към тях се приближи Арис. Томас нямаше нищо против разговорът да поеме в нова посока.

— Да сте виждали някога нещо подобно на тази буря? — запита новият хлапак.

Томас поклати глава, защото Арис гледаше към него.

— Не ми изглеждаше съвсем естествена. Сигурен съм, че такива неща не се случват обичайно.

— Не забравяй какво ни каза Плъха, а и жената от автобуса — напомни Миньо. — Има слънчеви изригвания и целият свят е изгорял като пъкъл. Климатът е полудял, защо да не стават подобни бури? Ако питаш мен, може да се изправим и срещу по-страшни неща.

— Не ми се мисли за това — въздъхна Арис.

— Разбирам те.

Нют посочи строгения прозорец отсреща.

— Тази поне отмина. Най-добре да помислим какво ще правим сега.

— Видя ли? — ухили се Миньо. — И ти си също толкова коравосърдечен, колкото и аз. Така трябва.

Томас си спомни за побърканияците, които бяха видели зад решетките в спалното. Бяха като зомбита, липсваха им само смъртните

актове, за да бъдат официално обявени за мъртъвци.

— Да, време е да решаваме, преди да са се появили онези луди нещастници. И все пак, първо трябва да похапнем. Все още имаме малко храна.

— Храна?

Томас вдигна изненадано глава — гласът бе дошъл отгоре. Останалите последваха примера му. Едно лице надзърташе от Дупката на третия етаж — лице на млад мъж с южняшки черти. Очите му бяха ококорени и Томас предположи, че е от напрежение или учудване.

— Кой си ти? — извика Миньо.

После, за изненада на Томас и останалите, мъжът скочи през назъбения отвор в тавана и полетя към тях. В последния миг се сви на топка, претърколи се и се изправи на крака.

— Казвам се Хорхе — представи се той и разпери ръце като акробат, очакващ овации. — Аз съм побърканият, който владее това място.

За един кратък миг Томас се усъмни, че непознатият наистина съществува. Появата му бе толкова неочаквана, а думите му — странни, дори глуповати. И въпреки това не изглеждаше толкова луд, колкото другите, макар вече да бе признал, че е побърканияк.

— Какво става бе, хора, да не сте изгубили ума и дума? — продължи засмяно Хорхе. — Или ви е страх от побърканияците? Страх ви е, че ще ви натръшкаме на земята и ще ви изядем очните ябълки? Мммм, вкусно. Обичам да хапвам очички, когато няма какво друго. Вкусът им е като на полусурови яйца.

— Значи си побърканияк? — попита го Миньо, който очевидно се стараеше да прикрива болката си. — Искаш да кажеш, че си луд, така ли?

— Не, каза само, че обича да яде очички — обади се Пържитиган. — Ако това не е определение за лудост...

Хорхе се разсмя, ала в смеха му определено се долавяше заплаха.

— Хайде, хайде, мои нови приятели. Ще си похапна от очичките ви само ако вече сте мъртви. Разбира се, в случай че се наложи, ще ви помогна да преминете в това състояние. Нали разбирате какво ви говоря? — Той ги огледа предизвикателно.

Известно време всички мълчаха. После Нют се обади:

— Колко сте тук?

Хорхе извърна глава към него.

— Колко ли? Колко побърканияци? Тук всички сме побърканияци, човече.

— Не това имах предвид и ти го знаеш — отвърна безизразно Нют.

Хорхе закричи из помещението, като заобикаляше или прескачаше насядалите езерни и плъзгаше поглед по тях.

— Има доста неща, които трябва да разберете за живота в този град. За побърканияците и ЗЛО, за правителството, защо са ни изоставили тук да гнием от болестта, да се избиваме помежду си и да

се побъркваме. За това, че има различни нива на изблика. Че за вас вече е късно — скоро ще се разболеете, ако вече не сте заразени.

Томас не откъсваше поглед от непознатия мъж, който ги засипваше с тези ужасни новини. Избликът. Смяташе, че вече е привикнал със страха от тази болест, но ето че сега той се пробуди отново в душата му. И нищо не можеше да направи.

Хорхе спря за миг пред него, краката му почти докоснаха Миньо. После отново закрачи.

— Но няма да продължава още дълго така, компренде? Тези, които са в неизгодно положение, трябва да говорят първи. Искам да знам всичко за вас. Откъде идвате, защо сте тук, каква, за бога, е вашата цел. Още сега.

Миньо неочаквано се изкиска.

— Ние ли сме в неизгодно положение? — Той поклати глава. — Освен ако тези мънии не са ми изпекли ретините, струва ми се, че сме единайсет на брой, а ти си сам-самичък. Може би ти трябва да започнеш с обясненията.

Томас съжали за думите на Миньо. Бяха глупави и арогантни и можеха да им навлекат сериозни неприятности. Този тип несъмнено не беше сам. Възможно бе наоколо да се спотайват стотици побъркванияци, да ги наблюдават, да чакат знак, за да се нахвърлят върху тях с ужасните си оръжия. Или дори по-лошо, да ги разкъсат като диваци с ръце и зъби.

Хорхе изгледа продължително Миньо. Нищо не можеше да се прочете по лицето му.

— Не ми каза това току-що, нали? Моля те, кажи ми, че не заговори като безмозъчно псе. Имаш десет секунди да ми се извиниш.

Миньо погледна Томас със самодоволна усмивка.

— Едно — произнесе Хорхе. — Две. Три. Четири.

Томас поклати глава, за да предупреди Миньо. „Направи го“.

— Пет. Шест.

— Направи го — произнесе на глас Томас.

— Седем. Осем.

Гласът на Хорхе постепенно се усилваше. Томас мярна някакво движение в сенките отгоре. Може би Миньо също го забеляза, защото изражението му внезапно се промени.

— Девет.

— Съжалявам — избърбори той неохотно.

— Струва ми се, че не го каза от сърце — укори го Хорхе. После изрита Миньо в крака.

Томас неволно сви юмруци, когато приятелят му извика от болка. Побърканият се бе целил в някоя от раните.

— Искам да го кажеш с чувство, хермано.

Томас не сваляше изпълнен с ненавист поглед от непознатия мъж. Искаше му се да се хвърли върху него и да го събори с юмруци на земята. Също както бе постъпил с Гали след бягството от лабиринта.

Хорхе отмести крак назад и изрита Миньо още два пъти на същото място.

— Кажи го с чувство! — извика той и този път наистина изглеждаше като луд.

Миньо изстена и се хвана за крака.

— Съжалявам — изхлипа той с изкривено от болка лице. Но веднага щом Хорхе се ухили, доволен от унижението, на което го бе подложил, Миньо замахна и стовари юмрук върху пиццала на непознатия. Мъжът заподскача на един крак, после тупна на земята с вик на болка и изненада.

Секунда по-късно Миньо се озова върху него, обсипвайки го с удари и ругатни.

— Миньо! — кресна му Томас. — Спри! — Той скочи на крака и погледна за миг нагоре, докато приближаваше двамата. Там наистина нещо се движеше. Съгледа лицата на хората, надзъртащи от ръба и готови да се хвърлят. Спуснаха възгъта, които затанцуваха в дупката.

— Горе има още! — извика Томас. — Миньо, спри веднага! Те ще ни убият! Ще ни избият всичките!

Хорхе се бе изправил на крака. От крайчеца на устата му се стичаше струйка кръв. Изражението на лицето му накара Томас да замръзне. Нямаше представа на какво може да е способен такъв човек.

— Почакай! — извика му Томас. — Моля те, почакай!

Хорхе се обърна бавно към него. По възгътата се спуснаха още побърканияци и скочиха на земята. Някои от тях се претърколиха, както бе направил Хорхе, други се приземиха изправени. После всички се скупчиха зад своя водач — бяха около петнайсет на брой. Мъже и жени, няколко юноши. Всичките мръсни и облечени в дрипи. Повечето от тях мършави, с болнав вид.

Миньо най-сетне се бе отдръпнал. Положението беше много напрегнато, сякаш до няколко секунди щеше да се разрази истинско клане. Томас сложи ръка на рамото на Миньо, другата вдигна в успокоителен жест към Хорхе.

— Моля те, дай ми само минута — каза Томас. — Нищо няма да спечелиш, ти и хората ти, ако ни нападнете.

— Нищо нямало да спечелим ли? — извика Хорхе и от устата му се разлетя слюнка. — Ще спечелим и още как. Това поне ти гарантирам, хермано. — Той размахна яростно юмруци.

После завъртя леко глава, толкова леко, че почти не се забелязваше. Но веднага щом го направи, побърканияците зад него извадиха изпод парцаливите си дрехи всякакви ужасни инструменти. Ножове. Ръждясали мачетета. Почернели пики, изработени от кой знае какво. Парчета стъкло с червени петна по върховете. Едно тринайсет-четиринайсетгодишно момиче държеше нащърбена лопата.

Томас изведнъж се изпълни със смразяващата увереност, че трябва да се молят за живота си. Езерните не биха могли да победят в битка с тези хора. Нямаше начин. Това не бяха скръбници, не съществуваше никакъв вълшебен таен код, с който да ги спрат.

— Чуйте ме — заговори той, като се молеше Миньо да не направи някоя глупост. — Ние не сме никаква случайна сбирщина от сбръчканици. Ние сме полезни. Живи, а не мъртви.

На лицето на Хорхе внезапно се появи ново изражение. Може би искрица любопитство.

— Какво е сбръчканик? — попита той.

И тогава Томас едва не се разсмя. Все пак се радваше, че се сдържа, инак кой знае какви щяха да са последствията.

— Само аз и ти. Насаме. За десет минути. Нищо повече не искам. Ако държиш, вземи оръжие.

Хорхе се ухили, или по-скоро изсумтя развеселено.

— Извинявай, ако те обидя, хлапе, но не мисля, че ще ми е нужно. — Той се огледа бавно и после кимна. — Добре, давам ти десет минути. Вие останете тук и не изпускайте от очи тези боклуци. Извикам ли да започнете, не искам да остане и един от тях жив. — Той посочи с ръка тъмния коридор в дъното на помещението. — Десет минути — повтори.

Томас кимна. Тъй като Хорхе не помръдваше, той тръгна напред. Мислеше си, че вероятно му предстои най-важният разговор в живота. Или може би последният.

Докато влизаше в коридора, Томас чуваше зад гърба си стъпките на Хорхе. Вътре миришеше на влага и плесен, от тавана капеше вода и звукът от пръските по някаква причина го накара да си помисли за капеща кръв.

— Продължавай напред — заръча отзад Хорхе. — Има една стая в дъното. Не забравяй обаче, че решиш ли да ми посегнеш, всички ще умрат.

Томас искаше да се обърне и да му изкрещи, но се сдържа.

— Не съм глупак. Може да оставиш за малко ролята на мъжкар.

В отговор мъжът отзад се разсмя.

След още няколко минути Томас стигна дървена врата с кръгла сребриста дръжка. Отвори я и спря, най-вече за да покаже на Хорхе, че все още има някакво достойнство. Но щом пристъпи вътре, се обърка. Беше се озовал в непрогледен мрак.

Той усети, че Хорхе пристъпва зад него, после се чу шумолене на парче плат и изведнъж помещението се озари от ярка светлина. В началото Томас замижа, после отвори леко очи, колкото да установи, че побърканият бе дръпнал пердето от прозореца. От здрав прозорец. Отвън се виждаше ярка слънчева светлина и бетон.

— Сядай — нареди Хорхе и посочи един стол. Томас прецени, че това е добро начало — Хорхе очевидно бе решил, че наистина е за предпочитане да разговарят. Разбира се, когато срещу теб е побърканияк, не знаеш какво точно да очакваш.

Освен двата стола в стаята имаше само една маса. Томас се настани на единия стол, Хорхе зае втория и се облегна с лакти на масата. Лицето му бе безизразно, очите — втренчени и Томас.

— Говори.

Томас осъзнаваше, че трябва да обмисли внимателно това, което ще каже, но и че няма какво време.

— Добре... — Той се поколеба. — Виж, одеve те чух да споменаващ ЗЛЮ. Знаем за тези типове. Наистина ще ми е интересно

да науча нещо повече за тях.

Хорхе не се поддаде, изражението му си остана сурово и заплашително.

— Не аз ще говоря сега, а ти.

— Да, зная. — Томас придърпа стола си до масата. Имаше нужда да се успокои и затова си позволи малко отклонение. — Трудно ми е, защото не знам какво ви е известно. Затова ще предположа, че сте глупаци, които не са наясно с нещата.

— Съветвам те да не използваш за нас термини като „глупаци“.

Томас се покашля объркано.

— Беше само един израз.

— Карай по същество.

Томас си пое дъх.

— В началото бяхме около петдесет. Момчета и... едно момиче. — Усети пробождаща болка. — Сега сме само единайсет. Не зная много подробности, но съм сигурен, че всичко това е дело на ЗЛО. Вършеха разни неща с нас със съвсем конкретна цел. Започнахме от едно място на име Езерото, което се намира в сърцевината на каменен лабиринт, обитаван от същества, наречени скръбници.

Той млъкна, търсейки някаква реакция по лицето на Хорхе. Но той го гледаше все така равнодушно.

А след това Томас му разказа всичко. За живота в лабиринта, как са избягали и са се надявали, че най-сетне са в безопасност, как всичко се е оказало поредният ход от плановете на ЗЛО. Разказа му за Плъха, за задачата, която им бе поставил — да се опитат да преодолеят сто мили на север до едно място, което нарекъл „безопасно пристанище“. Как минали през тунела, какво преживели там, за прекосяването на пустинята.

Разказа на Хорхе цялата история. Колкото повече говореше, толкова по-налудничава му се струваше тя. Ала въпреки това не спираше. Направи го с надеждата, че ЗЛО са врагове на побърканиците, както и техни.

Не спомена само Тереза — тя бе единственото, което пропусна.

— Така че ние сме специални с нещо — заключи Томас. — Иначе не биха си правили труда. Каква би била целта?

— Като стана дума за цели — отвърна Хорхе, който бе мълчал през последните десет минути, — вашата каква е?

Томас не бързаше да отговори. Това бе мигът. Единственият му шанс.

— Е? — подкани го Хорхе.

— Ако вие... ако ни помогнете, искам да кажа, ако неколцина от вас ни придружат до безопасното място...

— Е, и?

— Тогава може би и вие ще сте на сигурно... — Томас най-сетне бе стигнал момента, който бе планирал от самото начало. Надеждата, вдъхната от Плъха. — Казаха ни, че сме болни от изблика. И че ако стигнем до онова място, ще бъдем излекувани. Казаха, че имат лек. Ако ни помогнете, може би ще излекуват и вас. — Томас млъкна и погледна въпросително Хорхе.

Нещо се бе променило — почти неуловимо — в лицето на другия и в този момент Томас осъзна, че е победил. За един кратък миг мярна там проблясъка на надеждата и това бе достатъчно.

— Лек — произнесе побърканият.

— Лек — кимна Томас, като внимаваше да не прекалява с обещанията.

Хорхе се облегна назад и скръсти ръце. Имаше замислен вид.

— Как се казваш?

Томас се изненада от въпроса. Беше сигурен, че вече му е казвал името си. Но сега не беше моментът за погрешни действия.

— Хайде, кажи си името — повтори Хорхе. — Бас държа, че си имаш такова, хермано.

— О, извинявай. Томас.

По лицето на Хорхе отново пробягна нещо — пробуден спомен? Примесен с изненада.

— Томас, значи. Томи ли ти викат? Или Том?

От последното го заболя, защото си припомни Тереза.

— Само... Томас.

— Добре, Томас. Нека те попитам нещо. Имаш ли поне някаква представа в този твой нещастен мозък какво прави избликът с хората? Приличам ли ти на болен от толкова ужасна болест?

— Не — побърза да отговори Томас.

— Не? И на двата въпроса?

— Да. Искам да кажа, не. Тоест, отговорът и на двата въпроса е „не“.

Хорхе се засмя — или по-скоро изви нагоре тъглчетата на устните си. Томас си помисли, че може би се наслаждава на всичко това.

— Мучачо, избликът действа на стадии. Всеки жител на нашия град е болен и не съм изненадан да науча, че това важи и за вас. Някои — като мен — са едва в началото на пътя и са побъркани само по име. Пипнах го едва преди две седмици, имах положителен резултат на карантинния контролен пункт. Държавата полага непрестанни усилия да държи разделени болните от здравите. Не че се получава. И тогава видях целия свят да потъва в дупката на кенефа. Където пратиха и мен. Аз и още неколцина новаци се бихме здравата, за да пленим тази сграда.

Думи, които накараха дъха на Томас да секне. Изведнъж си припомни за лабиринта.

— Моите приятели са на същото дъредже като мен. Но като излезете да се поразходите из града, ще видите какво се случва с течение на времето. Ще видите какво е да си превъртял, макар че може да не доживеете до това. А нямаме никакви лекарства. Съвсем нищичко. Нито дори блаженството.

— Кой ви прати тук? — попита Томас, завладян от любопитство.

— Същите, които са пратили и вас — ЗЛО. Само че ние не сме специални като вас. ЗЛО бе създадена от оцелелите правителства, за да се бори с епидемията, и те твърдят, че градът има нещо общо с нея. Не зная много повече.

— Кой са ЗЛО? Какво е ЗЛО? — попита Томас.

Хорхе изглеждаше също толкова объркан.

— Казах ти каквото знам. Защо ме разпитваш? Мислех си, че след като сте толкова важни за тях, може да знаете повече от нас.

— Виж, всичко, което ти споменах оде, е самата истина. Обещаха ни някои неща, но все още сме в пълно неведение като вас. Не си направиха труда да ни обяснят подробностите. Сякаш искат да проверят дали ще се справим, ако нямаме представа какво се случва.

— И какво те кара да смяташ, че притежават лек за болестта?

Томас си спомни за Плъха.

— Един тип в бял костюм ни го каза. Обясни ни, че трябва да се доберем до безопасното място.

— Хм — промърмори Хорхе. — И защо си мислиш, че ще ни позволят да дойдем с вас и също да бъдем излекувани?

Томас се стараяше да запази спокойствие.

— Очевидно не зная отговора на този въпрос. Но какво ни пречи поне да опитаме? Ако ни помогнете да стигнем там, за вас също има някакъв шанс. Ако ни убиете обаче, шансът ви е нула. Само един изгубил контрол побърканяк би избрал второто решение.

Хорхе се усмихна съжалително.

— Има нещо в теб, Томас. Преди няколко минути бях готов да избода очите на твоя приятел. Но проклет да съм, ако не ме убеди поне наполовина.

Томас повдигна рамене.

— Единственото, на което се надявам, е да преживеем и този ден. Да прекосим града, а после ще му мислим. И знаеш ли какво?

— Какво? — повдигна вежди Хорхе.

— Ако като ти избода очите, мога да оцелея до утре, готов съм да го направя още сега. Но имаме нужда от теб. Всички ние. — Томас сам се зачуди на думите си.

Ала се получи.

Хорхе изгледа продължително Томас, сетне му подаде ръка през масата.

— Мисля, че сключихме сделка, хермано. По много различни причини.

Томас се пресегна и я стисна. Още докато го правеше, почувства облекчение, но се постара да не се издаде с нищо.

И тогава дойде катастрофата.

— Имам само едно изискване — заяви Хорхе. — Онзи тип, който ме събори на земята. Не му ли казвате Миньо?

— Да? — попита отпаднало Томас и сърцето му се разтуптя отново.

— Той умира.

— Не.

Томас произнесе тази дума с цялата решителност, на която бе способен.

— Не? — попита изненадано Хорхе. — Предложих ти шанс да прекосите един град, гъмжащ от побърканияци, които нямат търпение да ви изядат живи, и ти ми отказваш? Отказваш на една толкова нищожна молба? Това никак не ме радва.

— Няма да е разумно — отбеляза Томас. Нямаше представа как успява да запази спокойствие и откъде намираше тази смелост. Но нещо му подсказваше, че това е единственият начин да се справи с побърканияка.

Хорхе се наведе напред и опря лакти на масата. Кокалчетата му изпукаха.

— Да не си решил да ме дразниш, докато не издържа и не ти прережа някоя артерия, за да те гледам как кървиш до смърт?

— Видя какво направи с теб — заговори Томас. — Имаш представа какъв е куражлия. Ако го убиеш, ще изгубим един ценен член на групата. Той е най-добрият ни боец и не се бои от нищо. Може да е леко побъркан, но ние се нуждаем от него.

Томас се опитваше да звучи прагматично. Но ако имаше човек на този свят, освен Тереза, когото би нарекъл свой приятел, това несъмнено бе Миньо. И не можеше да си позволи да го изгуби.

— Той ме ядоса — изръмжа Хорхе и сви юмруци. — Накара ме да изглеждам като малко момиченце пред моите хора. А това е... неприемливо.

Томас повдигна рамене с безразличие, сякаш това нямаше кой знае какво значение.

— Ами накажи го. Направи така, че той да изглежда като малко момиче. Но с убийството му няма да постигнеш нищо. Колкото повече бойци имаме на наша страна, толкова по-големи са шансовете ни да оцелеем. Ти познаваш това място. Трябва ли да ти го обяснявам?

Хорхе най-сетне придоби замислен вид. Юмруците му вече не бяха стиснати до бяло. Томас едва сега осъзна, че е задържал дъха си.

— Добре — съгласи се Хорхе. — Но не приемам заради думите ти. Ще го оставя жив, защото току-що ми хрумна нещо. По-точно поради две причини, за една от които би трябвало и сам да се досетиш.

— И коя е тя?

— Първо, не знаеш никакви подробности за този тест, на който ви подлагат от ЗЛО. Може би колкото повече от вас стигнат до определения финал, толкова по-голяма е възможността да получите обещаното лечение. Въпреки че онази втора група, за която спомена, сигурно ви е конкурент. Мисля, че е в мой интерес да ви запазя всичките живи.

Томас кимна, но не отговори. Не искаше с нищо да опорочи постигнатата малка победа. Хорхе му вярваше за Плъха и лечението.

— А това ме отвежда до втората причина — продължи побърканият. — Въз основа на която взех решение.

— И тя е? — попита Томас.

— Няма да взема с мен останалите побърканияци. С нас.

— А? Защо? Мислех, че можете да ни помогнете да си пробием път, ако е нужно и с бой, през града.

Хорхе поклати глава и се облегна назад. После скръсти ръце, сякаш за да покаже, че вече с нищо не иска да го заплашва.

— Не. Ако искаме да успеем, трябва да действаме потайно и незабележимо, а не със сила. Откакто се събрахме тук, се промъкваме от едно място на друго и мисля, че ще имаме по-добри шансове, ако се възползваме от този опит. Вместо да се нахвърляме върху побърканияците като тълпа жадни за кръв нещастници, по-добре да ги заобиколим на пръсти.

— Ти си човекът с опит — кимна Томас. — Макар че, като гледах хората ти, по-скоро ми приличат на воители. Имам предвид онези страховити оръжия и прочее.

Настъпи тишина, през която Хорхе го гледаше втренчено. Сетне неочаквано се разсмя.

— О, мучачо, ама и ти си един късметлия. Не зная защо ли реших да го направя. Днес на три пъти животът ти висеше на косъм.

— Щеше ли да се справиш? — попита Томас.

— С кое?

— Ами да ме убиеш три пъти.

— Все щях да измисля някакъв начин.

— В такъв случай ще се постарая да не те ядосвам повече.

Хорхе шляпна с длан по масата и се изправи.

— Добре. Ето какво ще се уговорим. Трябва да отведем теб и хората ти до онова безопасно място. За целта ще взема само още един човек с мен. Тя се казва Бренда и е истински гений. Пипето ѝ сече като бръснач. Ако стигнем там и за нас няма лечение, мисля, че се досещаш какви ще са последствията.

— О, стига — въздъхна Томас. — Смятах, че вече сме приятели.

— Шшшшт. Не сме приятели, хермано. Само партньори. Ще те отведа при ЗЛО. А ти ще ми уредиш лечение. Това е сделката, инак някои хора ще умрат.

Томас също се изправи.

— Че нали вече се разбрахме?

— Да, да, разбрахме се. Слушай, и да не си казал и думичка навън. Защото няма да е никак лесно да се отървем от другите... побърканицы.

— Какъв е планът?

Хорхе се замисли, вперил поглед в Томас. После наруши тишината:

— Дръж си езика зад зъбите и остави на мен да свърша цялата работа. — Той тръгна към вратата, но после спря. — А, и да знаеш, че на твоето приятелче Миньо никак няма да му хареса.

Докато вървяха по коридора, Томас за пръв път си даде сметка колко е изгладнял. Стомахът му се бе свил на топка, имаше чувството, че вътрешните му органи се изяждат едни други.

— Е, добре, слушайте всички! — провикна се Хорхе веднага щом влязоха в голямото помещение. — Двамата с това птиченце тук стигнахме до решение.

„Птиченце?“ — помисли си обидено Томас.

Побърканияците стояха неподвижно, стиснали оръжия в ръце. Езерните също се бяха обърнали към двамата. През прозорците и отворите се процеждаше светлина. Хорхе застана в средата на помещението и се завъртя бавно. Изглеждаше доста смешно, като се опитваше да си придаде важност.

— Първо, трябва да намерим на тези хора храна. Зная, че ви звучи странно, защото не ги познаваме, но мисля, че се нуждаят от помощта ни. Дайте им свинско и фасул — на мен ми писна от тази гадост. — Един от побърканияците се изкиска. — Второ, тъй като съм истински джентълмен и светец, реших да не убивам този тип, дето ме нападна.

Томас чу няколко разочаровани възклицания и се зачуди докъде избликът е проникнал в мозъците на тези хора. Едно хубавичко момиче с дълга, изненадващо чиста коса завъртя очи и поклати глава, сякаш бе чула най-голямата глупост. Томас си помисли, че вероятно това е същата онази Бренда, за която му бе говорил Хорхе.

Междувременно побърканиякът посочи Миньо, който се ухили и дори помахаше с ръка на тълпата.

— Щастлив е, нали? — попита Хорхе. — Радвам се, че е така. Това значи, че ще хареса и другата новина.

— Каква новина? — настръхна веднага Миньо.

Томас погледна към Хорхе, питайки се какво ли ще последва сега.

Водачът на групата побърканияци продължи с важен глас:

— След като ви нахраним, ще дойде ред и на твоето наказание.

— О, така ли? — попита Миньо, който несъмнено беше изплашен, но се опитваше да не го показва. — И какво ще е то?

Хорхе втренчи поглед в него и на лицето му се появи зловещо изражение.

— Ти ме удари с две ръце. Така че смятам да отрежа по един пръст от всяка.

Томас не разбираше как подобна заплаха — да отрежат пръстите на Миньо — ще им помогне да избягат от останалите побърканияци. Но от друга страна, си даваше сметка, че не бива да изпитва търпението на Хорхе, особено пред собствените му хора. Изведнъж го завладя съмнението, че нещата може ужасно да са се объркали.

Но тогава — тъкмо когато останалите побърканияци започнаха да подвикват и пляскат — Хорхе го погледна и в очите му имаше нещо. Нещо, което накара Томас да се успокои.

Не можеше да се каже същото за Миньо. Беше се изправил, докато Хорхе обявяваше какво ще е наказанието му, и щеше да се хвърли в атака, ако красивото момиче не бе застанало пред него и не бе опряло острието на оръжието си под брадичката му. От цепнатината в кожата покапа кръв, яркочервена на утринната светлина. Не можеше дори да говори, без да се нарани.

— Ето какъв е планът — продължи със спокоен глас Хорхе. — Дватамата с Бренда ще отведем тези типове до склада и ще ги оставим да се нахранят. После, да речем след час, се срещаме при Кулата. — Той погледна часовника си. — Или да кажем по обяд. Ние ще донесем храна и за вас.

— Защо само ти и Бренда? — попита някой. Томас се озърна да види говорещия — вероятно бе най-възрастният сред присъстващите. — Ами ако тези ви нападнат? Те са единайсет, а вие само двама.

Хорхе направи презрителна гримаса.

— Благодаря за урока по смятане, Баркли. Следващия път, когато забравя колко пръсти имам на краката, ще пратя да те повикат. Но за момента ще те помоля да си затвориш плювалника и да отведеш останалите при Кулата. Ако тези боклуци опитат нещо, Бренда ще пререже гръцмуля на господин Миньо, а аз ще се разправам с останалите. Но като ги гледам, толкова са отпаднали, че едва се държат на краката си. А сега — изчезвайте!

Томас въздъхна от облекчение. Хорхе очевидно действаше по своя план. Което означаваше, че няма никакво намерение да изпълни закана.

Мъжът на име Баркли, макар и най-стар, изглежда, беше и от най-яките, защото мускулите на шията му изпъкваха. В едната си ръка държеше нацърбен кинжал, в другата — масивен чук.

— Добре — рече той, след като изгледа продължително своя водач. — Но ако ви скочат и ви видят сметката, да знаеш, че можем да се справим и без вас.

— Трогнат съм от милите думи, хермано. А сега поемайте, че ви чака доста път до Кулата.

Баркли се разсмя, колкото да запази накърненото си достойнство, и се насочи към коридора, по който преди малко бяха излезли Хорхе и Томас. Той махна с ръка и останалите побърканияци го последваха. Останаха само Хорхе и хубавото кестеняво момиче. Тя все още държеше ножа си опрян в гърлото на Миньо.

Веднага щом побърканияците напуснаха, Хорхе изгледа почти облекчено Томас и поклати глава. Бренда свали ножа и отстъпи назад, докато бършеше в панталоните си окървавеното острие.

— Още малко и щях да те пратя на оня свят — заяви тя с дрезгав глас. — Нападнеш ли втори път Хорхе, можеш да се простиш с живота.

Миньо изтри с ръкав раната.

— Доста ти е остро ножчето. Но така само повече те харесвам.

Нют и Пържитиган изсумтяха едновременно.

— Май аз не съм единственият побърканияк тук — подхвърли Бренда. — Че вие сте по-превъртели и от мен.

— Никой от нас още не е превъртял съвсем — добави Хорхе, който бе застанал до нея. — Но няма да сме още дълго така. Хайде. Трябва да идем до склада и да ви нахраним. Приличате на тълпа изгладнели зомбита.

Миньо все още не бе склонен да се успокои.

— Да не мислиш, че ще ви играя по свирката и ще ви оставя да ми режете пръстите?

— О, я млъкни! — скастри го Томас, като същевременно се опита да го погледне многозначително. — Да идем да се наядем. Да не мислиш, че ме интересува какво ще стане с хубавите ти ръчички.

Миньо присви объркано очи, но явно осъзна, че става нещо.

— Както и да е. Да вървим.

Бренда неочаквано застана пред Томас и забоденос в лицето му.

— Ти ли си им водачът? — попита тя.

Томас поклати глава.

— Не — момчето, дето го убоденос с ножа.

Бренда погледна към Миньо, после пак към Томас. И се ухили.

— Може да решите, че съм изтрещяла, но според мен трябваше да изберат тъкмо теб. Приличаш ми на човек, който умее да командва.

— Е, благодаря — отвърна малко засрамено Томас, после си спомни за татуировката на Миньо. И за своята, на която пишеше, че трябва да бъде убит. — И аз бих избрал теб вместо приятелчето ти Хорхе — добави той.

Момичето се наведе внезапно и го целуна по бузата.

— Сладурче си ти. Надявам се да не се наложи да те убивам.

— Хайде стига — обади се Хорхе и тръгна към разбитата врата, водеща навън. — Край с любезностите. Бренда, като стигнем склада, ние двамата с теб ще трябва да си поговорим.

Бренда не откъсваше поглед от Томас. А той все още усещаше странна тръпка по цялото си тяло, след като устните ѝ го докоснаха.

— Харесвам те — рече тя.

Томас преглътна развълнувано. Тя облиза с език крайчеца на устните си и се ухили, после най-сетне се обърна и закрачи към вратата, като прибираше ножа в джоба си.

— Да вървим! — провикна се момичето през рамо.

Томас знаеше, че другите езерни го гледат, но се постара да не отвръща на погледите им. Вместо това тръгна след момичето с привидно уверена крачка. Скоро и останалите последваха примера му и се озоваха на напечения от слънцето паваж.

Бренда ги водеше, а Хорхе вървеше най-отзад. В началото Томас бе почти заслепен от ярката светлина, но постепенно привикна.

Стените на околните сгради сияеха сякаш бяха издялани от някакъв вълшебен камък.

Бренда заобиколи покрай сградата, в която бяха допреди малко, докато стигна задната ѝ страна. Тук имаше стъпала, водещи надолу, и видът им пробуди нови спомени в душата на Томас. Вероятно това бе вход към подземна транспортна система.

Момичето не се поколеба. Без да ги чака, тя заприпка надолу по стълбите. Но Томас забеляза, че ножът отново се бе появил в ръката ѝ, с острие, долепено до тялото. В готовност да влезе неочаквано в действие, ако се появи опасност.

Той я последва, нетърпелив да се скрие от светлината, но още повече — да получи храна. Стомахът го болеше нетърпимо. Дори бе изненадан, че все още има сили да се движи, слабостта нарастваше в него като злокачествена болест.

Почти веднага ги погълна мрак, приятен и прохладен. Томас се ориентираше по звука от стъпките на Бренда, докато стигнаха една малка врата, през която се процеждаше оранжева светлина. Тя влезе, но Томас се поколеба на прага. Стаята отвъд бе малка и влажна, пълна с кашони и консервени кутии, една-единствена крушка висеше от тавана. Беше твърде тясно, за да се поберат всичките.

Бренда явно долови колебанието му.

— Ти и останалите си намерете къде да седнете отвън. А аз ей сегичка ще ви изнеса разни вкуснотии да си хапнете.

Томас кимна, макар тя да не гледаше към него, и отстъпи назад. Облегна се на стената и бавно се смъкна надолу. Вече бе сигурен, че ако не хапне скоро, няма да има сили да излезе навън повторно.

„Вкуснотиите“ се оказаха консерви с фасул и наденици — надписът отгоре според Бренда бе на испански. Макар да беше студено, на Томас това ядене се стори най-вкусното в целия му живот. Тъпчеше се лакомо и доста бързо, макар да знаеше от опит, че след дълго гладуване трябва да се хапва умерено. Дори си помисли, че ако повърне, ще е готов да започне отначало.

След като Бренда раздаде храната, тя дойде и приседна до Томас. Светлината играеше по лъскавата ѝ коса. Беше поставила до себе си няколко торби с още консерви.

— Една от тези е за теб — обясни тя.

— Благодаря. — Томас вече стържеше дъното на кутията с лъжицата. Никой не говореше, в коридора се чуваше само сумтене и мляскане.

— Вкусно ли е? — попита тя.

— Моля те. Готов съм да бутна и родната си майка по стълбите за такава храна. Ако все още имам майка — добави той припомнил си виденията или сънищата.

— Скоро ще ти омръзне — увери го Бренда. Томас едва сега забеляза, че е подпряла крак на неговия и се зачуди дали това е случайно. — Изборът тук не е особено голям.

— Откъде вземате тази храна? — попита той. — Колко още имате?

— Преди този район да бъде изпепелен от изригванията, тук е имало няколко завода за храни плюс складове за готовата продукция. Вероятно по тази причина ЗЛО пращат побърканиците тук. Така поне не ги обричат на гладна смърт и ги оставят на воля да се трепят помежду си.

Томас приключи с обираването на дъното и облиза лъжицата.

— Щом имате много, защо казваш, че изборът е ограничен?

Бренда посочи с пръст тавана.

— Защото само това има в складовете. Бих убила твоята майка за малко прясна храна. Една хубава салата например.

— Предполагам, че майка ми наистина няма да има големи шансове, ако се изправи между нас и някой супермаркет.

— Бъди сигурен.

Тя се усмихна отново, макар че по-голямата част от лицето ѝ бе скрита в сянка. Томас си даде сметка, че я харесва. Току-що бе пуснала кръвта на най-добрия му приятел и все пак я харесваше. Може би донякъде и заради това.

— Че има ли в този свят все още магазини? — попита той. — Искам да кажа, след историята с пожарищата? При такава жегата кой ще излиза навън?

— Няма, разбира се. Поне доколкото ми е известно. Слънцето се погрижи да затрие доста хора, докато бягаха на север и на юг. Семейството ми живееше в северната част на Канада. Родителите ми бяха сред първите, достигнали построените от правителството лагери. Хората, които по-късно създадоха ЗЛО.

Томас я гледаше, зяпнал от почуда. С няколко изречения му бе разкрила за света далеч повече, отколкото бе научил през изминалите дни.

— Чакай малко — рече той. — Това ме интересува. Можеш ли да започнеш отначало?

Бренда повдигна рамене.

— Няма много за разказване — пък и се е случило доста отдавна. Слънчевите изригвания били напълно неочаквани и непредсказуеми, и по времето, когато учените се опитали да предупредят оцелелите, вече било твърде късно. Половината планета загинала в пожари, екваториалните региони били напълно изпепелени. Климатът се променял бързо. Оцелелите се събрали, за да създадат нови правителства. Малко след това открили, че се е разпространил някакъв ужасен вирус, вероятно от изоставена научна станция. От самото начало го кръстили изблик.

— Божичко — промърмори объркано Томас. Погледна към другите езерни, питайки се дали са чули нещо от разговора им, но никой не им обръщаше внимание. Вероятно бяха погълнати от мислите си. — И кога...

Тя му даде знак да мълчи.

— Чакай малко — прошепна. — Мисля, че имаме гости.

Томас не бе чул нищо, същото можеше да се каже и за другите езерни. Но Хорхе вече се бе навел над Бренда и ѝ шепнеше в ухото. Тя понечи да се надигне и в този миг откъм стълбището се разнесе трясък. Ужасен звук от рушаща се сграда и стържене на метал. Облак прах полетя към тях, пресичайки пътя на дневната светлина.

Томас седеше вцепенен от страх. Видя, че Миньо и останалите тичат към разрушеното стълбище, после свърнаха в един страничен коридор, който не бе забелязал досега. Бренда го сграбчи за ризата и го дръпна да стане.

— Бягай! — изкрещя тя и го поведе встрани от разрушението, навътре в тунелите.

— Не — извика той. — Спри! Трябва да последвам моите дру... — Но преди да успее да завърши, част от тавана над тях се откърти и се сгромоляса на земята, отрязвайки пътя им назад. Той чу и други парчета да падат и осъзна, че вече няма избор.

Последва Бренда, която продължаваше да го държи за ризата, докато тичаха лудешки в мрака.

Томас не обръщаше внимание на думкащото си сърце, нито имаше време да се замисли каква е причината за експлозията. Сега единствено го интересуваше съдбата на останалите езерни, с които бе разделен. Той следваше полузаслепен Бренда — бе принуден да ѝ повери напълно живота си.

— Насам! — извика тя. Свиха рязко надясно и той едва не падна, но тя му помогна да се задържи на крака. После го дръпна към себе си и просъска: — Не се отделяй от мен!

Тътенът от експлозията и последвалите разрушения затихваше зад него, ала паниката продължаваше да изпълва душата му.

— Какво ще стане с приятелите ми? Ами ако те...

— Само не спирай! По-добре е, че се разделихме.

С напредването по дългия коридор въздухът ставаше все по-хладен. Силите на Томас бавно се възвърнаха и той вече не дишаше така пресекливо. Звуците зад тях почти бяха утихнали. Макар да се безпокоеше за езерните, инстинктът му подсказваше, че е най-добре да остане с Бренда. Надяваше се, че Другарите му ще могат и сами да се справят, все пак бяха повече. Но ако някой от тях е бил заловен или е пострадал при взрива? Ако е убит? И кой всъщност ги бе нападнал? Докато бягаха напред, сърцето му бе преизпълнено с тревога.

Още три пъти свиваха в различни разклонения и Томас вече нямаше никаква представа колко време вървят и къде са стигнали. Тъкмо се готвеше да попита, когато Бренда спря и опря длан на гърдите му да го задържи.

— Чу ли нещо? — попита.

Томас наостри слух, но чуваше само собственото си дишане. Бяха заобиколени от почти непрогледен мрак.

— Не — отвърна. — Къде сме?

— От тази страна на града са прокопани тунели, които свързват сградите. Все още не сме ги изследвали докрай. Наричат се Долницата.

— Долница? — повтори Томас. — Глупаво име.

— Е, не съм го измислила аз.

— И докъде стигнахте с проучванията? — Не му харесваше да тичат по коридор, без да знаят къде извежда.

— Не много далеч. Обикновено се натъкваме на побърканияци. От най-тежките случаи. Далеч отвъд превъртането.

Томас бавно се огледа, опитваше се да различи нещо в тъмнината. Тялото му неусетно се напрегна сякаш го бяха потопили в студена вода.

— Мислиш ли, че тук сме в безопасност? Всъщност, каква беше тази експлозия? Трябва да се върнем и да открием моите приятели.

— Ами Хорхе?

— Какво?

— Не трябва ли да намерим и Хорхе?

Томас не искаше да я обиди.

— Да, Хорхе, моите приятели, всички онези сбръчканяци. Не можем да ги зарежем там.

— Какво е „сбръчканяк“?

— Няма значение. Кажи ми... какво според теб се случи там?

Тя въздъхна, пристъпи до него и опря гърдите си в неговите. Томас усети устните ѝ на ухото си.

— Искам да ми обещаеш нещо — прошепна тя.

— Аа... какво? — заекна смутено Томас.

Тя не се отдръпна, а продължи да му шепне в ухото:

— Каквото и да се случи, ако останем само двамата, ще ме задържиш при себе си. Докато стигнем ЗЛО, докато получим лека, който обеща на Хорхе — той ми каза за него. Не мога да остана тук и постепенно да губя разсъдък. По-добре да умра.

Тя сграбчи ръцете му и ги стисна. После отпусна глава на рамото му и той усети дъха, излизащ от ноздрите ѝ. Беше му приятно да е толкова близо до него, ала същевременно си даваше сметка колко странна е ситуацията. Намираше се някъде по средата на пътя, който трябваше да измине през тези опустошени земи, животът му непрестанно висеше на косъм, нямаше представа къде са приятелите му, нито какво се е случило с тях. Не знаеше какво е станало с Тереза. Да седи тук и да се гушка с едно странно момиче му се струваше най-абсурдното нещо на света.

— И все пак — рече той. — Не мислиш ли, че ще е по-добре първо да ми разкажеш някои неща?

— Все още не си ми обещал — отбеляза тя.

Томас едва се сдържа да не извика. Не разбираше защо тя се държи толкова странно.

— Добре, обещавам. Хорхе ли ти разказа всичко това?

— Повечето. За останалото се досетих, когато нареди на другите от нашата група да тръгнат за Кулата и да ни чакат там.

— Какво се досети?

— Че ще ви помогнем да прекосите града в замяна на пропуск за цивилизацията.

Томас неволно настръхна.

— Щом толкова лесно си се досетила, не мислиш ли, че вашите приятели също са разкрили плана?

— Именно.

— Какво искаш да кажеш с това именно? Сякаш имаш нещо предвид.

Тя се пресегна и положи ръка на гърдите му.

— Казвам, че точно това е станало. В началото смятах, че са били побърканияци, но след като никой не ни последва, мисля, че Баркли и неколцина негови приятелчета са устроили взрива на входа за Долницата. Искали са да ни видят сметката. Знаят, че могат да си набавят храна и от други места, а има и други пътища да се слезе тук.

Томас все още не разбираше защо е толкова откровена с него.

— Но в това няма никаква логика. Защо да ни убиват? Не биха ли предпочели да ни използват? Да дойдат с нас?

— Не, не, не. Баркли и останалите са доволни да са тук. Мисля, че са малко по-превъртели от нас и започват да губят рационалната си мисъл. Съмнявам се, че подобна идея изобщо им е хрумнала. Предполагам, решили са, че ще се съюзим срещу тях, за да ги изтребим. Че тук долу кроим планове.

Томас се облегна на стената. Тя го прегърна през кръста.

— Аа... Бренда? — въздъхна той. Все още си мислеше, че нещо не е наред с нея.

— Да? — промърмори тя, опряла глава на гърдите му.

— Какво правиш?

— За кое питаш?

— Не смяташ ли, че се държиш малко странно?

Тя се разсмя, доста неочаквана постъпка, и за миг той си помисли, че може би вече е в по-напреднала фаза на болестта. След това Бренда се отдръпна, като продължаваше да се киска.

— Какво? — не разбра той.

— Нищо — отвърна тя през кикот. — Предполагам, причината е, че идваме от различни места.

— Какво искаш да кажеш? — Изведнъж му се доця да го прегърне отново.

— О, не бери грижа. Извини ме, ако съм се държала твърде свободно. Но там, откъдето идвам аз, това е нещо нормално.

— Виж... нямам нищо против. Искам да кажа... ясно де. — Радваше се, че е тъмно, защото бе сигурен, че лицето му е пламнало от смущение. И тогава си спомни за Тереза. За Миньо и останалите. Трябва да се вземе в ръце. Още сега.

— Виж, ти сама го каза. Никой не ни преследва. Трябва да се върнем назад.

— Сигурен ли си? — Този път в гласа ѝ се долови подозрителност.

— В какво да съм сигурен?

— Мога да те прекарам през града. Имаме достатъчно храна. Защо да не ги зарежем? Да идем само двамата до онова безопасно място?

Томас обаче не бе съгласен.

— Ако не желаеш да се върнеш с мен, ще го направя сам. Но тръгвам още сега. — Той опря длан на стената, за да се ориентира, и пое в посоката, от която бяха дошли.

— Чакай! — извика тя и го застигна. Сграбчи го за ръката, сплете пръстите си с неговите като да бяха отколешни любовници. — Съжалявам. Наистина. Но си мислех, че ще е по-лесно да се справим, ако сме само двамата. Не мога да понасям онези побърканияци. Но нямам нищо против теб и твоите... езерни.

Не помнеше да е споменавал тази дума пред нея. Но може да го бе сторил някой от останалите.

— Аз пък смятам, че е важно колкото може повече от нас да стигнат безопасното място. Дори да прекосим града, кой знае какво ни очаква отвъд него? Може би от ЗЛЮ наистина държат на бройката.

Той се замисли над собствените си думи. Наистина ли искаше да стигнат до края колкото е възможно повече от тях само заради подобрите шансове за лечение? Толкова ли безчувствен бе станал?

— Хубаво де — отвърна тя. Нещо се бе променило в нея. Вече не звучеше така уверено. Като че бе предоставила контрола на него.

Томас измъкна ръката си от нейната и се покашля смутено.

Известно време вървяха мълчаливо. Тя пое напред, тъй като се ориентираше по-добре в мрака. След няколко завоя пред тях се мярна светлина, която бързо се усиляваше с приближаването.

Оказа се, че е слънчева светлина, струяща през няколко отвора в тавана — последствие от взрива. Огромни парчета бетон бяха

запречили коридора към мястото, където се намираше стълбището. Катеренето по тях можеше да се окаже твърде опасно. Из въздуха се рееше прах като танцуващи на конци мушички. Миришеше на мазилка и на изгоряло.

Пътят към склада с храна бе отрязан, но Бренда откри двете торби с припаси, които бе приготвила одева.

— Май никой не е останал тук — рече тя. — Нито са се върнали. Хорхе и твоите приятели сигурно са излезли навън.

Томас не знаеше какво се бе надявал да открие тук, но сметна новината за добра.

— Няма трупове нали? От взрива?

Бренда повдигна рамене.

— Може побърканиците да са ги отнесли. Но се съмнявам. Не би имало смисъл.

Томас кимна, ала можеше само да се надява, че не греши. Нямаше представа обаче какво да правят сега. Дали да продължат през тунелите — през Долницата — и да потърсят другите езерни? Или да излязат на улиците? Да се върнат в сградата, където се бяха разделили с Баркли и останалите? Той се огледа, сякаш се надяваше отговорът да се материализира по някакъв вълшебен начин.

— Трябва да минем през Долницата — обяви Бренда, която вероятно обмисляше същите проблеми. — Ако останалите са излезли горе, вече са далече от това място. Освен това ще привлекат вниманието върху себе си, което е добре за нас.

— А ако са долу, ще ги открием, така ли? — попита Томас. — Надявам се, че тези тунели все някъде се събират.

— Именно. И в двата случая съм сигурна, че Хорхе ги е повел към другия край на града, към планините. И ние ще тръгнем натам, надявам се да се срещнем някъде.

Томас я гледаше замислено. Може би само се преструваше на замислен, защото за момента нямаше друг избор, освен да я следва. Вероятно тя бе единственият му шанс да стигне другия край на града, без да попадне в ръцете на хора, изгубили здрав разсъдък и човещина. Какво друго би могъл да направи?

— Добре — рече той. — Да тръгваме.

Тя се усмихна съвсем бегло, после отново придоби сериозен вид. Томас неочаквано почувства желание да се върнат онези моменти,

когато двамата бяха сами в мрака. Бренда му подаде една от торбите, метна другата на рамо, извади фенерче и го включи. Снопът светлина озари тунела, от който току-що бяха дошли.

— Готов ли си? — попита тя.

— Напълно — промърмори Томас. Беше разтревожен за приятелите си и се чудеше дали постъпва правилно, като се съюзява с Бренда.

Но когато тя тръгна по коридора, той я последва.

Долницата се оказа тъмно и влажно място. Томас нямаше нищо против мрака, тъй като не очакваше гледката наоколо да е особено привлекателна. Стените и подът бяха тъмносиви, на места се виждаха влажни дири от капеща вода. На всеки няколко десетки крачки подминаваха заключена метална врата. Подът бе покрит с прах и купчини натрошени стъкла.

С други думи, мястото приличаше на занемарена гробница. Долница бе име не по-лошо от всяко друго. Томас се зачуди какво ли е било първоначалното предназначение на подземията. Коридори и кабинети, но с каква цел? Пътища между сградите, когато горе дебне опасност? Аварийни проходи? Маршрути за евакуация при слънчеви изригвания или нападения на изгубили здрав разсъдък хора?

Двамата вървяха мълчаливо. Томас се наслаждаваше на усещането за ситост и възвърналата се енергия в тялото му. След още два часа ходене я помоли да спрат, за да похапнат отново.

— Предполагам, че знаеш къде отиваме — поде той, когато отново тръгнаха. Нищо не се бе променило наоколо. Прах, влага, мухъл. В тунелите цареше тишина, като се изключи ромоленето на капеща вода и далечното ехо от стъпките им.

Тя внезапно спря и се обърна към него, като насочи фенерчето в лицето му.

— Бау — прошепна.

Томас подскочи и я бутна назад.

— Я не се шегувай така! — извика. Чувстваше се като идиот — сърцето му щеше да изскочи от гърдите. — Заприлича ми на...

— На какво? — попита тя, втренчила очи в него.

— На нищо.

— На побърканияк?

— Ами... — запелтечи смутено Томас. — Да... извинявай.

Тя му обърна гръб и се отдалечи, като шареше с фенерчето по пода.

— Че аз съм побърканяк, Томас. Нали съм заражена. И ти също. Той изтича да я застигне.

— Да, но все още не си превъртяла, нали? Нито пък аз. Ще успеем да се доберем до лечението, преди положението да стане неконтролируемо. — Можеше само да се надява, че Плъха бе казал истината.

— Нямам търпение. А, между другото. Зная къде отиваме. Нали попита.

Продължиха нататък, един дълъг тунел след друг. Равномерното ходене накара Томас да се унесе в мисли и да се поуспокои. От време на време се сещаше за Тереза. Все по-често.

Най-сетне стигнаха голямо помещение с няколко разклонения наляво и надясно. Изглежда, тук се събираха тунелите от много сгради.

— Това ли е центърът на града? — попита той.

Бренда спря да си почине и опря гръб на стената. Томас се присъедини към нея.

— Нещо такова — отвърна тя. — Виждаш ли? Вече те преведох през половината град.

Томас се радваше да го чуе, но се безпокоеше за съдбата на Другите. Миньо, Нют, всички езерни. Къде ли са? Чувстваше се гузен, че не бе тръгнал да ги търси, да се увери, че не са в беда. Възможно ли е вече да са в безопасност вън от града?

Стресна го рязък звук, все едно изпука крушка.

Бренда светкавично насочи светлината в посоката, от която бяха дошли, но коридорът тънеше в мрак.

— Какво беше това? — прошепна Томас.

— Предполагам, че се е строшила някоя стара крушка. — В гласа ѝ се долавяше угриженост. Тя постави фенерчето на земята така, че да осветява отсрещната стена.

— И защо ще се чупи точно сега?

— Знам ли. Някой плъх може би?

— Не съм виждал плъхове. А и кой плъх ще пълзи по тавана?

Тя го погледна подигравателно.

— Прав си. Може да е летящ плъх. Най-добре да се махаме.

Томас се усмихна, но никак не бе спокоен.

— Най-добре.

Ново пукване, този път последвано от звука на сипещо се по пода стъкло. Определено идваше зад тях, този път Томас бе сигурен. Не бе възможно да са езерните, сякаш по-скоро бе някой, който се опитва да ги изплаши.

— Ставай — прошепна тя.

И двамата се надигнаха едновременно и метнаха торбите на раменете си. Бренда насочи светлината в посоката, от която бяха дошли. Не се виждаше нищо.

— Дали да не идем да проверим? — попита тя с нисък глас. Макар че шепнеше, гласът ѝ почти ечеше в тунела. Ако наблизко някой се спотайваше, можеше да чуе всяка тяхна дума.

— Да проверим? — повтори Томас. — Не, по-добре да се махаме, както решихме.

— И да оставим някой да ни следи? Да повика приятелите си и да ни нападне? Ако има опасност, трябва да го разберем още сега.

Томас я хвана за ръката и насочи светлината надолу. После зашепна в ухото ѝ:

— Може да е клопка. Не видях стъкла на земята в последните метри от коридора. Някой се е пресегнал за крушка от тавана. Защо му е да го прави? Вероятно за да ни накара да се върнем.

Тя се замисли.

— Ако разполагат с достатъчно хора да ни нападнат, защо трябва да ни устройват клопка? Това е глупаво. Защо просто не дойдат тук и да приключат с нас?

Томас също се замисли. Девойката имаше право.

— Още по-глупаво е да седим тук и да говорим. Какво ще правим?

— Ами ние... — Тя понечи да вдигне светлината нагоре и изведнъж млъкна, ококорила ужасено очи.

Томас се завъртя да види какво я е изплашило.

Един човек стоеше недалеч от тях, на границата на осветената зона.

Приличаше на призрак — имаше нещо нереално в него. Беше се облегал на стената и поклащаше нервно крак. Лявата му ръка се свиваше и разпускате конвулсивно. Носеше черен костюм, който вероятно някога е бил хубав, но сега бе мръсен и разкъсан. Коленете на

панталоните му бяха подгизнали от вода или нещо друго. Нещо по-неприятно.

Но Томас огледа всичко това бързо. Вниманието му бе привлечено от главата на непознатия. Томас неволно се облещи. Изглеждаше сякаш косата му е била изтръгната от скалпа, оставяйки кървави петна. Лицето му беше бледо и мокро, цялото покрито с белези и синини. Едното око липсваше, на мястото му се виждаше кръвениста маса. Освен това нямаше нос и Томас дори успя да различи носните отвори в черепа под сбръчканата и разкъсана кожа.

И устата му. Устните му бяха разтеглени в свирепа гримаса, под тях белееха стиснати зъби. Единственото му око святкаше зловещо, докато го местеше между Бренда и Томас.

Мъжът произнесе нещо с гъгнив и мляскащ глас и Томас потрепери. Каза само няколко думи, ала те прозвучаха толкова абсурдно, че само подсилиха ужаса му.

— Роуз ми взе тоз нос, ако става на въпрос.

От гърдите на Томас се изтръгна вик, но не знаеше дали е истински, или само си го въобразява. Бренда стоеше до него — мълчаливо и неподвижно, сякаш бе хипнотизирана от страшния непознат.

Мъжът пристъпи, олюлявайки се, към тях, като размахваше здравата си ръка, за да запази равновесие.

Томас задържа дъх, очаквайки Бренда да предприеме нещо.

— Схванахте ли? — попита мъжът със същата зловеща усмивка. Приличаше на животно, надушило плячка. — Направо се пръсна. Носът ми. Взе го Роуз. Ако става на въпрос. — Той се разсмя, влажно хъхрене, което накара Томас да потрепери.

— Да, схванахме — рече Бренда. — Доста е смешно.

Томас долови някакво движение и погледна към нея. Беше извадила от торбата една консервена кутия и я стискаше в дясната си ръка. Преди да я спре, преди дори да разбере какво става, тя замахна и хвърли консервата по непознатия. Металната кутия профуча във въздуха и го удари право в лицето.

Мъжът извика и от гласа му по гърба на Томас пробягаха ледени тръпки.

И тогава се появиха другите. Първо двама, после трима, четирима. Още. Мъже и жени. Измъкнаха се от мрака и застанаха зад първия побърканяк. Всичките бяха болни, проядени от изблика, покрити с рани и с безумни погледи. И всичките — както забеляза Томас — без носове.

— Не боли чак толкова — продължи побърканякът. — Имате хубави носове. Да знаете как искам и аз пак да съм с нос. — Той събра устни, колкото да ги оближе, сетне пак се ухили. Езикът му бе огромен и виолетов, сякаш е бил дъвкан всеки път, когато на господаря му доскучае. — А също и моите приятели.

Страхът сковаваше гърдите на Томас и се надигаше като разгарящ се огън. За пръв път виждаше с очите си какво причинява

болестта на хората. Беше ги зърнал зад прозореца на спалното — но тогава бе съвсем за кратко и те бяха зад решетките. А сега стояха пред него. Лицата им бяха примитивни, животински. Мъжът направи още една крачка напред.

Време беше да се махат.

Бренда не каза нищо. Не беше необходимо. Двамата се обърнаха едновременно и хукнаха по коридора. Налудничавите крясъци на техните преследвачи ечаха като бойни викове на демонична армия.

Фенерчето на Бренда подскачаше по пода и стените, докато двамата се носеха лудешката. Томас знаеше, че поне имат някакво предимство — побърканият изглеждаше като минал през месомелачка. Но мисълта, че е възможно други да ги дебнат нейде отпред...

Бренда свърна надясно и го дръпна след себе си. Томас се олюля и едва не изгуби равновесие. Гневните викове бяха поутихнали малко.

Бренда сви наляво. После отново надясно. След втория завои тя изключи фенерчето, но не забави.

— Какво правиш? — попита задъхано Томас. Той протегна ръка, за да не се удари в някоя от стените.

В отговор тя му изшътка. Зачуди се дали може изобщо да й има доверие. Беше оставил живота си в нейни ръце. Но за момента не виждаше друга възможност.

Само след няколко секунди тя спря отново. Стояха в мрака и се опитваха да си поемат дъх. Побърканиците бяха далеч, но все още ги чуваха.

— Така — прошепна тя. — Мисля, че е... тук.

— Кое? — попита той.

— Просто ме последвай в това помещение. Там има идеално скривалище — открих го преди време, докато обикалях насам. Няма начин да ни намерят. Идвай.

Тя го стисна за ръката и го задърпа. Томас усети, че минават през тясна врата, сетне Бренда го накара да се наведе към пода.

— Тук има една стара маса — рече тя. — Напипваш ли я?

— Да — отвърна той.

— Пази си главата. Ще пропълим под масата и после през една тясна дупка ще се промушим в скривалището. Нямам представа кой го

е направил, но съм сигурна, че побърканиците не знаят за него. Дори и да разполагат с фенерчета, в което се съмнявам.

Бренда запълзя напред и Томас я последва. Стигнаха стената, промушиха се през отвора и се озоваха в съвсем тясно пространство. Томас зашари с ръце наоколо, за да определи къде са. Таванът беше едва на половин метър над тях и той продължи да пълзи навътре през отвора.

Бренда лежеше по гръб, опряна на отсрещната стена и Томас се нагласи до нея. Нямаха друг избор, освен да лежат обърнати настрана. Беше тясно и той усещаше дъха ѝ на тила си.

— Доста е задушно — оплака се той.

— Мълчи! — скастри го тя.

Томас се намести така, че да може да подпре глава на стената, и после утихна. Пое си дълбоко дъх и се послуша за шум от приближаващи се побърканици.

В началото тишината бе толкова дълбока, че сякаш кънтеше в ушите му. Но после долови първите звуци. Кашляне, откъслечни викове, налудничав кикот. Те се приближаваха доста бързо и Томас за миг бе завладян от паника, страхувайки се, че ще ги открият тук. Но се успокои с мисълта, че шансовете да ги намерят са наистина нищожни, особено в тази непрогледна тъмнина. Може би щяха да продължат нататък и скоро след това да забравят за тях двамата. Това щеше да е по-добре от едно продължително преследване.

Побърканиците вече бяха съвсем близо и Томас се опита да затаи дъх. Точно сега не бе най-подходящият момент за някоя рязка въздишка или покашляне. Въпреки тъмнината той затвори очи, за да се съсредоточи.

Топуркане на крака. Сумтене и тежко дишане. Някой заблъска по стената, поредица от глухи удари. Избухна спор, трескава размяна на неразбираеми думи. Успя да долови само „Насам!“, после „Нататък!“ и пак кашляне. Един от побърканиците се задави и сякаш щеше да си изповръща червата. Отекна женски смях, който звучеше като птичи крясък. Томас потрепери.

Бренда намери пипнешком ръката му и я стисна. За пореден път Томас почувства необяснима вина, сякаш мамеше Тереза. Но от друга страна, това бе най-обикновен стремеж за човешка близост. Какво да правят, когато...

Един от побърканияците влезе в помещението, където се намираше скривалището. След него и втори. Томас чуваше мъчително дишане, тътрузене на крака по пода. Влезе и трети и заблъска с юмрук по стените. Томас кой знае защо реши, че това е първият побърканик, когото бяха видели, този, който ги бе заговорил — с парализирания крак.

— Момченцееееее — провикна се той протяжно. — Момиченцееее. Излезте, излезте, да ви чуя. Искam ви нослетата.

— Няма ги тук — отбеляза жената. — Само една стара маса.

Чу се стържене на дърво по пода.

— Може би си крият нослетата отдолу — рече мъжът. — И те все още са закачени за хубавичките им лица.

Томас неволно се присви и се притисна в Бренда. Нечия обувка тропна пред отвора на скривалището.

— Няма ги тук! — повтори троснато жената.

Томас я чу да се отдалечава. Едва сега усети, че тялото му е напрегнато като изопната струна. Той направи опит да се отпусне, като същевременно се стараяше да диша безшумно.

Отново топуркане. После тих шепот, сякаш тримата се бяха събрали в центъра на помещението, за да обсъдят стратегията. Нима мозъците им все още бяха в състояние да функционират? — зачуди се Томас. Той наостри слух, но долавяше само пуфтене.

— Не! — извика един от тях. Мъжки глас, но Томас не знаеше дали е на онзи мъж. — Не! Не! Не, не, не, не, не, не, не. — Думите постепенно се сляха в брътвеж.

Жената го прекъсна с напевен глас:

— Млъквай, млъквай, млъквай!

Томас усети, че тялото му се облива в студена пот. Не знаеше какъв може да е смисълът на всичко това. Освен допълнително доказателство за тяхната лудост.

— Тръгвам си — заяви жената и после проплака тихо. Звучеше като дете, което са изгонили от игра.

— Аз също, аз също — добави мъжки глас.

— Млъквайте, млъквайте, млъквайте, млъквайте, млъквайте! — закрещя оглушително друг мъж. — Вървете си, вървете си, вървете си, вървете си!

Кой знае защо от всичко най-страшно му се струваше това повтаряне на думите. Сякаш центърът за контрол на речта в мозъците им е бил умъртвен.

Бренда го стискаше толкова силно за ръката, че го заболя. Дъхът ѝ бе като хладен повеи на врата му.

Влачене на крака, шум от търкащи се дрехи. Дали не си тръгваха?

Звуците бързо притихнаха, отдалечиха се по коридора. Изглежда, другите побъркания вече си бяха отишли. Скоро отново се възцари тишина. Томас чуваше само дишането на Бренда.

Двамата останаха неподвижни в мрака, обърнати към малкия отвор. Тишината се проточи, превърна се в бръмчене от липсващи звуци. Томас продължаваше да се ослушва напрегнато, трябваше да е абсолютно сигурен. Колкото и да му се искаше да излезе оттук, да се измъкне от това тясно скривалище, трябваше да чакат.

Изминаха няколко минути. Още няколко. Нищо, освен тишина и мрак.

— Мисля, че си отидоха — прошепна Бренда. После включи фенерчето.

— Здравейте, нослета! — отекна един зловец глас в стаята. Сетне една окървавена ръка се пхна през дупката и улови Томас за ризата.

Томас нададе вик и замагна към кървавата ръка. Все още бе заслепен от светлината на фенерчето. Побърканякът продължаваше да го дърпа, блъскайки тялото му в стената. Томас усети, че по лицето му се стича кръв.

Мъжът го побутна назад, сетне отново го дръпна. После пак и пак. Лицето на Томас се удряше в бетонната стена. Томас не можеше да повярва, че болният мъж притежава подобна сила. Някак не се връзваше с външния му вид и с начина, по който ходеше.

Бренда бе извадила ножа и се опитваше да се приближи и да го забие в ръката.

— Внимавай! — извика Томас. Острието бе опасно близо до него. Той сграбчи ръката на мъжа и се опита да я завърти, да се освободи от мъртвешката хватка. Не се получи и мъжът продължи да го бута и дърпа, да удря тялото му в стената.

Бренда изкрещя и замагна с ножа. Острието се заби над китката на мъжа. Побърканякът нададе пронизителен вик и пусна ризата на Томас. Ръката му изчезна през отвора, оставяйки кървава диря по пода. Писъците му продължаваха да ечат в помещението.

— Не може да му позволим да се измъкне — извика Бренда. — Побързай, трябва да излезем!

Томас все още бе замаян от болка, но вече се провираше през отвора. Ако мъжът повика другите побърканяци, с тях е свършено. Може вече да бяха чули виковете и да се връщаха.

Томас най-сетне провря ръце навън, опря се в стената и се измъкна. Не сваляше поглед от побърканяка в очакване на нова атака. Мъжът бе само на няколко крачки от него и когато погледите им се срещнаха, изръмжа като диво животно.

Томас понечи да се изправи, но удари главата си в масата.

— По дяволите! — изруга той и изпълзя изпод масата. Бренда също се бе измъкнала и сега двамата се изправиха над побърканяка,

който лежеше свит на кълбо на пода и хленчеше. От раната му струеше кръв и вече бе образувала малка локва.

Бренда държеше фенерчето в едната ръка, а в другата ножа, насочен към мъжа.

— Трябваше да тръгнеш с другите перковци, старче. Не биваше да се забъркваш с нас.

Вместо да отговори мъжът внезапно се завъртя на рамо и ритна със здравия си крак. Уцели Бренда и я запокити върху Томас, после и двамата тупнаха на пода. Томас чу фенерчето и ножа да изтрополяват някъде встрани от тях. По стените затанцуваха сенки.

Побърканякът скочи на крака и се хвърли към ножа, който бе паднал до стената. Томас го бутна напред и се изправи. Мъжът се удари с колене в стената и Томас го събори. Побърканякът се завъртя и удари с лакът Томас в зъбите. Сякаш изригна малка експлозия. Момчето неволно вдигна ръка.

Но сега вече Бренда се намеси. Тя замахна с юмрук и удари мъжа два пъти в лицето. Възползва се от инерцията и по някакъв начин успя да го обърне по корем. Сграбчи ръцете му и ги притисна отзад, като ги изви нагоре по начин, който вероятно му причиняваше болка. Побърканякът гърчеше тяло и се мъчеше да се освободи, но Бренда го притисна и с крака. Той започна да крещи, надаваше ужасни, пронизителни вопли.

— Трябва да го убием! — извика тя.

Томас коленичи до нея и я погледна изморено.

— Как? — попита той, твърде объркан, за да ѝ противоречи.

— Вземи ножа! Трябва да го убием!

Мъжът продължаваше да крещи и да се мятат. Звуци, които накараха Томас да побегне надалече. Всичко бе толкова неестествено. Нечовешко.

— Томас! — изкрещя Бренда.

Томас изпълзя до ножа, вдигна го и погледна кървавото острие. После се обърна към Бренда.

— Побързай! — подкани го тя. Нещо му подсказваше, че е ядосана не само на побърканяка, а и на него, защото се бави толкова.

Но ще може ли да го направи? Да убие човек? Дори побъркан лунатик, който е готов да му види сметката? Който непрестанно повтаря, че му иска носа.

Държеше ножа сякаш е бил натопен в отрова. Сякаш само докосването до него можеше да му навлече хиляди болести и бавна, мъчителна смърт.

Мъжът, притиснат здраво към земята, не спираше да крещи.

Бренда улови погледа на Томас и заговори с нетърпящ възражение глас:

— Аз ще го обърна, а ти ще го прободеш в сърцето!

Томас понечи да поклати глава, но се отказа. Нямаше избор. Трябваше да го направи. Той кимна.

Бренда нададе вик, напрегна мишци и обърна побърканяка по гръб, като го притискаше с тяло. Крясъците му се усилиха. Гърдите му бяха разголени, извити нагоре, сякаш нямаха търпение Томас да забодне в тях ножа.

— Сега! — изкрещя Бренда.

Томас стисна здраво дръжката. После постави върху нея и другата си ръка, за по-сигурен захват и насочи острието надолу. Трябва да го направи. Трябва да го направи.

— Сега! — повтори Бленда.

Побърканякът крещеше.

По лицето на Томас се стичаше пот. Сърцето му туптеше оглушително.

Пот в очите му. Изопнато до болка тяло. И тези ужасни, нечовешки писъци. — Сега!

Томас използва цялата си сила и заби ножа в гърдите на побърканяка.

Следващите трийсет секунди бяха най-ужасните в живота на Томас.

В началото побърканият се бореше с тях. Сетне тялото му се разтърси от конвулсии. Бренда се опитваше да го задържи, а Томас завъртя ножа в раната. Заби го още по-дълбоко. Ала животът сякаш не бързаше да напуска нещастника и безумните светлини в очите му гаснеха бавно, както и притихващите му стонове.

Когато най-сетне заразеният с изблика мъж издъхна, Томас се отпусна назад. Пое си мъчително въздух.

Току-що бе убил човек. Беше отнел живота на друг. Струваше му се, че вътрешностите му са пълни с отрова.

— Трябва да вървим — подкани го Бренда. — Онези със сигурност са чули шума от борбата. Ела.

Томас не можеше да повярва с какво безразличие говореше тя, колко бързо се бе свързала от стореното. Но от друга страна, нямаха кой знае какъв избор. В далечината по коридора вече се чуваха звуци като от препускаща към тях глутница хиени.

Томас се надигна, изтощен и разяждан от чувството за вина.

— Добре, но искам да приключим с това — рече той. Първо сребристите топки, които обезглавяваха. А сега и боят с побърканияци в тъмнината.

— За какво говориш?

Беше му писнало да се влачи из тези тъмни тунели.

— Искам дневна светлина. Каквото и да ни струва това. Още сега.

Бренда не възрази. Поведе го по криволичещи коридори и скоро стигнаха до ръждясала метална стълба, водеща към небето. Обезпокоителните звуци от побърканияците останаха нейде назад. Смях, призови и налудничав кикот. И самотни писъци.

Дупката, през която се измъкнаха, беше доста тясна. Когато се изправиха, озоваха се под привечерно небе, заобиколени от всички

страни от високи сгради. Счупени прозорци. Боклуци по улиците. Няколко трупа. Миризма на прах и разложено. Горещина.

И никакви хора. Поне не живи във всеки случай. За миг Томас се изплаши да не би трупите да са на неговите приятели, но не се оказа така. Бяха на възрастни мъже и жени и в напреднал стадий на разложение.

Бренда се завъртя бавно, оглеждайки околностите.

— Добре, планините трябва да са надолу по тази улица — посочи тя. Високите сгради пречеха да видят къде е слънцето.

— Сигурна ли си? — попита Томас.

— Да, ела.

Поеха по улицата, а Томас непрестанно се озърташе и надничаше през счупените прозорци. Надяваше се да види Миньо и останалите езерни. И се молеше да не зърне там някой побърканяк.

Вървяха, докато се стъмни. Понякога чуваха викове в далечината или звуци от падащи предмети в сградите, покрай които минаваха. Веднъж Томас видя група от десетина души да пресича улицата на няколко пресечки пред тях, но изглежда, те не ги забелязаха.

Точно преди дневната светлина да изчезне съвсем, те свиха зад един ъгъл и за пръв път видяха края на града, на около миля по-нататък. Постройките свършваха изведнъж и зад тях в цялото си величие се издигаха планините. Бяха доста по-високи, отколкото Томас си бе представял, когато ги видя за пръв път преди няколко дена. С безжизнени скалисти склонове. Без снежни върхове — още един мъглав спомен от детинството.

— Да изминем ли и остатъка от пътя? — попита Томас.

Ала Бренда вече се оглеждаше за подходящо скривалище.

— Изглежда изкушаващо, но не бива. Първо, твърде е опасно да се движим тук нощем. И второ, няма да има къде да се скрием, докато не стигнем планините. Което никак не ми се нрави.

Макар Томас да не харесваше идеята да прекарат още една нощ в града, бе принуден да се съгласи. Нищо обаче не можеше да прогони безпокойството му за съдбата на останалите езерни.

— Добре — склони той с отпаднал глас. — Къде ще идем?

— Последвай ме.

Навлязоха в една уличка, която завършваше с тухлена стена. В началото Томас не хареса идеята да се настанят на място само с един

изход, но Бренда го убеди — побърканиците едва ли щели да влязат в улица, която не води никъде. Освен това, посочи тя, имаше няколко големи, ръждясали камиона, в които можеха да се скрият.

В края на краищата се настаниха в една от машините, която сякаш някакво чудовище бе разкъсало отвътре. Седалките бяха съдрани, но имаше достатъчно мека тапицерия, а и кабината бе просторна. Томас седна зад волана и изтика седалката максимално назад. Кой знае защо, след като се качиха в кабината, се почувства по-спокоен. Бренда се намести вдясно от него. Навън бързо се смрачаваше и от счупените прозорци долитаха виковете на побърканиците.

Томас бе изнурен до смърт. Болеше го цялото тяло. Дрехите му бяха покрити със засъхнала кръв. По-рано се бе опитал да си измие ръцете, но Бренда му се сопна, че не разполагат с много вода. Ала как да търпи тази кръв по ръцете, кръвта на убития побърканиц... не можеше да го понесе. Сърцето му се свиваше всеки път, когато си спомняше за случката, и вече не смееше да отрече неизбежното — дори и да не е бил заразен с изблика преди, този път със сигурност го е пипнал.

И ето че сега, седнал в тъмното и отпуснал глава, той не можеше повече да сдържа мислите, които го измъчваха през този ден.

— Аз го убих — прошепна Томас.

— Да, така е — каза Бренда с мек глас. — Иначе той щеше да убие теб. Бъди сигурен, че си направил каквото трябва.

Искаше му се да ѝ повярва. Онзи тип наистина бе неизлечимо болен. Вероятно и без това скоро щеше да умре. А и наистина бе готов да ги убие. Томас бе постъпил правилно. Но вината продължаваше да го разяжда. Не беше никак лесно да приеме случилото се.

— Беше толкова... ужасно. Брутално. Бих предпочел да го застрелям от разстояние... ако имах оръжие.

— Така е. Съжалявам, че се случи.

— Ами ако отсега нататък всяка нощ, докато заспивам, в съзнанието ми се появява лицето му? Ако идва в сънищата ми? — Беше ядосан на Бренда, че го накара да промуши побърканица в гърдите.

Тя се завъртя на седалката и се обърна към него. Лунната светлина я озари достатъчно, за да види тъмните ѝ очи и изцапаното

лице. Кой знае защо, докато я разглеждаше, му се прииска при него да се върне Тереза.

Бренда протегна ръка и хвана неговата. Той ѝ позволи, но не я стисна на свой ред.

— Томас? — повика го тя, макар да гледаше в нея.

— Да?

— Спаси не само твоята кожа, ако не знаеш. Спаси и моята. Не мисля, че щях да се справя сама с онзи побърканяк.

Томас кимна, но не отговори. Душата му се раздираше от мъка. За приятелите, които бе изгубил. За загиналите. За Чък например. За изчезналата Тереза. Беше едва на половината път до онова „безопасно място“ и щеше да прекара нощта с непознато момиче наскоро град, пълен с кръвожадни безумци.

— С отворени очи ли спиш? — попита го тя.

Томас се усмихна измъчено.

— Не. Просто си мислех колко е гаден животът.

— Моят също. Многооооо гаден. Но се радвам, че съм с теб.

Простички думи, но Томас затвори с благодарност очи.

Изведнъж болката в душата му се преобрази в някакво ново чувство към Бренда, сходно на това, което бе изпитвал към Чък. Мразеше хората, които ѝ бяха сторили това, които я бяха принудили да живее по такъв начин.

— И аз се радвам — рече той. — Няма по-лошо нещо от това да си сам.

— Те убиха баща ми.

Томас повдигна глава, учуден от внезапната промяна в темата на разговора.

— Какво?

— Говоря за ЗЛО — поясни Бренда. — Той се опита да им попречи да ме отведат, крещеше като побъркан и ги нападна с... мисля, че беше дървена точилка. — Тя се разсмя. — А те го застреляха в главата. — В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Стана пред очите ми. Видях как животът го напуска още преди да бе тупнал на пода.

— О, бедната! — Томас поклати глава. — Наистина... съжалявам. Моят най-добър приятел бе убит с нож пред мен. Издъхна

в прегръдките ми. Ами майка ти? — попита той.

— Тя ни бе напуснала доста преди това. — Томас реши да не разпитва, пък и Бренда не уточни.

— Толкова ме е страх да не полудея — въздъхна момичето след дълга пауза. — Струва ми се, че вече започва. Светът ми изглежда някак странен. Понякога ме спохождат необясними мисли. Друг път имам усещането, че въздухът се... втвърдява. Нямам представа какво може да означава това, но е толкова страшно. Определено съм тръгнала по онзи път. Избликът бавно прояжда ума ми.

Томас отмести поглед.

— Не се предавай — измънка той. — Щом се доберем до безопасното място, ще те излекуват.

— Фалшиви надежди — възрази тя. — Но сигурно така е по-добре, отколкото да ги няма въобще.

Тя стисна ръката му. Този път Томас отвърна със същото.

И после, колкото и да бе невероятно, се унесе в сън.

Събуди го кошмар — видя Миньо и Нют, заобиколени от побърканияци. От безумци, въоръжени с ножове. От разгневени луди. Още при първата пролята кръв Томас ококори очи.

Той се огледа, изплашен, че може да е извикал насън. Кабината на камиона все още тънеше в мрак — едва успя да различи лицето на Бренда и не беше сигурен, дали очите ѝ са отворени. Но после тя проговори:

— Лоши сънища?

Томас се намести и затвори очи.

— Аха. Безпокоя се за моите приятели. Не мога да си простя, че се разделихме.

— Съжалявам, че стана така. — Тя също се намести на седалката. — Но според мен не бива да се тревожиш. Твоите хора ми се сториха достатъчно подготвени за живота тук, но дори и да не са, Хорхе е жилав звяр. Ще ги преведе през града. Не се измъчвай. Ние повече сме изложени на риск.

— Много те бива да успокояваш, няма що.

Бренда се разсмя.

— Извинявай, усмихвах се при последните думи, но ти не ме видя.

Томас доближи часовника до лицето си и натисна копчето за осветление.

— Имаме още няколко часа до изгрев-слънце.

След кратка пауза той заговори отново:

— Ще ми разкажеш ли нещо повече за живота навън? Моите спомени са толкова объркани и неясни. Не знам на кои от тях да вярвам.

Бренда въздъхна.

— За външния свят, а? Ами, както казах оде, гаден е. Температурата най-сетне взе да спада, но ще мине доста време, преди същото да се случи и с морските равнища. Отдавна не е имало

изригвания, ала хората продължават да измират. С хиляди. Направо е странно, че изобщо има оцелели и че се опитват да поддържат цивилизацията. Ако не беше избликът, мисля, че щяхме да преживеем изригванията. Но ако ставаше само с пожелания... както казваше някога баща ми.

Томас едва сдържаше любопитството си.

— Какво стана? Има ли нови страни, или едно общо управление? И къде е мястото на ЗЛО във всичко това? Те ли са правителството сега?

— Все още има държави, но сега са по-... обединени. Веднага след като избликът започна да се разпространява като епидемия, правителствата обединиха усилия и ресурси и създадоха ЗЛО. Те организираха тази сложна система за изпитания и се опитаха да поставят под карантина засегнатите райони. Забавиха разпространението на болестта, но не можеха да я спрат. Мисля, че единствената надежда е да се открие лечение. Дано да си прав и наистина да са успели, но ако е така, явно още нямат желание да го споделят с обществото.

— А ние къде се намираме сега? — попита Томас.

— В един камион. — Томас не се разсмя на шегата и тя продължи: — Извинявай, неподходящ момент за майтапене. По надписите на хранителните продукти съдя, че сме в Мексико. По-точно това, което е останало от него. Само че сега се нарича Обгорените земи. Същото важи за повечето райони между Двата тропика — на Рака и Козирога. Централна и Южна Америка, по-голямата част от Африка, Близкият Изток и Южна Азия.

Безжизнени територии, измрели народи. Добре дошъл в Обгорените земи. Не е ли мило да пратят тук и побърканиците?

— Божичко — въздъхна Томас. Той знаеше, че някога е бил част от ЗЛО, може би дори е играл важна роля, че е от създателите на лабиринта, на групи А и Б. Но не помнеше достатъчно, за да намери логика във всичко това.

— Божичко? — повтори Бренда. — Това ли е най-доброто, което можа да измислиш?

— Имам твърде много въпроси — просто не зная откъде да започна.

— Чувал ли си за сковаващата субстанция?

Томас не откъсваше поглед от лицето ѝ, сякаш се мъчеше да разчете какво се крие зад него.

— Мисля, че Хорхе го спомена. Какво представлява?

— Нали знаеш как е на този свят? Нова болест, нови лекарства. Макар да не въздейства пряко на болестта, все пак върши някаква работа.

— И какво всъщност прави? Имаш ли от нея?

— Ха! — възкликна Бренда. — Да не мислиш, че се намира просто така? Само важни и богати хора могат да я получат. Наричат я „Блаженство“. Потиска чувствата, сковава мозъчните функции, забавя те до пиянски унес, в който не усещаш почти нищо. Задържа напредването на вируса, защото избликът разяжда мозъка. Поглъща го, унищожавя го. Но щом няма достатъчна активност, вирусът отслабва.

Томас скръсти ръце. Имаше нещо важно в тази тема, но не можеше да се сети какво.

— Значи... това не е лечение? Макар и да забавя вируса?

— Ни най-малко. Просто отлага неизбежното. В края на краищата избликът винаги побеждава. Човек губи способността си да мисли разумно, губи разсъдък и чувства. Накрая губи човечността си.

Томас потъна в замислено мълчание. Имаше чувството, че някакъв далеч спомен се опитва да си пробие път през подсъзнанието му. През пукнатините от миналото. Избликът. Ум, който постепенно се побърква. Сковаващата субстанция. Блаженството. ЗЛО. Изпитанията. Какво бе казал Плъха — че реакциите им на променливите са от съществено значение?

— Да не заспа? — попита го Бренда след няколко минути.

— Не. Обмислям информацията. — Все още бе обезпокоен от това, което му бе казала, макар да не знаеше причината.

— Хубаво де, ще те оставя да си мислиш. — Тя се обърна и подпря глава на вратата. — Но най-добре за момент да забравиш всичко това. Няма полза от него. Трябва да си починеш.

— Аха — промърмори Томас, ядосан, че разполага с толкова много нишки и никакви отговори. Бренда беше права — определено се нуждаеше от сън. Той се намести удобно и направи каквото му бе по силите, но пак измина доста време, преди да задреме. А после отново дойде сънят.

Сега е по-голям, вероятно на четиринайсет. Двамата с Тереза са коленичили на пода и са опрели уши на цепката под вратата. Подслушват. Оттатък разговарят мъж и жена и Томас ги чува доста добре.

Първо мъжът:

— Получи ли добавките към списъка на променливите?

— Снощи — отвръща жената. — Хареса ми това, което Трент е прибавил за края на Лабиринтните изпитания. Жестоко е, но трябва да стане. Сигурно ще създаде някои интересни схеми.

— Абсолютно. Също и случката с предателя, ако се стигне до нея.

Жената издава звук, който наподобява смях, но е лишен от капчица веселие.

— Да, и на мен ми хрумна тази мисъл. Питам се, колко още могат да издържат тези деца, преди напълно да си изгубят ума?

— Говоря за рисковете. Ами ако той умре? Навярно по това време вече ще е един от първите кандидати.

— Няма да умре. Ние няма да позволим.

— И все пак. Не сме богове. Би могъл да умре.

Настъпва продължителна пауза. После мъжът взема думата.

— Е, не е задължително да се стига до това. Но все пак се съмнявам. Психолозите казаха, че подобен акт ще стимулира развиването на онези пътища, от които се нуждаем.

— При подобни случаи чувствата нерядко вземат връх — отвръща жената. — Но пък според Трент това помага да се създадат някои от най-трудните пътища. Мисля, че планът с променливите е единственият, който може да доведе до успех.

— Наистина ли вярваш, че има полза от изпитанията? — пита мъжът. — Вярно е, че мащабите и ресурсите там са невероятни. Но като си помислиш само колко неща биха могли да се объркат!

— Биха могли, прав си. Ала нима имаме друга възможност? Ако не успеем, просто ще се озовем там, откъдето започнахме.

— Сигурно.

Тереза дърпа Томас за ризата, той я поглежда и вижда, че тя сочи назад към коридора. Време е да си вървят. Той кима, но се навежда да види дали ще улови още някоя фраза. И наистина чува. Този път е жената.

— Жалко, че никога няма да видим края на изпитанията.

— Така е — отвръща мъжът. — Но бъдещето ще ни благодари.

Този път Томас се събуди от първите проблясъци на зората. Почти веднага си спомни за съня. Беше един от най-странните досега. Можеше само да се надява, че двамата с Тереза нямат много общо с тези изпитания. Макар да не разбираше съня, фактът, че двамата с Тереза подслушваха, подсказваше, че не са били пряко свързани с проучванията.

И все пак каква би могла да е целта на всичко това? И защо бъдещето щеше да благодари на тези хора?

Той разтърка очи, протегна се и погледна към Бренда. Очите й все още бяха затворени, гърдите й се повдигаха и спускаха бавно и равномерно, устата й бе леко отворена. Макар да усещаше тялото си вцепенено след вчерашните изпитания, поне духът му си бе отпочинал. Възвърнал сили и енергия. Все още бе объркан от съня и нещата, които му бе разказала Бренда, но въпреки това бе готов за нови изпитания.

Той се протегна отново и едва успя да сподави една прозявка, тъй като зърна нещо на стената в близкия край на уличката. Голяма метална табелка, прикачена с болтове. Стори му се позната.

Томас отвори вратата и скочи на улицата. Беше почти като онази, която бе видял в лабиринта — „Земна лига за отбрана, отдел за експериментиране на гибелната зона“. Същият тъмносив метал, същият шрифт. Само дето сега надписът бе различен. Гледа го близо минута, преди да осъзнае какво е написано.

А то беше:

ТОМАС, ТИ СИ ИСТИНСКИЯТ ВОДАЧ.

Томас сигурно щеше да зяпа още дълго надписа, но Бренда се показва от кабината.

— Чаках подходящия момент да ти кажа — рече тя.

— За какво говориш? — попита той.

— Откакто научих името ти. Същото е и с Хорхе. Вероятно затова реши да тръгне с теб през града до онова ваше безопасно пристанище.

— Бренда, за какво говориш? — повтори Томас.

— Тези надписи са навсякъде из града — рече тя и сведе глава.

Томас усети, че коленете му омекват.

— Как... как е възможно това? Защото... изглеждат сякаш са тук от много време. — Не знаеше какво още да каже.

— Нямам представа — отвърна Бренда. — Никой от нас не разбираше какво означават. Но когато вие се появихте и ти си каза името... разбрахме, че не е случайно.

Томас я изгледа втренчено, борейки се с надигащия се гняв.

— Защо не ми каза по-рано? Разправяше ми как са убили баща ти, но не и това.

— Премълчах, защото не знаех как ще реагираш. Уплаших се, че ще хукнеш да търсиш надписите и ще ме забравиш.

Томас въздъхна. Гневът бавно взе да се уталожва.

— Ако питаш мен, това е поредната налудничава идея в целия този кошмар.

— Наистина ли не разбираш какво значи? Ти трябва да бъдеш водач, да поемеш командването. Аз ще ти помагам. Ще бъда с теб, докато се доберем до безопасното място.

Томас се разсмя.

— Намирам се в град, пълен с побъркани, дебнат ни момичета, които искат да ни убият, а едно друго момиче иска да ми помогне. Какво по-налудничаво от това?

Бренда смръщи чело.

— Момичета са искали да ви убият? За какво говориш?

Томас мълчеше, докато се питаше дали да ѝ разкаже историята от самото начало. Дали ще има сили да го стори.

— Е? — подкани го тя.

Той реши, че ще е най-добре да се отърве от това бреме, и ѝ разправи всичко. До най-малката подробност. За лабиринта, как са се спасили, за пробуждането и всичко останало. За Арис и група Б. Беше лаконичен само относно Тереза, но тя, изглежда, долови неизказаното. Или го видя в очите му.

— Значи между теб и тази Тереза има нещо, така ли? — попита тя.

Томас не знаеше какво да отговори. Дали имаше нещо? Бяха близки, дори приятели, в това нямаше съмнение. Подозираше, че във времето преди лабиринта са били и нещо повече от приятели. В онези ужасни дни, когато вероятно са помогнали да бъде създадено това глупаво съоръжение.

А след това целувката...

— Том? — повика го Бренда.

— Не ме наричай така — тросна се той.

— Какво? — Тя го погледна нацупено. — Защо?

— Просто... недей. — Съжеляваше, че трябваше да го каже. Но вече не можеше да върне думите назад.

— Добре. Да те наричам ли господин Томас? Или може би крал Томас? А защо не и Ваше Величество?

Томас въздъхна.

— Извинявай. Казвай ми както искаш.

Бренда се изсмя саркастично, а после и двамата замълчаха. Томас и Бренда седяха един до друг, опрели гърбове в стената. Минутите се нижеха бавно. Беше тихо, но по някое време Томас чу туптене, което го разтревожи.

— Чу ли това? — попита.

— Да — отвърна тя. — Звучи като биене на барабан.

— Само че игрите и веселията на този свят са приключили. — Той се изправи и Бренда направи същото. — Какво смяташ, че може да е?

— Каквото и да е, няма да е за хубаво.

— Ами ако са нашите приятели?

Ниското бумтене сякаш идваше отвсякъде, отразяваше се в стените. Но след броени секунди Томас вече бе сигурен, че се чува откъм задънения край на улицата. Въпреки опасността той се отправи нататък, за да провери.

— Какво правиш? — извика след него Бренда, но той не ѝ обърна внимание.

В дъното на улицата се издигаше стена от напукана мазилка и тухли. Четири стъпала водеха надолу към олющена дървена врата. Над вратата имаше малко прозорче със строшено стъкло. Само едно парче бе останало да виси отгоре като щръкнал самотен зъб.

Томас чуваше музиката доста по-силно. Беше настойчива и бърза, с туптящи барабани и крещящи китари. Примесена със смехове, възгласи и гърлено пеене. И всичко това изглеждаше толкова... безумно. Зловещо и страшно.

Изглежда, побърканиците не се забавляваха единствено да късат носовете на другите. Томас имаше лошо предчувствие. Надяваше се, че веселбата няма връзка с приятелите му.

— Най-добре да се махаме оттук — заяви той.

— Така ли смяташ? — попита тя.

— Ела — подкани той и се обърна, но в същия миг и двамата застинаха неподвижно. Докато бяха стояли тук, в другия край на улицата се бяха появили хора. Двама мъже и една жена се приближаваха и спряха на няколко крачки от тях.

— Здравсти — подвикна жената. Имаше дълга червена коса, завързана на опашка. Ризата ѝ бе с дълбоко деколте и Томас трябваше да положи усилия, за да извърне поглед. — Ще дойдете ли да се повеселите с нас? Ще потанцуваме. Ще правим любов. Има и пиячка.

Томас долови в гласа ѝ нотка, която подсили безпокойството му. Всъщност тази дама не се държеше любезно с тях. По-скоро им се подиграваше.

— А, не, благодаря — рече той. — Ние тъкмо си...

— Опитваме се да открием нашите приятели — прекъсна го Бренда. — Нови сме тук, току-що се заселихме.

— Ами добре дошли в Лудоландия на ЗЛО — обади се един от мъжете, висок и мрачен тип с мазна коса. — Не се безпокойте, повечето от онези долу — той кимна към стълбите — вече са

наполовина превъртели. Може да получите лакът в лицето или някой ритник в тащаците. Но никой няма да се опита да ви изяде.

— В тащаците? — повтори Бренда. — Какво искате да кажете?

Мъжът посочи Томас.

— Говорех на момчето. Искам да кажа, че играта може да загубее, ако не се държиш плътно до нас. Тъй като си женска и прочее.

Томас усети, че му призлява от този разговор.

— Звучи доста забавно. Но ние трябва да вървим. Да потърсим приятелите си. Може по-късно да се върнем.

Сега напред пристъпи вторият мъж. Беше нисък, с красиви черти на лицето и късо подстригана руса коса.

— Вие двамата сте още деца. Време е да научите някои житейски уроци. Време е да се позабавлявате. Официално ви каним на нашето парти. — Той произнесе бавно и тържествено последните думи.

— Благодаря, но не — отказа Бренда.

Русолявият измъкна от джоба си пистолет. Беше никелиран, с потъмняло дуло. И въпреки това изглеждаше страховито.

— Май не ме разбрахте — рече мъжът. — Поканата не е нещо, което се отклонява.

Високият грозник измъкна нож. Жената с конска опашка бе въоръжена с отвертка. Върхът ѝ бе зацапан с потъмняла кръв.

— Е, какво ще кажете? — попита русият. — Ще дойдете ли с нас на забавата?

Томас погледна въпросително Бренда, но тя беше впила очи в лицето на русолявия. Явно се готвеше да направи нещо глупаво.

— Добре — побърза да отговори Томас. — Идваме.

Бренда извърна глава към него.

— Какво?

— Единият е с пистолет. Другият има нож. А жената държи отвертка! Не съм в настроение да ме бодат с остриета.

— Май хубавичкото ти приятелче не е никак глупаво — подметна русолявият. — Е, да идем да се позабавляваме. — Той обърна дулото на пистолета към стълбите и се усмихна. — След вас, драги гости.

Бренда очевидно бе кипнала от гняв, но осъзнаваше, че нямат друг избор.

— Добре — склони тя.

— Ето така ми харесват — изхили се русолявият. — И без това няма от какво да се боите.

— Нищо лошо няма да ви сторим — добави високият. — Освен ако не започнете да се инатите. Повярвайте ми, към края на купона ще бъдете едни от нас.

Томас се опита да сподави нарастващата паника.

— Хайде да го направим — добави русолявият.

— Вас чакаме — другият отново кимна към стълбите.

Томас се пресегна и улови Бренда за ръката. Сетне я дръпна до себе си.

— Да вървим на забавата, скъпа — рече той. — Сигурно ще е доста весело там!

— Винаги се просълзявам, като видя хора, които се обичат — подметна жената. Тя вдигна ръка сякаш да избърше сълзите от очите си.

Докато крачеше към стълбите, Томас усещаше, че мъжът продължава да държи пистолета насочен към него. Спуснаха се надолу и се озоваха в тесен коридор, в който едва се побираха двама един до друг. Вратата нямаше дръжка. Томас повдигна вежди и се обърна към русолявия.

— Трябва да почукаш, ама по специален начин — захили се мъжът. — Три пъти бавно, три пъти бързо, после два пъти с кокалчетата.

Томас ненавиждаше тези хора. Мразеше начина, по който говорят, подигравателното им отношение въпреки любезните думи. Кой знае защо смяташе тези побърканияци за по-страшни дори от онзи тип, който им искаше носовите. Там поне знаеше какво да очаква.

— Направи го — прошепна Бренда.

Томас сви ръката си в юмрук и почука, както му бяха казали. Вратата се отвори почти веднага и музиката се усили като повей на вятър.

Мъжът, който ги посрещна, беше огромен, с обеци на носа и ушите и лице, изрисувано с татуировки. Косата му бе дълга и бяла и се спускаше надолу по раменете. Но Томас почти нямаше време да огледа всичко това, преди мъжът да заговори.

— Здравсти, Томас. Очаквахме те.

Следващата минута премина в опити сетивата на Томас да се справят със света.

Все още бе шокиран от думите, с които го посрещнаха, а междувременно дългокосият мъж ги дръпна заедно с Бренда вътре и ги поведе през тълпата от подрусващи се тела. Музиката бе оглушителна, всеки удар на барабана сякаш се забиваше като чук в главата на Томас. От тавана висяха фенери, които се клатеха и хвърляха отблясъци на всички страни.

Докато си проправяха път, дългокосият се наведе и заговори в ухото на Томас.

— Слава на Бога за акумулаторите. Ако ги нямаше, животът тук да е замрял!

— Откъде ми знаеш името? — попита Томас. — И защо сте ме чакали?

Мъжът се разсмя.

— Цяла нощ ви наблюдаваме! А на сутринта, като видяхме реакцията ти на табелката, решихме, че ти трябва да си прочутият Томас!

Бренда го бе прегърнала през кръста и се притискаше в него, вероятно за да не се разделят. Вероятно. Но когато чу това, се притисна още по-силно.

Томас погледна назад и установи, че русолявият и приятелите му ги следват по петите. Бяха прибрали оръжията, но всеки момент можеха да ги извадят отново.

Музиката продължаваше да кънти. Басът заплашваше да разцепи стените. Присъстващите бяха облени в пот, в помещението бе задушно.

Някъде към средата дългокосият спря и се обърна към тях.

— Много държим да се присъедините към нас! — извика той. — Вие също ще спечелите от това! Ще ви пазим от лошите побърканици!

Томас бе доволен, че познанията им за тях не се простират твърде далеч. Може би решението му в края на краищата нямаше да се

окаже толкова погрешно. Може би, ако им играят по свирката, двамата с Бренда ще успеят по-късно да се измъкнат.

— Ще ида да ви донеса нещо за пиене! — добави дългокосият. — Забавлявайте се! — Той се отдалечи, като криволичеше в тълпата.

Томас се обърна и установи, че русолявият и приятелите му все още са зад тях и не танцуват, а само се озъртат. Жената с конската опашка улови погледа му и махна с ръка.

— Защо не потанцувате? — предложи тя. Но не предприе нищо повече.

Томас се обърна и се наведе към Бренда. Двамата трябваше да си поговорят.

Сякаш прочела мислите му, тя вдигна ръце и го обгърна през шията, след това го дръпна и доближи устни до ухото му. Дъхът ѝ бе горещ и сладък.

— Как се озовахме на това смрадливо място? — попита.

Томас не знаеше какво да направи, но накрая я прегърна през кръста. Усети топлината ѝ през мокрите дрехи. Нещо се размърда в него. Желание, примесено с чувство за вина към Тереза.

— Допреди час не бих и могъл да си представя, че ще ми се случи нещо подобно — рече той, надвесен над нея. Това бе единственото, което успя да измисли.

Песента се смени, новата бе мрачна и потискаща. Ритъмът се забави, ударната секция стана по-ниска и пронизваща. Томас не можеше да различи отделни думи, сякаш певецът обрисуваше с вопли и плач някаква страшна трагедия.

— Може би трябва да останем за известно време при тези хора — предложи Бренда.

Томас едва сега забеляза, че двамата наистина танцуват, макар да не бе имал такова намерение. Телата им следваха ритъма на музиката, притиснати едно в друго.

— За какво говориш? — изненада се той. — Нима се отказва толкова лесно?

— Не. Просто съм уморена. Може тук да сме на по-безопасно място.

Почти бе готов да се съгласи с нея, но нещо не му даваше покой. Дали пък не го бе довела тук нарочно?

— Бренда, не бива да се отказваме. Единственият ни шанс е да се доберем до безопасното пристанище. Там са ни обещали лекарство за болестта.

Бренда поклати глава.

— Толкова е трудно да повярвам, че е възможно. Дори не мога да изпитам надежда.

— Не го казвай. — Не искаше да си го помисля, нито да го чува от нея.

— Защо ще пращат всички тези побъркания тук, щом има лек? Не виждам логиката.

Томас се отдръпна, разтревожен от внезапната промяна в настроението ѝ. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Какви са тези глупости? — почти се ядоса той. — Те ни обещаха лечение. Трябва само да... — Млъкна, забелязал, че русолявият продължава да го гледа. Едва ли чуваше какво си говорят, но все пак не биваше да рискуват. — Искам да се махнем оттук. Нима си готова да останеш сред хора, въоръжени с пистолети, ножове и отвертки?

Преди Бренда да успее да отговори, дългокосият се върна с чаши с кафеникава течност във всяка ръка.

— Пийте! — извика и ги протегна към тях.

Томас внезапно се изпълни с увереността, че в никакъв случай не бива да отпиват от питието. Бренда вече бе протегнала ръка към своята чаша.

— Не! — извика Томас, преди да се усети, после побърза да прикрие грешката си. — Искам да кажа, че не бива да прибързваме. Доста дълго изкарахме без вода. Нека първо утолим жаждата си. Още малко ще потанцуваме. — Опита се да говори с небрежен глас, но осъзнаваше, че звучи като идиот. Дори Бренда го изгледа учудено.

Нещо малко и хладно се опря в хълбока му. Не беше нужно да се обръща, за да види какво е — пистолетът на русолявия.

— Предложих ви питиета — заговори отново дългокосият и този път на лицето му нямаше и следа от предишната любезност. — Ще бъде крайно невъзпитано да ми откажете. — Той повдигна чашите.

Томас бе завладян от паника. Вече не се съмняваше, че нещо не е наред с напитките.

Русолявият притисна още по-силно пистолета.

— Ще броя до едно — рече мъжът в ухото му. — Само до едно.

Томас нямаше време да мисли. Пресегна се, взе чашата, изля съдържанието ѝ в гърлото си и го гаврътна на един дъх. Пареше като огън, докато се спускаше надолу, и той неволно се закашля.

— А сега ти. — Дългокосият се надвеси над Бренда.

Тя погледна Томас после взе чашата. Лицето ѝ бе леко изопнато, но иначе изглеждаше напълно спокойна, докато поглъщаше съдържанието.

Дългокосият взе чашите и ги погледна ухилено.

— Браво на вас! Връщайте се сега на дансинга!

Томас вече усещаше, че става нещо странно. Приятна топлина се разливаше из цялото тяло. Той прегърна Бренда и я притисна към себе си, след което се заклати в ритъма на музиката. Устните ѝ докоснаха шията му. При всеки допир до кожата му той се изпълваше с удоволствие.

— Какво беше това? — попита задавено.

— Нещо лошо — отвърна тя. — Сигурно има дрога вътре чувствам се странно.

„Именно — помисли си Томас. — И аз се чувствам странно.“ Помещението започна да се върти, все по-бързо, докато те описваха бавни кръгове. Лицата на хората наоколо се разтегнаха, устите им се превърнаха в черни дупки. Музиката се забави, гласът на певеца ставаше все по-дълбок.

Бренда дръпна глава назад и обхвана лицето му с длани. Погледна го, сетне се изкиска. Беше толкова хубава. По-хубава от всичко, което бе виждал досега. Светът около него се скри в мрак. Умът му постепенно спираше да действа и той го знаеше.

— Може би така е по-добре — рече тя. Думите не съвпадаха с движението на устните. Лицето ѝ сякаш описваше кръгове. — Да сме едни от тях. Да бъдем щастливи, докато превъртим напълно. — Тя се усмихна. Неприятна, обезпокояваща усмивка. — И тогава ще можеш да ме убиеш.

— Не, Бренда — възрази той, но гласът му сякаш идеше отдалече. — Недей...

— Целуни ме — прекъсна го тя. — Том, целуни ме. — Тя стисна силно лицето му с длани.

— Недей! — Той се задърпа.

Тя го пусна и го погледна обидено. Беше зачервена.

— Защо? — попита.

Сега вече мракът ги бе погълнал почти напълно.

— Ти не си... тя. — Гласът му бе съвсем слаб и отдалечен. —

Никога не можеш да я замениш.

И тогава тя полетя назад и същото се случи с ума му.

Томас се събуди в мрака. Имаше чувството, че са го натикали в някакъв древен прибор за мъчения и сега забиват бавно пирони в главата му.

Изстена и се сепна, когато звукът отекна и се върна назад като удар. Опита се да се овладее, но болката бе почти нетърпима. Все пак успя да запази мълчание и понечи да вдигне ръка...

Ръцете не го слушаха. Нещо ги държеше, притиснато плътно в китките му. Тиксо. Опита се да изрита с крака, но те също бяха вързани. От напъните го заля нова вълна на болка и той застина неподвижно, като стенеше тихо. Зачуди се колко ли време е бил в безсъзнание.

— Бренда? — прошепна. Нямаше отговор.

Блесна светлина.

Ярка и заслепяваща. Той затвори очи, сетне повдигна леко клепачи. Пред него стояха трима, лицата им бяха скрити в сянка, тъй като светлината идеше отзад.

— Събуди се, събуди се — произнесе един дрезгав глас. Някой се изкиска.

— Искаш ли още от огнения сок? — попита женски глас. Отново кикот.

Томас най-сетне привикна със светлината и отвори напълно очи. Седеше на дървен стол, ръцете му бяха пристегнати с тиксо за облегалките, краката — завързани за краката на стола. Пред него стояха двама мъже и една жена. Русолявият, високият грозник и жената с конска опашка.

— Защо не ни видяхте сметката още на улицата? — попит Томас.

— Да ви видим сметката? — повтори русолявият. Преди гласът му не беше дрезгав, а сега звучеше като някой, прекарал часове в надвикване на дансинга. — Ти за какви ни вземаш — за банда мафиоти от двайсети век? Ако искахме да ви видим сметката, отдавна да сте мъртви, прострени в локва кръв на улицата.

— Не сме искали да ви убиваме — добави жената. — Това разваля качеството на месото. Обичаме да ядем жертвите си, докато са още живи. Докато дишат. Да се натъпчем колкото се може повече, преди да им изтече кръвчицата. Не е за вярване колко вкусни и сочни са тогава...

Високият се разсмя, но Томас не можеше да определи дали жената се шегува. Побиха го тръпки.

— Майтап бе — рече русолявият. — Ядем човешко месо само когато съвсем се отчаем. Човешкото месо има вкус на свинска фъшкия.

Нов изблик на смях. Дори не беше смях, а кикотене. Томас не можеше да разбере дали са сериозни — със сигурност обаче умовете им бяха поели в друга посока...

Русолявият се засмя за пръв път, откакто Томас се бе запознал с него.

— Пак шегички. Не сме от съвсем превъртелите. Но предполагам, че хората наистина не са особено вкусни.

Високият и жената кимнаха.

„Тези май здравата са изкукали“ — помисли си Томас. Дочу приглушено стенание вляво и обърна глава. Бренда беше в ъгъла на стаята, завързана като него. Но и устата ѝ бе залепена и той предположи, че е оказала по-яроствна съпротива от него. Явно току-що се бе събудила и веднага щом видя тримата побъркванияци, започна да извива тяло и да се дърпа. Очите ѝ пламтяха.

Русолявият я посочи. В ръката му по вълшебен начин се бе появил пистолетът.

— Млъквай! Млъквай, инак ще ти пръсна мозъка по стената!

Бренда притихна. Томас очакваше, че ще започне да хленчи или да плаче. Но не го стори и той се почувства глупаво. Вече му бе показала колко твърда може да бъде.

Русолявият отпусна пистолета до тялото си.

— Така е по-добре. Мили боже, трябваше да я застреляме още когато започна да крещи. И да хапе. — Той погледна ръката си, на която имаше кървава резка.

— Тя е с него — рече жената. — Не можем да я убием — поне засега.

Русолявият взе един стол от отсрещната стена и седна на няколко крачки пред Томас. Другите последваха примера му. Русолявият

постави пистолета на бедрото си, с обърнато към Томас дуло.

— Добре — поде той. — Има доста неща, за които да си поговорим. Няма да се пазаря с теб. Излъжеш ли ме, или решиш ли да мълчиш, ще те гръмна в крака. После в другия. Третият път куршумът ще е за хубавото лице на твоето момиче. Предполагам, можеш и сам да се досетиш какво ще стане четвъртия път, когато ме ядосаш.

Томас кимна. Щеше му се да вярва, че е твърд и непреклонен, че няма да се поддаде толкова лесно. Но здравият разум надделя. Беше завързан, без оръжие, без съюзници, без нищо. От друга страна, едва ли имаше какво да крие. Беше готов да отговаря на всички въпроси. Нямаше никакво желание да получи куршум в крака. И се съмняваше, че човекът отсреща блъфира.

— Първи въпрос — започна русолявият. — Кой си ти и защо името ти го има на всички табели из този шибан град?

— Името ми е Томас. — Още щом го каза, лицето на русолявия се изкриви от гняв. Томас си даде сметка каква глупава грешка е направил. — Но вие вече го знаехте. Виж, как стигнах тук, е доста странна история и не съм сигурен, че ще ми повярвате. Но се кълна, че казвам истината.

— Не си ли пристигнал с берга като всички нас? — попита жената.

— Берга? — повтори учудено Томас. Не знаеше какво означава това и само поклати глава. — Не. Излязохме от подземен тунел на трийсетина мили южно от града. Преди това преминахме през едно нещо, което се нарича равнотранспорт. А още по-рано...

— Почакай, почакай — вдигна ръка русолявият. — Равнотранспорт? Бих те застрелял още сега, но няма начин да си го измислил на момента.

Томас смръщи озадачено чело.

— Защо?

— Защото трябва да си голям глупак, за да опиташ да се измъкнеш с една толкова очевидна лъжа. Пристигнали сте с равнотранспорт? — Мъжът бе смаян.

Томас погледна останалите побърканици и установи, че те също са слисани от чутото.

— Да. Какво му е толкова трудното за вярване?

— Имаш ли изобщо представа колко е скъп равнотранспортът? Показаха го пред обществото малко преди да започнат слънчевите изригвания. Само правителствени организации и милионери могат да си го позволят.

— Е, предполагам, че тези типове имат доста пари. Така го нарекоха. Равнотранспорт. Една сивкава стена, която гъделичка като леден полъх, когато минеш през нея.

— Кой го е нарекъл така?

— Трябва да е бил някой от ЗЛО. Подложиха ни на някакъв експеримент. Наистина не зная много. Ние... спомените ни бяха изтрити. Част от моите се върнаха, но са много объркани.

Известно време русолявият го разглеждаше мълчаливо. Накрая рече:

— Навремето, преди изригванията, бях адвокат. Познавам, когато някой лъже. Много ме биваше в това.

Томас кой знае защо почувства облекчение.

— Тогава знаеш, че аз не те...

— Да, зная. Искам да чуя всичко докрай. Започвай да говориш.

И Томас заговори. Инстинктите му подсказваха, че тези побърквания са като всички останали — пратени тук да живуркат, докато им е отредено от съдбата. Просто се опитваха да намерят някакъв изход и това бе всичко. Както би постъпил всеки друг на тяхно място. Срещата с момче като него, пратено от странно място, им се струваше чудесна възможност. На тяхно място Томас вероятно щеше да направи същото. Но без пистолета и тиксото.

Разказа почти всичко, което бе казал предния ден на Бренда. За лабиринта, бягството, спалното помещение. Как са им възложили задачата да прекосят Обгорените земи. Подчерта колко е важно това и че в края на изпитанието ги очаква някакъв лек. Тъй като бяха изгубили възможността да се възползват от помощта на Хорхе, може би тези хора биха могли да ги преведат през останалата част от маршрута. Освен това изрази загрижеността си за другите езерни, но когато попита дали някой ги е виждал, отговорът бе отрицателен.

И този път не спомена нищо за Тереза. Не искаше по никакъв начин да излага живота ѝ на риск, макар да не знаеше как би могло това да стане с приказки. Послъга малко и за Бренда. Е, не беше точно лъжа. Просто премълча, че не е с него от самото начало.

Когато стигна до мястото, където срещнаха тримата в уличката, той въздъхна и се намести в креслото.

— Ще може ли сега поне да ме развържете?

— Ти как мислиш? — обърна се високият към русолявия. Лицето му оставаше безизразно и нямаше как да се разбере дали е повярвал на историята. В този момент отвън долетя глъчка.

Чу се тропане по тавана, викове. Звучеше като десетки бягащи хора. Трескави стъпки. Подскачане, трополене. Пак викове.

— Трябва да ни е намерила още една група — рече русолявият и лицето му внезапно пребледня. Той се изправи и даде знак на другите двама да го последват. Само след няколко секунди те изчезнаха нагоре по стълбите. Томас чу да се отваря и затваря врата. Хаосът отгоре продължаваше.

Всичко това изплаши Томас още повече. Той погледна към Бренда, която седеше напълно неподвижно и очевидно бе напрегнала слух. Погледът ѝ най-сетне срещна неговия. Все още със запушена уста, тя успя само да вдигне вежди.

Никак не му се нравеше идеята да останат тук, завързани и беззащитни. Помисли си какво ще стане, ако се появи някой побърканяк без нос.

— Ами ако горе има цяла тълпа безумци? — промълви той.

Бренда изломоти нещо под тиксото.

Томас напрегна мускули и заподскача със стола. Успя да измине няколко крачки, когато звуците от бягащи крака и млатеци се хора утихнаха. Той застина неподвижно, вдигнал очи към тавана.

Няколко секунди цареше тишина. Сетне по пода горе се чуха стъпки. Силно трополене. Още едно. Томас си представи хвърлени на пода тела.

И тогава вратата към подземие то се отвори.

Нови стъпки, тичащи надолу. Томас очакваше смразен от ужас да види кой е новодошлият.

Най-сетне той пристъпи в осветената част.

Миньо. Мръсен, изцапан с кръв, със следи от изгаряне по лицето. И ножове в двете ръце. Миньо.

— Май доста удобно сте се настанили — ухили се той.

Въпреки всичко преживяно Томас не можеше да си спомни друг момент, в който да е бил толкова объркан.

— Какво... как... — пелтечеше той, опитвайки се да каже нещо.

Миньо го дари с топла усмивка. Приятна гледка, въпреки външния му вид.

— Току-що ви открихме. Нима смятахте, че ще оставим тези типове да правят с вас каквото си искат? Длъжници сте ми и двамата. — Той се приближи и започна да реже тиксото.

— Как така току-що сте ни открили? — Томас бе толкова щастлив, че едва се сдържа да не се изкиска като идиот. Не само бяха спасени, но и приятелите им се оказаха живи.

Миньо продължи да реже лепенката.

— Хорхе ни водеше през града, стараше се да избягва побърканияците и да ни снабдява с храна. — Той приключи с Томас и отиде да освободи Бренда, като продължаваше да говори през рамо. — Вчера сутринта се разпръснахме, за да разузнаем наоколо. Пържитиган надзъртал в една малка уличка тъкмо когато трима типове ви заплашили с пистолет. Върна се, а ние се заехме да подготвим нападението. Тези сбръчканяци бяха налягали да спят или се бяха надрусали до козирката.

Веднага щом Миньо я освободи, Бренда се надигна — не можеше да определи дали е ядосана, или просто разтревожена. Тя смъкна лепенката от устата си.

Томас се изправи и едва сега усети колко зле се чувстваше. Виеше му се свят и го цепеше главата. Той приседна на стола.

— Ей, някой да има аспирин?

Миньо се разсмя. Бренда бе отишла в подножието на стълбището и стоеше там, скръстила ръце. Нещо в позата ѝ подсказваше, че наистина е ядосана. И тогава той си спомни какво ѝ бе казал малко преди да изгуби съзнание от дрогата.

„О, по дяволите!“ — изруга мислено. Беше ѝ заявил, че никога не може да замени Тереза.

— Бренда? — повика я той изплашено. — Добре ли си?

Нямаше начин да обсъждат разговора и танца пред Миньо.

Тя кимна, но не погледна към него.

— Добре съм. Да вървим. Искам да видя Хорхе. — Кратки, лишени от емоции думи.

Томас изстена и се престори, че причината за това е главоболието. Естествено, че ще му е сърдита. Дори нещо повече.

А може би си е въобразявал твърде много и всъщност тя не се интересува от него?

Миньо се доближи и му подаде ръка.

— Хайде, приятелче. Не зная колко те цепи главата, но трябва да вървим. Иначе онези пленници горе току-виж се надигнали.

— Пленници? — попита Томас.

— Наречи ги както щеш — не бива да им позволим да ни попречат да се измъкнем оттук. Десетина от нашите държат двайсет техни. Положението не е никак розово. Всеки момент могат да опитат да си върнат свободата. Веднага щом им попремине махмурлукът.

Томас се надигна. Болката в главата го накара да се люшне напред, сякаш някой го натискаше в очите отвътре. Той почака малко, докато светът престана да се върти. После си пое дъх и рече:

— Ще се оправя.

Миньо се усмихна.

— Мъж и половина. Идвай.

Томас последва приятеля си по стълбите. Спря до Бренда, но не ѝ каза нищо. Миньо го погледна с вдигнати вежди, сякаш го питаше „Какво ѝ става?“, но Томас само поклати глава.

Миньо сви рамене и излезе от помещението, но Томас остана до Бренда. Тя отказваше да отвърне на погледа му.

— Съжалявам — промълви неуверено той. — Това, което казах...

— Да не мислиш, че ми пука за теб и приятелката ти? — тросна се тя. — Само танцувахме и си прекарвах добре. Нима смяташ, че съм влюбена в теб? Че нямам търпение да поискаш ръката ми? О, я се стегни.

В думите ѝ имаше толкова силен гняв, че той неволно отстъпи назад. Преди да успее да отговори, тя изтича нагоре по стълбите. Никога досега не бе изпитвал толкова силна мъка по Тереза. Кой знае защо му хрумна да я повика мислено. Но тя не отговори.

Миризмата го посрещна още преди да се озове в помещението с дансинга.

На пот и повръщано.

По пода се въргаляха тела, едни спяха, други се бяха подпрели и трепереха, някои изглеждаха като мъртви. Нют, Хорхе и Арис стояха на пост и бавно кръжаха между налягалите.

Томас откри Пържитиган и още неколцина. Изпита облекчение при вида им.

— Момчета, какво стана с вас? Къде се загубихте?

— Ей, това е Томас! — изрева радостно Пържитиган. — Погрозен и по-жив от всякога!

Нют се приближи с радостна усмивка на лицето.

— Томи, радвам се, че не си ритнал камбаната. Ужасно много се радвам.

— Аз също — призна Томас и едва сега осъзна, че това всъщност е новият му живот. Така ще се среща и разделя с хора. — Всички ли са тук? Къде бяхте? Как се озовахте на това място?

Нют кимна.

— Все още сме единайсет. Плюс Хорхе.

— А някаква следа от Баркли и останалите? — попита Томас

— Те ли устроиха експлозията?

— Не сме ги виждали оттогава — отвърна Хорхе, застанал до вратата. Държеше в ръката си зловеща на вид сабя, чието острие бе опрял на рамото на високия. До него, свита на пода, лежеше жената с конска опашка. — Измъкнахме се доста бързо, а те не посмяха да ни последват към центъра на града.

Видът на високия пробуди тревогата в душата на Томас. Русолявият? Къде ли е? Как Миньо и останалите са се справили с неговия пистолет? Той се огледа, но не го видя никъде в помещението.

— Миньо — прошепна Томас и му махна да се приближи. После се наведе към него. Нют също се присъедини към тях.

— Имаше един тип с къса руса коса. Мисля, че той им беше водачът. Какво стана с него?

Миньо сви рамене и погледна въпросително Нют.

— Трябва да се е измъкнал — рече Нют. — Не можахме да задържим неколцина.

— Защо? — попита Миньо. — Какво те тревожи?

Томас се огледа и продължи с още по-тих шепот:

— Той имаше пистолет. Единственият, въоръжен с нещо по-опасно от нож. И не беше никак добронамерен.

— Че на кого му пука? — сви рамене Миньо. — До час ще сме напуснали този гаден град. Тръгваме веднага.

Томас реши, че това е най-доброто предложение от дни насам.

— Добре. Да изчезваме, преди да се е върнал. Чуйте всички! — обърна се Миньо на висок глас към останалите. — Изчезваме веднага. А вие долу, не си правете труда да ни последвате. Видим ли някого от вас, свършено е с него. Избирайте сами, ясно?

Томас се зачуди кога ли Миньо и Нют си бяха върнали лидерската позиция от Хорхе. Когато погледна към него, установи, че там вече е Бренда, свела глава към пода. Отново го заболя заради случката от снощи. Наистина искаше да я целуне. Но по някаква причина същевременно се чувстваше отвратен от това. Може би заради дрогата. Или заради Тереза. Кой знае...

— Ей, Томас! — извика му Миньо. — Събуди се, пич! Тръгваме!

Неколцина езерни вече бяха излезли на дневна светлина.

Колко ли време бяха прекарвали в несвяст? Цял ден? Или само няколко часа и сега бе по обед? Той стигна до вратата, спря до Бренда и я побутна. В началото се изплаши, че може би ще откаже да дойде с тях, но тя се размърда.

Миньо, Нют и Хорхе останаха на пост, докато всички други, освен Томас и Бренда, излязоха. Томас гледаше от вратата докато тримата езерни отстъпваха предпазливо, движейки ножовете в кръгове пред себе си. Но не личеше, че мъжете по земята смятат да предприемат нещо. Вероятно бяха щастливи, че са се отървали.

Всички се събраха в уличката пред стълбите. Бренда бе в другия край на групата и Томас се закле да говори с нея веднага щом останат насаме. Харесваше я и искаше да са приятели, нищо повече. Странно, но чувствата му към нея приличаха на тези, които бе изпитвал към Чък. По някаква причина чувстваше отговорност за Бренда.

— Остана ни само около миля — заговори Миньо. — Тези побърканияци не се оказаха чак толкова страшни. Така че, дайте да...

— Ей!

Викът дойде иззад гърба на Томас и в него се долавяше неуравновесеност, дори лудост. Томас се завъртя и установи, че на вратата се е показал русолявият с протегната ръка. Стискаше пистолета с побелелите си пръсти, но ръката му не трепваше. Беше насочен право към Томас.

Преди някой да успее да реагира, русолявият натисна спусъка и звукът от изстрела отекна силно в тясното пространство на уличката.

Остра болка прониза Томас в рамото.

Ударът повали Томас назад, той се завъртя и падна възник на земята. Въпреки пронизващата болка и бученето в ушите успя да чуе още един изстрел, после сумтене и пъшкане, последвано от метално издрънчаване на цимента.

Обърна се на една страна, притиснал с ръка кървящата рана. Звънтенето в ушите му се усилваше и той едва успя да забележи с крайчеца на окото, че русолявият е повален на земята. Някой го налагаше здравата с юмруци.

Миньо.

Томас надигна глава и огледа щетите. В рамото му имаше малка дупка, от която се стичаше кръв. Болеше ужасно. Болка, която го накара да забрави напълно главоболието. И която се разпространяваше по тялото му.

Нют се бе надвесил над него с угрижено лице.

— Той ме простреля — промълви с разтреперан глас Томас. Усещаше, че отново ще изгуби съзнание — за втори път през този ден.

Някой подаде на Нют риза и той притисна с нея раната. Това прати нова вълна на болка по тялото му. Светът наоколо избледня с няколко тона.

„Дано да изгубя съзнание — заповтаря си той. — Поне да я няма болката.“

В далечината се чуваха гласове.

— Мога да извадя тази гадост от него. — Това бе гласът на Хорхе. — Но ще ми трябва огън.

— Нямаме време да го правим тук. — Дали не бе Нют?

— Първо да се махнем от този проклет град. — Определено сега говореше Миньо.

— Добре. Помогнете ми да го носим. — Непознат глас.

Нечии ръце го уловиха под мишницата. Отново болка.

Някой предложи да броят до три. Ужасна болка. Едно. Две. Оооох! Три!

Вдигнаха го и болката изригна с нова сила.

И тогава най-сетне дойде благодатният мрак.

Събуди се със замътен ум. Светлината бе заслепяваща и не посмя да отвори напълно очи. Тялото му подскачаше, нечий ръце го държаха. Чу неравно дишане, трополене на крака по паважа. Някой извика, но Томас не можа да разбере думите. В далечината се носеха налудничавите викове и крясъци на побърканиците. Явно ги преследваха.

Горещина. Топъл, изгарящ въздух.

Пламтяща болка в рамото. Тя се разля по тялото и той отново изгуби съзнание.

Томас отвори очи.

Този път светлината не бе толкова заслепяваща. Златистото сияние на здрача. Лежеше по гръб на твърда земя. Едно камъче се впиваше болезнено в кожата му, но беше песен на славеи, сравнено с нагорещената пръчка в рамото. Наоколо сновяха хора и разговаряха с ниски, шепнещи гласове.

Викове на побърканиците бяха утихнали. Не виждаше нищо, освен небето над себе си. Нямаше и помен от високи сгради. И тази болка в рамото.

Някъде наблизо бе запален огън. Усещаше топлината да се разлива по тялото му.

— Най-добре да го държите здраво — изрече един глас. — За ръцете и краката.

Макар умът му да бе забулен в мъгла, това не му прозвуча никак добре.

Нещо ярко проблесна над него, по-силно дори от слънчевата светлина. Нож? Но защо сияеше в червено?

— Ще боли ужасно. — Нямаше представа кой го казва.

После чу съскане и сякаш в рамото му изригнаха хиляди чували с динамит.

Умът му потъна в мрак за трети път.

Този път, когато се пробуди, имаше чувството, че е изминало доста време. Отвори очи и видя звезди в тъмното небе. Някой го държеше за ръката. Опита се да завърти глава, но това пробуди нови вълни на терзание.

Не можеше да види, но бе сигурен, че до него седи Бренда.

Кой друг би могъл да бъде? Кой знае защо имаше чувството, че сега болката е далеч по-силна от преди. Само че, възможно ли бе това? Нещо разяждаше тялото му, нещо, наподобяващо постепенно набираща сила болест. Нещо лошо, като пълзящи из жилите му червеи.

Болката бе дълбока и раздираща. Стомахът му се бе свил, в кръвоносните му съдове сякаш течеше огън.

В едно бе сигурен — че нещо не е наред с него.

Отново се унесе.

На другата сутрин го събуди изгревът. Първото, което осъзна бе, че Бренда вече не го държи за ръката. После усети хладния въздух по кожата си и от това му стана по-добре.

Почти веднага след това се върна болката, пулсираща, загнездила се във всяка фибра на тялото му. Вече нямаше нищо общо с раната от куршум в рамото. Нещо бе станало с целия му организъм.

Възпаление. Тази дума изплува в съзнанието му.

Не знаеше дали ще може да преживее следващите минути. Или часове. Какво оставаше за цял един ден? Отчаянието го завладя напълно. И тогава започнаха да стават странни неща.

Другите го чуха преди него. Миньо и останалите внезапно наскочаха и започнаха да оглеждат трескаво небето. Небето? Защо им бе да го правят?

Някой — Хорхе вероятно — извика думата „бергът“.

Томас също го чу. Нисък тътнеж, състоящ се от множество думкания. Усилваше се и скоро започна да му се струва, че звукът се поражда вътре в главата му, че разтърсва челюстите му и кара тъпанчетата да трептят неудържимо. Постоянно, равномерно туптене, като че произхождащо от най-големия барабан на света или от някоя гигантска и тежка машина. Вдигна се вятър и Томас си помисли, че отново се задава буря, но небето оставаше лазурно. Не се виждаше нито едно облаче.

Мощните звуци засилиха болката и заплашиха отново да го пратят в несвоят. Но този път той се съпротивляваше, изпълнен с отчаяното желание да разбере какво поражда тези звуци. Миньо извика нещо и посочи на север. Томас нямаше сили да извърне глава натам. Вятърът караше дрехите му да плющят. Изведнъж до него се появи Бренда и отново го хвана за ръката.

Тя доближи лицето си до неговото. Косата ѝ се развяваше от вятъра.

— Съжалявам — извика тя. — Не исках да... зная какво ти е, но... — Тя млъкна объркана.

За какво ли говореше? Защо не му обясни какви са тези ужасни звуци? Толкова много го болеше...

На лицето ѝ се изписа любопитство. Тя зяпна с уста и в този миг бе избутана от двама...

Томас отново се сгърчи от болка. Двама души със странни дрехи, каквито не бе виждал досега. Тъмнозелени комбинезони с изписани на гърдите думи. Лицата им бяха скрити от защитни очила. Не, не бяха очила. Нещо като противогази. Изглеждаха огромни, чуждоземни. Като някакви зловещи човекоядни насекоми.

Един от тях го сграбчи за краката. Другият пхна ръце под мишниците му и Томас извика от болка. Те го вдигнаха и го понесоха. Едва сега Томас намери сили да съсредоточи поглед върху надписите на гърдите им.

ЗЛО.

Мракът отново се върна. За щастие, заедно с него изчезна и болката.

За пореден път го събуди ярка светлина — този път грееше право в очите му. Веднага осъзна, че не е слънчева — беше различна. Освен това източникът бе съвсем наблизо. Докато премигваше с очи, зърна сияещите очертания на лампа.

Чу гласове — по-скоро шепот. Не разбираше нито дума. Бяха твърде тихи или прекалено далече.

Нещо изщрака, удар на метал в метал. Тихи звуци, вероятно от някакви медицински инструменти. Скалпели и онези малки пръчки с огледалца накрая. Образи, които изплуваха в съзнанието му, породени от смътни спомени и разбъркани от мъждивата светлина.

Предполагаше, че са го отнесли в болница. Последното нещо, което би си помислил, бе, че такова нещо съществува в Обгорените земи. Или бяха някъде далече? С помощта на равнотранспорта, например?

Една сянка мина между него и светлината и Томас отвори очи. Някой се бе надвесил над него, облечен със същия нелеп комбинезон като тези отвън. С противогаз на лицето. Зад предпазните очила видя втрещени в него очи. Очи на жена, доколкото можеше да прецени.

— Можеш ли да ме чуеш? — попита тя. Да, гласът бе женски.

Томас се опита да кимне, но не знаеше дали е успял.

— Това не биваше да се случва — заговори жената с извърната глава и Томас предположи, че не се обръща към него. — По какъв начин в града се е озовал изправен пистолет? Имаш ли представа колко трябва да е ръждясало това оръжие? Да не говорим за бактериите.

Звучеше доста гневно.

— Просто направи каквото е нужно — обади се мъжки глас. — Трябва да го пратим обратно. И то бързо.

Томас едва успяваше да схване какво си говорят. Нова болка изригна в рамото му, все така непоносима.

Той изгуби съзнание за пореден път.

Отново буден.

Нещо се бе променило. Не можеше да каже какво. Същата светлина грееше над него и този път не затвори очи, а погледна настрана. Можеше да вижда по-добре, да се фокусира. Таванът бе облицован със сребристи плочи. Стена, покрита с екрани и копчета.

И изведнъж осъзна какво се е променило.

Болката я нямаше. Беше изчезнала напълно.

Около него нямаше никого. Някъде бяха изчезнали налудничавите дрехи на извънземни, както и забиващите се в рамото му скапели. Освен това се чувстваше съвсем добре.

Невъзможно. Сигурно са му дали някаква дрога.

Той се унесе в дрямка.

Събудиха го тихи гласове, този път зад завесата на наркотичния унес.

Сега вече не бързаше да отваря очи. Искаше първо да види дали ще успее да научи нещо повече за хората, които го бяха отвлекли. Хората, които го бяха излекували от инфекцията.

Мъжки глас:

— Сигурни ли сме, че това няма да обърка нещо?

— Аз лично съм сигурна — отвърна жената. — Е, доколкото е възможно да съм сигурна в такъв момент. Ако не друго, поне може да активира някоя връзка в гибелната зона, която не сме очаквали. Нещо като бонус. Не мисля обаче, че има опасност да тръгне в нова посока или да предотврати появата на връзките, които очакваме.

— Мили боже, моля се да си права — каза мъжът.

Сега заговори друг женски глас, хладен като стомана:

— Как мислиш, колко от тези, които останаха, са перспективни кандидати? — Тя натърти на последната дума. Объркан, той реши да продължи да ги подслушва.

— Слязохме до четирима или петима — отвърна първата жена. — Томас е най-голямата ни надежда. Той реагира доста съобразително на променливите. Чакай, стори ми се, че очите му помръднаха.

Томас застина и се опита да втренчи неподвижно очи в мрака зад клепачите. Беше доста трудно. Освен това се стараше да диша дълбоко и равномерно, сякаш спи. Беше твърдо решен да научи повече.

— Кого го е грижа дали ни подслушва? — попита мъжът. — И без това едва ли разбира достатъчно, та това да промени реакциите му по един или друг начин. Ще е хубаво да знае, че направихме огромно

изключение, като го почистихме от заразата. Че ЗЛО е готова да прави винаги каквото е необходимо.

Жената с тънкия глас се разсмя, един от най-приятните звуци, които Томас бе чувал.

— Томас, ако ни слушаш, не се плаши. След малко ще те върнем там, откъдето те взехме.

Изглежда лекарствата, с които го бяха натъпкали, достигнаха пиковата си точка, защото той отново потъна в блаженство. Опитва се да отвори очи, но не успя. Преди да потъне напълно, чу жената да добавя още нещо. Нещо, което му се стори много странно.

— Защото точно това би искал от нас да направим.

Тайнствените непознати се оказаха верни на думата си.

Следващия път, когато Томас се събуди, висеше във въздуха, пристегнат за платнена носилка, която се поклащаше напред-назад. Беше закачена на дебело въже, праметнато през пръстен от синкав метал, което го спускаше от нещо огромно, и всичко това бе придружено от оглушителни тътнежи, като онези, които бе чул, когато дойдоха за него. Той се вкопчи ужасен в ръба на носилката.

Не след дълго усети слаб удар и тогава около него изникнаха безброй лица. Миньо, Нют, Пържитиган, Арис и останалите езерни. Въжето, с което бе закачен, се освободи и изчезна нагоре. После, почти веднага, огромният летящ съд, от който го бяха спуснали, се изгуби в яркото сияние на слънцето над тях. Тътнежът му утихна и скоро от него не остана и следа.

И тогава всички заговориха едновременно.

— Какво беше това?

— Добре ли си?

— Какво ти направиха?

— Кой бяха тези?

— Да не си ходил да се забавляваш на берга?

— Как ти е рамото?

Томас не отговори и се помъчи да стане. Едва сега осъзна, че все още е завързан с въже за носилката. Потърси Миньо с очи.

— Малко помощ?

Докато Миньо и останалите го развързваха, Томас бе споходен от обезпокоителна мисъл. Хората от ЗЛО бяха реагирали доста бързо, за да го спасят. От думите им заключи, че това бе нещо, което не бяха планирали, но въпреки това го бяха направили. Което означаваше, че ги следят постоянно и биха могли да се намесят във всеки един момент.

Но досега не бяха го сторили. Колко души загинаха през това време? И защо промениха поведението си заради Томас? Само защото

е бил ранен с ръждясал куршум?

От всички тези мисли му се зави свят.

Веднага щом го освободиха от въжетата, той стана и се протегна. Денят бе топъл, почти нетърпимо горещ и докато се протягаше, той осъзна, че не усеща никаква болка — нито в рамото, нито в мускулите си. Огледа се и установи, че е облечен с нови дрехи и че под левия му ръкав се подава превръзка. А после му хрумна нова мисъл.

— Ей, момчета, какво правите на открито? Кожата ви ще изгори!

Миньо не отговори и посочи зад него. Томас се обърна и установи, че там има паянтов навес. Беше сплетен от клони и изглеждаше, че всеки миг ще рухне. Но бе достатъчно голям да осигури заслон за всички.

— Най-добре да се скрием там — предложи Миньо. Томас осъзна, че бяха излезли изпод навеса само за да видят как го спускат от небето. От берга? Хорхе бе нарекъл онази странна летяща конструкция берг.

Групата се отправи към навеса и Томас трябваше поне десет пъти да им обещае, че ще разкаже преживяванията си, когато стигнат там. Бренда се намести неусетно до него. Не му подаде ръка, но въпреки това Томас почувства известно облекчение. Тя не промълви нито дума, той също.

Ужасният град на побърканиците се намираше на няколко мили от тях в южна посока. На север планините се издигаха само на ден-два път от тях. Бяха назъбени и безжизнени, завършващи с кафеникави върхове. Огромните цепнатини по склоновете им навеждаха на мисълта, че някакво гигантско чудовище е стоварвало върху тях брадвата си, за да даде воля на своя гняв.

Стигнаха заслона, дървото бе толкова сухо, че щеше да пламне при първата искра. Сякаш стоеше тук от хиляди години — може би бе построен от фермери по времето, преди светът да бъде опустошен. Истинска загадка бе как е оцелял досега.

— Е, добре — поде Миньо, след като се озоваха на сянка. — Сядай в дъното, настани се удобно и започни да разказваш.

Томас не можеше да повярва колко добре се чувства. Само тъпа болка в рамото и нищо повече. Не усещаше и следа от погълнатата дрога. Каквото и да му бяха сторили докторите от ЗЛЮ, беше

невероятно. Той седна в ъгъла, изчака и другите да се настанят и ги огледа като учител, преди да започне урока.

Миньо седна последен, до Бренда.

— Ами, да чуем за приключенията ти на големия лош космически кораб.

— Сигурен ли си, че е такъв? — попита Томас. — Колко дни път ни остават до планините? И до безопасното място — ако е там?

— Пет дена, пич. Но знаеш, че не можем да вървим под това слънце. Така че първо ще ни разкажеш всичко, сетне ще поспим и когато се стъмни, потегляме. Започвай.

— Ясно — кимна Томас, чудейки се какво ли са правили, докато бе отсъствал. Не че това имаше значение. — Спестете си въпросите за края, деца. — Никой не се засмя на шегата и той се покашля смутено. — Хората от ЗЛО всъщност дойдоха да ме вземат. Непрестанно губех съзнание и те ме откараха при някакви лекари, които се погрижиха за мен. Чух ги да говорят, че това не трябвало да се случва, че пистолетът бил непредвиден фактор. Куршумът от него предизвикал тежка инфекция и предполагам, че не след дълго щях да умра.

Момчетата го гледаха с безизразни лица. Томас знаеше, че ще им е трудно да приемат и разберат цялата история.

— Просто ни кажи какво си чул.

Той продължи с обясненията. Всяка подробност, която можеше да си спомни, всеки, дори най-откъслечният разговор. За гибелните зони и кандидатите. За променливите. Все още не намираше никакъв смисъл във всичко това. Някои от езерните — а също Хорхе и Бренда — изглеждаха объркани.

— Това изяснява поне някои неща — заяви накрая Миньо. — Вероятно е свързано с табелите за теб из града.

Томас сви рамене.

— Радвам се, че сте щастливи да ме видите жив.

— Ей, ако искаш да си водач, нямам нищо против — рече Миньо. — Но наистина съм щастлив, че си сред нас.

— Не, благодаря. Задръж поста.

Миньо не отговори. Томас виждаше, че все още е впечатлен от надписите. Какво ли искаха да кажат ЗЛО с тези табели? Защо той трябва да е водачът? И как трябва да реагира той?

Нют се надигна с угрижено лице.

— Значи всички ние сме потенциални кандидати за нещо. И може би целта да преживеем тези ужаси е да отсеят от нас неподходящите. По някаква причина тази история с пистолета и ръждивия куршум не е била част от теста. Или променливите, както ги наричат. Ако Томас е обречен да умре, не бива да става от инфекция.

Томас прехапа устни и кимна. Точно заключение.

— Изводът от всичко това е, че те ни наблюдават постоянно — заговори Миньо. — Също както го правеха в лабиринта. Някой да е виждал наоколо бръмбар острие?

Неколцина от езерните поклатиха глави.

— Какво, по дяволите, е бръмбар острие? — попита Хорхе.

— Дребно механично насекомо, което ни следеше с камери в лабиринта — отвърна Томас.

Хорхе завъртя очи.

— Ясно. Извинете, че попитах.

— Лабиринтът несъмнено се намираше на закрито — обади се Арис. — Но сега няма начин да сме в нещо подобно. Макар че, разбира се, може да използват сателити, за да ни следят.

Хорхе се покашля.

— Какво прави Томас толкова специален? Тези надписи из града, че трябвало той да е водачът, начинът, по който се появила тук и го измъкнаха, за да го спасят. — Той погледна към Томас. — Не искам да съм лош, мучачо — просто проявявам любопитство. Какво те прави по-добър от останалите?

— Не съм специален — отвърна Томас, макар да имаше усещането, че крие нещо. Само че нямаше представа какво точно. — Нали чухте какво си приказваха? Има много начини да умрем тук, но куршумът не е бил от предвидените. Не аз — той е объркал всичко.

— И все пак — продължи с ехидна усмивка Хорхе. — Оттук нататък ще стоя близо до теб.

Още неколцина заговориха един през друг, но Миньо им даде знак да спрат. Настоя всички да поспят преди нощния преход. Томас не възрази, през последния час се бе изморил достатъчно. Може би защото тялото му все още оздравяваше или заради горещината. И в двата случая сънят го зовеше.

Нямаха одеяла и възглавници, затова Томас просто се сви на земята, опрял глава на скръстените си ръце. Бренда отново се озова до

него, макар че все още не му бе проговорила. Томас не знаеше как да постъпи с нея.

Той си пое дълбоко въздух, затвори очи и се опита да прогони спомените за случилото се от последните дни. Малко след това се унесе и заспа.

Слънцето все още сияеше в небето, когато в ума му прозвуча един глас и го събуди.

Момичешки глас.

Гласът на Тереза.

След дни на мълчание Тереза отново разговаряше с него телепатично и се стремеше да каже колкото може повече.

„Том, не се опитвай да ми отговаряш, а само слушай. Утре с теб ще се случи нещо ужасно. Нещо наистина ужасно. Ще те боли и ще се изплашиш. Но искам да ми се довериш. Каквото и да се случи, на каквото и да станеш свидетел, каквото и да чуеш, каквото и да си мислиш, трябва да ми имаш доверие. Няма да мога да разговарям с теб.“

Тя замълча за малко, но Томас бе толкова слисан и полагаше такива усилия да разбере какво му казва — и да се опита да го запомни, — че не успя да отговори, преди да е продължила.

„Трябва да приключваме. Известно време няма да ме чуваш.“

Още една пауза.

„Не и докато не се съберем отново.“

Той понечи да каже нещо, но гласът ѝ замлъкна и Томас осъзна, че отново е сам.

Мина доста време преди Томас отново да успее да заспи. Не се съмняваше, че това беше Тереза. Също както при предишните им разговори беше усетил присъствието ѝ, бе доловил нейните чувства. Отново бе с него, макар и за кратко. И когато тя приключи, пак бе заобиколен от безмерно празно пространство. Сякаш в дните на нейното отсъствие пространството е било изпълнено с някаква гъста течност, която бе изчезнала в мига на нейната поява.

Но какво ли искаше да му каже? Нещо ужасно щяло да се случи с него и трябвало да ѝ има доверие? Не намираше никакъв смисъл в посланието. Колкото и страшни да бяха думите ѝ, мислите му се насочваха към това, което каза накрая. Че пак ще бъдат заедно. Дали не бе само някаква фалшива надежда? Или означаваше, че трябва да преживее лошото, за да стигне до края, когато всичко ще бъде наред? Когато отново ще се съберат. Толкова много объркани и неясни възможности се гонеха из ума му.

Сънят не идваше и той се въртеше на земята, а денят ставаше все по-горещ. Почти бе привикнал с отсъствието на Тереза, както човек привиква с постоянна стомашна болка. На всичкото отгоре се чувстваше като предател и измамник, защото бе позволил на Бренда да стане негова приятелка.

Странно, но първият му порив бе да събуди Бренда и да разговаря с нея. Защо бе толкова объркан?

Все неща, които с нищо не му помагаша да заспи. Слънцето измина почти половината път до хоризонта, преди Томас да успее да задреме.

Почувства се малко по-добре в късния следобед, когато Нют го събуди. Сега вече краткото посещение на Тереза му се струваше като сън. Не можеше да повярва, че се е случило.

— Добре ли спа, Томас? — попита го Нют. — Как е рамото?

Томас седна и разтърка очи. Колкото и да бе странно, имаше чувството, че е спал дълбоко и е отпочинал. Опипа рамото си и отново

остана изненадан.

— Чувствам го почти като здраво — болката е съвсем слаба. Не мога да повярвам, толкова силно ме болеше преди.

Нют погледна към езерните, които се готвеха да поемат на път, сетне пак се взря в него.

— Жалко, че нямаме време да си поговорим, приятелче.

— Аха. — Кой знае защо това накара Томас да си спомни за Чък и сърцето му се сви. Това пък извика спомени за Тереза. — Едно ще ти кажа: не виждам как ЗЛО може да са добрите.

— Какво?

— Спомняш ли си какво бе написала Тереза на ръката си, когато се събуди? Че ЗЛО е добро. Ще ти кажа, че ми е трудно да го повярвам. — В думите му се долавяше сарказъм.

— Е, как можеш да говориш такива неща, когато те ти спасиха живота?

— Да бе, истински светци. — Томас обаче не можеше да отрече, че се чувства объркан. Вярно, че му спасиха живота. Освен това работеше за тях. Но какво означаваше това? Нямахше представа.

Бренда се размърда до него и вдигна глава.

— Добро утро. Или вечер. Каквото и да е.

— Още един ден живот — отвърна Томас и после се сети, че може би Нют няма представа коя е Бренда. Наистина трябваше да разпита какво се бе случило с групата, след като го бяха простреляли. — Предполагам, че вие двамата вече сте се запознали? Ако не, Бренда, това е Нют, Нют — Бренда.

— Да, познаваме се — Нют се пресегна и стисна ръката ѝ с престорена тържественост. — Все пак ти благодаря, че не позволи да видят сметката на този тип, докато беше далече от нас.

На лицето ѝ се появи блед намек на усмивка.

— Аха, най-приятната част бе, когато се натъкнахме на едни типове, които искаха да ни отрежат носовете. Предполагам, че няма да мине много време и аз ще стана като тези хаховци.

Томас не знаеше какво да каже.

— Едва ли си по-напреднала от нас — измънка. — Спомни си, че...

Бренда не го остави да довърши.

— Знам де. Ще ме отведете там, където раздават вълшебно лекарство. — Тя се надигна, показвайки, че за нея разговорът е приключил.

Томас погледна към Нют, който сви рамене. После, докато се изправяха, го попита шепнешком:

— Тя ли е новата ти приятелка? Ще кажа на Тереза. — Нют се изкиска и се отдалечи.

Томас остана да седи още минута, докато се съвземе. Бренда, неговите приятели. Предупреждението, което бе получил. Избликът. Фактът, че им остават само няколко дни, докато прекосят планината. ЗЛО. Каквото и да ги очакваше оттатък, в безопасното пристанище.

Твърде много. Всичко това бе твърде много.

Трябва да спре да мисли. Беше гладен — ето над какво трябва да се съсредоточи. Той се надигна и тръгна да търси нещо за ядене. И Пържитиган не го разочарова.

Поеха на път веднага след като слънцето се спусна зад хоризонта, оставяйки оранжево петно след себе си. Томас беше уморен, със схванато от лежането на твърдата земя тяло и нямаше търпение да се поразтъпче.

Планината постепенно се превърна в неравни възвишения, които се издигаха все по-високо и по-високо с приближаването. Нямаше предпланини, равнината се простираше чак до внезапните стръмни склонове. Кафяви, грозни и безжизнени. Томас се надяваше, когато се приближат съвсем, да намерят подходящ маршрут нагоре.

Никой не говореше, докато вървяха. Бренда крачеше близо до него, но мълчеше. Не разменяше думичка дори с Хорхе. Томас не харесваше никак това ново положение на нещата. Появилата се неловкост в отношенията му с Бренда. Може би беше малко увлечен по нея, във всеки случай я харесваше също толкова, колкото Нют и Миньо. Макар и не колкото Тереза.

По тъмно, когато на небето изгряха звезди, към него се приближи Нют. Все още можеха да се ориентират добре в здрача. В тишината се чуваше хрущенето на стъпките им.

— Мислех си... — поде Нют.

— За какво? — Томас не се интересуваеше особено, но нямаше нищо против да си поговорят.

— За ЗЛО. Нали си даваш сметка, че заради теб нарушиха собствените си разпоредби?

— Защо смяташ така?

— Те казаха, че няма правила. Казаха, че имаме време само колкото да се доберем до безопасното място. Никакви правила, помниш ли? Хората могат да мрат наляво и надясно, всякакви чудовища да ни гонят и изстребват. Не че се оплаквам, но... всъщност, радвам се, че си жив и си с нас.

— Благодаря — ухили се Томас.

— А и онези табели в града. Ама че странна история.

Томас погледна към Нют, но едва различаваше лицето му.

— Какво, да не завиждаш? — подхвърли шеговито, за да омаловажи факта, че всъщност въпросът бе наистина важен.

Нют се разсмя.

— Не, сбръчканяко. Просто нямам търпение да разбера какво се случва. И как ще свърши всичко това.

— Аха — кимна Томас. Не можеше да не се съгласи. — Онази дама каза, че само неколцина от нас стават за кандидати. И че аз съм най-добрият и не искат да ме изгубят, защото не било планирано да стане така. Не разбирам какво означава това. Беше свързано с онези цопла за гибелните зони.

Повървяха около минута, преди Нют да отвърне:

— Май не си заслужава сега да си блъскаме главите над това. Какво ще стане накрая, имам предвид.

И тогава Томас едва не му разказа за последния разговор, поточно монолог на Тереза. Все пак намери сили да се сдържи.

Двамата повървяха още известно време мълчаливо, сетне Нют се отдалечи в мрака.

Изминаха няколко часа преди да подеме нов разговор, този път с Миньо. Размениха си доста приказки, но в края на краищата не си казаха нищо важно. Само колкото да убиват времето.

Томас усещаше лека умора в краката. Планината се приближи още. Вече беше доста по-хладно и той се чувстваше чудесно. Бренда се криеше някъде в тъмнината.

Продължиха нататък.

Когато в небето се показаха първите признаци за приближаващата зора и звездите започнаха да избледняват, Томас най-сетне набра кураж

да се приближи до Бренда и да я заговори. Планината вече се извисяваше над тях и се виждаха отделни скали. Томас не се съмняваше, че ще стигнат подножието ѝ, преди слънцето да се покаже над хоризонта.

— Здравсти — поде той. — Как си чувстваш краката?

— Добре — отвърна тя лаконично. — А ти? Мина ли ти болката в рамото?

— Не мога да повярвам колко бързо оздравя. Дори не го усещам много.

— Радвам се.

— Аха. — Той се напъна да измисли нещо друго. — Та значи, хмм, съжалявам са всички странни неща, дето ни споходиха. И за всичко, което... ти казах. Главата ми е пълна с всякакви дивотии и съм страшно объркан.

Тя го погледна и той видя, че изражението ѝ се е посмекчило.

— Моля те, Томас. Няма нужда да се извиняваш. — Тя вдигна глава и впери поглед напред. — Просто ние с теб сме различни. А и нали ти си имаш приятелка. Не трябваше да те целувам и да ти говоря онези неща.

— Всъщност тя не ми е точно приятелка. — Съжали за думите си в мига, когато ги произнесе.

Бренда изпръхтя.

— Не ставай глупав. И не ме обиждай. Ако ще се опъваш на това — тя прокара ръка по тялото си от горе до долу, — по-добре е да имаш основателна причина.

Томас се разсмя и напрежението между тях съвсем се разсея.

— Права си. Но може би просто не те бива в целувките.

Тя го удари по рамото с юмрук — за щастие, по здравето.

— Не можеш да си представиш колко много грешиш. Повярвай ми.

Томас тъкмо се канеше да отговори нещо глупаво, когато застина неподвижно. Някой едва не се сблъска с него отзад, спъна се и се завъртя настрани. Не можа да разбере кой е, защото погледът му бе втренчен напред и сърцето му почти бе спряло.

Небето бе просветляло значително и първият хълм вече се очертаваше на няколкостотин стъпки пред тях. На половината път до

там сякаш от въздуха бе изникнала момичешка фигура. Вървеше насреща с бърза крачка.

В ръцете си държеше дълга тояга, на края на която бе завързано зловещо на вид острие.

Беше Тереза.

Томас не знаеше какво да мисли. Не изпитваше нито изненада, нито радост, че Тереза е жива — вече му бе известно. Вчера беше разговаряла мислено с него. Но се почувства вдъхновен и обнадежден да я види. Докато не си спомни предупреждението ѝ, че ще се случи нещо лошо. И докато не обърна отново внимание на острието в ръцете ѝ.

Останалите езерни я видяха почти в същия миг и скоро всички спряха, вперили в нея ококорени очи. Тереза продължаваше да се приближава, стиснала копието и с решителен израз на лицето. Изглеждаше сякаш е готова да пронизе всичко, което се движи.

Томас пристъпи напред. Все още не знаеше какво ще направи. И тогава долови някакво движение.

От двете страни на Тереза се появиха момичета — те също изникнаха сякаш от въздуха. Той се обърна да ги погледне. Бяха обкръжени поне от двайсет девойки.

И всички бяха въоръжени с ножове, ръждясали саби и назъбени мачетета. Няколко момичета държаха лъкове, чиито заточени стрели бяха прицелени в езерните. Томас усети първите признаци на надигащата се паника. Каквото и да му бе казала вчера Тереза, тя все пак едва ли би позволила на тези момичета да им сторят нещо лошо. Нали?

„Група Б“ — изникна в съзнанието му. И татуировката, според която трябвало да бъде убит.

Тереза спря на трийсетина крачки от тях. Спътничките ѝ направиха същото и се подредиха в кръг около езерните. Томас се завъртя бавно и ги огледа. Момичетата стояха неподвижно, присвили очи и стиснали готови за употреба оръжия. Лъковете го плашеха най-много — не биха имали никакъв шанс да предприемат каквото и да било, преди стрелите да започнат да се забиват в тях.

Той застина, обърнат към Тереза. Погледът ѝ бе втренчен в него. Миньо заговори пръв.

— Тереза, какви са тези глупости? Много мил начин да поздравиш старите си приятели.

При споменаването на името ѝ Бренда се завъртя и впи поглед в Томас. Той ѝ кимна лекичко, изненадата на лицето ѝ го натъжи.

Тереза не отговори на въпроса и над групата се възцари зловещо мълчание. Слънцето продължи да се издига към онази точка, от която щеше да започне да пече немилостиво.

Тереза се приближи бавно и спря на десетина крачки от Миньо и Нют.

— Тереза? — повика я Нют. — Какво, за бога...

— Млъквай! — сряза го тя. Не извика, произнесе думата със спокойна увереност, поради което прозвуча още по-страшно. — Мръдне ли някой от вас, стрелите ще започнат да се забиват.

Тереза вдигна копие и го задържа пред себе си, после закрачи между тях, сякаш търсеше нещо. Стигна до Бренда и спря. Нито едно от момичетата не проговори, но омразата, която излъчваха, бе осезаема. Тереза я подмина, без да откъсва от нея вледеняващ поглед.

След това застана пред Томас. Той се опита да си внуши, че никога не би използвала срещу него оръжие, но бе трудно да го повярва, когато към гърдите му бе насочено острие.

— Тереза — прошепна, преди да успее да се овладее. Въпреки страховития ѝ изглед, насоченото оръжие и решимостта на лицето ѝ искаше да се пресегне и да я прегърне. Неволно си спомни за целувката на раздяла. За това как я бе държал в обятията си.

— Тереза, какво...

— Млъкни! — Същият спокоен глас. Заповеднически. Нетърпящ възражение. Не я познаваше такава.

— Но какво...

Тереза отстъпи назад, завъртя копие с дръжката напред и го удари по дясната буза. Болката бе толкова силна, че той се свлече на колене.

— Казах ти да мълчиш — повтори тя. Пресегна се, сграбчи го за ризата и го накара да се изправи. След това отново насочи оръжието към него. — Ти ли се казваш Томас?

Той се ококори. Спомни си за предупреждението ѝ. Че каквото и да се случи, трябва да ѝ има доверие.

— Да, знаеш кой съм...

Този път тя завъртя копието още по-рязко и го халоса по темето. Болката бе по-силна дори от предишния път, той се приведе и се хвана за главата. Но поне не падна.

— Знаеш кой съм! — изкрещя.

— Знаех преди — отвърна тя презрително. — Сега те питам за последен път. Името ти Томас ли е?

— Да! — извика той. — Казвам се Томас!

Тереза кимна и отстъпи бавно назад, като държеше острието насочено към гърдите му. Момчетата се отдръпваха от пътя ѝ, докато вървеше назад, за да се присъедини към своите спътници.

— Идваш с нас — провикна се тя. — Томас. Хайде. Не забравяйте, мръдне ли някой друг, откриваме стрелба.

— Няма да стане! — извика неочаквано Миньо. — Никъде няма да го водите.

Тереза се направи, че не го е чула. Погледът ѝ остана втренчен в Томас.

— Това не е никаква глупава игра. Започвам да броя. На всеки пет отброявания ще убиваме по един от вас. И така, докато Томас остане сам, после пак ще го отведем. Вие решавате.

Едва сега Томас забеляза, че Арис се държи странно. Стоеше до Томас и се въртеше бавно, оглеждаше момчетата, сякаш ги познаваше добре. Но досега не бе казал нищо.

„Разбира се“ — рече си Томас. Това беше група Б, Арис е бил част от нея. Той наистина ги познаваше.

— Едно! — извика Тереза.

Томас не можеше да рискува. Тръгна към нея, разблъска момчетата и прекоси откритото пространство. Остана глух за виковете на Миньо и останалите. Вървя, докато не се изправи пред нея.

Нали това бе искал? Да бъде с нея. Дори когато изглеждаше, че тя е настроена враждебно към него. Когато очевидно бе под контрола на ЗЛО, както бе станало с Алби и Гали. Нищо чудно спомените ѝ да са изтрети напълно. Но това нямаше значение.

— Хубаво — рече той. — Ето ме.

— Едва стигнах до едно.

— Както и да е. Така реших.

Тя го удари с копието толкова силно, че той отново се свлече на земята. Челюстта го болеше и пареше, сякаш бе жив огън. Той изплю

на земята кървава хрчка.

— Донесете торбата — нареди надвесената над него Тереза.

С периферното си зрение Томас забеляза, че към него се приближават две момичета с прибрани оръжия. Едното от тях — мургаво девойче с обръсната до голо глава, носеше голям чувал от грубо зебло. Те спряха на две крачки от него, докато той се изправяше бавно на ръце и крака.

— Ще го отведем с нас! — извика Тереза. — Ако някой ни последва, ще го ударя отново, а после ще открием по вас стрелба. Няма да си правим труда да се прицелваме. Пускаме стрелите и когото ударим.

— Тереза! — извика Миньо. — Да не си пипнала изблика? Нещо хич не е наред с ума ти.

Дръжката на копие то се стовари върху тила на Томас и той рухна на земята, а пред очите му затанцуваха искри. Как бе възможно да постъпва така с него?

— Някой друг има ли нещо за казване? — извика Тереза. После, след известно време, добави: — Май няма. Напъхайте го в чувала.

Нечии ръце го сграбчиха грубо и го завъртяха по гръб. Томас изстена. Лица, които дори не изглеждаха гневни, се надвесиха отгоре му.

— Не се съпротивлявай — посъветва го мургавото момиче, лицето ѝ лъщеше от пот. — Инак ще стане по-лошо.

Томас беше объркан. В гласа и по изражението ѝ прочете искрено състрадание, но думите ѝ не съвпадаха с него.

— Най-добре ела с нас и ни остави да те убием. Нищо няма да спечелиш, ако се опъваш, освен още мъчения.

Нахлузиха чувала на главата му и сега вече виждаше само мъждива светлина.

Завъртяха го на земята, докато нахлузиха чувала до краката му. След това го омотаха с въже и стегнаха възела над главата му.

Томас усети, че въжето се затяга, после издърпа главата му нагоре. Предполагаше, че момичетата са стиснали двата края, което можеше да означава само едно — щяха да го влачат. Повече не можеше да понася това положение и започна да се извива и да вика:

— Тереза! Не постъпвай така с мен!

Този път го удариха с юмрук в корема и той изпъшка. Опита се да се превие, но не можеше заради проклетия чувал. Призля му, едва се сдържа да не повърне.

— Тъй като очевидно не те е грижа за себе си — чу гласа на Тереза, — проговориш ли отново, ще започнем да стреляме по приятелите ти. Ясно ли ти е?

Томас не отговори, само изхлипа болезнено. Наистина ли вчера вярваше, че животът му е започнал да се оправя? Бяха го излекували, беше се измъкнал от града на побърканиците и до безопасното място оставаха само няколко дена път. Трябваше да е по-голям реалист след всичко преживяно досега.

— Повече няма да предупреждавам! — извика Тереза. — Ако някой тръгне след нас, пускаме стрелите!

Томас едва различаваше очертанията ѝ пред себе си. Тя коленичи до него и доближи уста до чувала. След това зашепна:

— Пречат ми да разговарям с теб телепатично. Помни какво ти казах — имай ми доверие.

Томас бе толкова изненадан, че направо зяпна.

— Какво му приказваш? — попита едно от момичетата, които държаха въжето.

— Нека знае колко се наслаждавам на моето отмъщение. Нещо против?

Томас не бе я чувал да говори толкова арогантно. Или беше наистина много добра актриса, или ставаше нещо необяснимо. Като

раздвоение на личността например.

— Радвам се, че се забавляваш — отвърна момичето. — Но трябва да побързаме.

— Зная — рече Тереза. Тя сграбчи Томас за главата и го дръпна рязко. После неочаквано отново допря устни в чувала. — Стискай още малко. Скоро ще свърши.

Томас не знаеше какво да мисли. Дали пък не му се подиграваше?

Тя го пусна и се изправи.

— Добре, да се махаме. А ти гледай да удариш колкото се може повече камъни по пътя.

Момичетата тръгнаха напред и го задърпаха след себе си. Усещаше грубата и неравна земя под чувала. Зеблото почти не предпазваше тялото му. Болеше го навсякъде. Той се изви и се опита да посреща ударите с подметки. Но си даваше сметка, че няма да издържи още дълго.

Тереза вървеше до него, докато го влачеха. Едва различаваше очертанията ѝ през дупките в чувала.

После Миньо извика нещо, но Томас не успя да различи думите му. Той обаче продължаваше да вика и най-сетне Томас долови — сред обидите и оскърбленията към момичета, че казва „ще те намерим“, „дойде времето“ и „оръжия“.

Тереза за пореден път стовари юмрук в корема му и гласът на Миньо замлъкна.

През пустинята и неравните камънаци тялото на Томас продължаваше да подскача, теглено от двете момичета.

Какви ли не ужасни картини се редяха в ума на Томас, докато го влачеха. Краката му отслабваха с всяка изминала секунда и знаеше, че скоро няма да може да се предпазва от ударите. Представяше си на какво ли е заприличала кожата му.

Но това едва ли имаше значение, след като възнамеряваха да го убият.

Тереза му бе казала да ѝ има доверие. И въпреки случилото се от последния час той се опитваше да ѝ вярва. Възможно ли бе обаче всичко, което бе направила, откакто се появи в компанията на група Б, да е само театър? Ако не е, защо продължаваше да му шепне, че трябва да ѝ се довери?

Скоро вече му бе трудно да се съсредоточи заради болката. Мислите му бяха изцяло заети как да се предпазва, преди да са го одрали напълно.

Спаси го планината.

Когато поеха по стръмния склон, стана ясно, че е далеч по-трудно да го влачат, отколкото по равния терен. Опитаха се да го дърпат на резки тласъци, като си почиваха и отново го теглеха за по няколко крачки. Най-сетне Тереза заяви, че ще е по-лесно, ако го носят за глезените и раменете. И че трябва да го правят на смени.

На Томас му хрумна една толкова очевидна мисъл, че се усъмни да не би да е пропуснал нещо важно.

— Защо просто не ме оставите да вървя? — извика той със сподавен глас. — Нали имате оръжия? Какво мога да ви сторя?

Тереза го изрита в хълбока.

— Млъквай, Томас. Не сме глупачки. Ще те влачим, докато твоите приятелчета престанат да ни виждат.

— Какво? Защо? — не се сдържа той.

— Защото така ни е наредено. А сега си затваряй устата!

— Защо му го каза? — попита едно от момичетата.

— Че какво значение има? — тросна се Тереза. — И без това ще го убием. Кого го е грижа, че знае какво ни е било наредено?

„Наредено — помисли си Томас. — От ЗЛО“.

Друго момиче се обади:

— Вече едва ги различавам. Веднага щом стигнем онази цепнатина, ще ги изгубим от поглед и никога няма да могат да ни намерят. Дори и да ни последват.

— Добре — рече Тереза. — Там ще го оставим да върви.

Няколко чифта ръце сграбчиха Томас и го повдигнаха. Той успя да различи през чувала, че Тереза и три от момичетата го носят. Те си проправяха път между канарите и покрай самотните дръвчета. Томас чуваше тежкото им дишане и подушваше потните им тела. Започваше да ги мрази все повече с всяко подрусване. Дори Тереза. Опитва за последен път да я повика мислено, да спаси вярата си в нея, но не получи отговор.

Някъде около час вървяха нагоре по планината — като спираха от време на време, за да се сменят момичетата, които го носеха. Беше изминало два пъти повече време, откакто се разделиха с езерните.

Слънцето се бе издигнало достатъчно в небето, за да започне да става опасно, горещината бе нетърпима. Малко след това заобиколиха масивна стена, теренът се поизравни и тогава навлязоха в сянка. Хладината бе приятно облекчение.

— Е, добре — въздъхна Тереза. — Пуснете го.

Те го захвърлиха безцеремонно на твърдата земя. От удара дъхът на Томас секна и той остана да лежи замаян, докато го развързваха. Не след дълго изхлузиха чувала през главата му.

Той се огледа, като мигаше слепешката. Тереза и спътничките ѝ вече бяха насочили оръжията си към него. Това му се стори нелепо.

— Сигурно много ви е страх от мен — обяви в неочакван порив на смелост, — след като сте двацет въоръжени момичета, а аз нямам никакво оръжие.

Тереза замахна с копието.

— Чакай! — извика Томас и тя спря. Той разпери ръце и бавно се надигна. — Виж, не смятам да предприемам каквото и да било. Просто ме отведете там, накъдето сме тръгнали, и после може да се разправите с мен. Да ме убиете като добро момче. И без това няма за какво толкова да живея.

Докато произнасяше тези думи, бе втренчил поглед в нея. Все още се надяваше, че нещата най-сетне ще започнат да се изясняват.

— Хайде — подкани Тереза. — Всичко това взе да ми омръзва. Да влезем в прохода и да опитаме да се наспим, докато е светло. А довечера ще продължим навътре.

— А какво ще правим с този тип? — попита мургавото момиче.

— Не бери грижа, ще му видим сметката — отвърна Тереза. — Ще го убием, точно както ни наредиха. Това е наказанието му, задето постъпи така с мен.

Томас не можеше да си обясни какво бе имала предвид Тереза с това изказване. Че ѝ бил сторил нещо. Но докато вървяха през планината, умът му постепенно изпадна във вцепенение, съсредоточен върху усилието да премества горящите от болка крака. Една стръмна скала отдясно им осигуряваше сянка, но всичко наоколо бе обагрено в червено и кафяво. Сухо и прашно. Момичетата му позволиха да изпие няколко глътки вода, но той не се съмняваше, че всяка от тях се бе изпарила, преди да стигне до стомаха.

Тъкмо когато слънцето отново се подаде отгоре, стигнаха голяма вдлъбнатина в стената. Тя навлизаше на четиресет-петдесет стъпки навътре и оформяше плитка пещера. Томас предположи, че това ще е мястото на техния бивак. Явно момичетата бяха прекарвали тук поне няколко дена. Видя разхвърляни одеяла, пепел от огън и купчина боклуци. Когато пристигнаха, завариха още три момичета, вероятно бяха сметнали, че ще трябва да са по-голяма група, за да отвлекат Томас.

Въоръжени с лъкове, копия и мачетета? Наистина му се стори глупаво. Можеха да се справят дори само няколко от тях.

Докато вървяха, Томас бе узнал някои неща. Мургавото момиче се наричаше Хариет, а онова, което не се отделяше от нея и имаше червеникаво-русолява коса и бяла кожа, бе Соня. Макар да не бе съвсем сигурен, предположи, че двете са командвали групата преди появата на Тереза. Държаха се като хора с власт, но в края на краищата винаги изчакваха нейното мнение.

— Добре — заговори Тереза. — Да го вържем за онова грозно дърво. — Тя посочи сребристия скелет на изсъхнал дъб, чиито корени все още се впираха в чакълестата земя, макар да бе умрял отдавна. — Най-добре да го нахраним, за да не хленчи и стене цял ден и да ни пречи да спим.

Томас не сваляше очи от нея. Каквото и да бе намислила, поведението ѝ му се стори нелепо. И въпреки желанието си започваше

да я намразва, независимо какво му бе казала в началото.

Не се съпротивляваше, докато го завързваха през кръста за дънера, като оставиха ръцете му свободни. След като стегнаха въжетата, му дадоха няколко гранулирани пръчки и шише с вода. Никоя не го заговори, нито отвърна на погледа му. И колкото и да бе странно, стори му се, че всички са малко гузни. Той започна да се храни, като същевременно се оглеждаше внимателно. А междувременно момичетата взеха да се настаняват за почивка. Всичко това посред бял ден му изглеждаше толкова странно.

Поведението на Тереза не бе само театър. Възможно ли бе да прави точно обратното на това, което му бе казала? Да го кара да си мисли, че трябва да ѝ има доверие, докато всъщност изпълнява своя план...

Изведнъж си спомни за надписа на вратата ѝ в спалното помещение. Предателката. Напълно го бе забравил до този миг. Нещата сякаш започнаха да се подреждат.

Тук командваше ЗЛЮ. Те бяха единствената надежда на всяка от групите да оцелее. Ако наистина са ѝ наредили да го убие, какво друго ѝ остава? Как иначе да се спаси? И какви бяха тези думи, тези обвинения, че ѝ бил сторил нещо? Дали не манипулираха мислите ѝ? Дали не я караха да го мрази?

А после татуировката му и табелите из града. Татуировката бе предупреждение, табелите пък го убеждаваха, че той е истинският водач. Надписът на вратата на Тереза бе друго предупреждение.

И все пак — той нямаше оръжие и бе завързан за дърво. Противникът разполагаше с огромно числено преимущество и бе въоръжен. Всичко трябваше да е толкова лесно за тях.

Той въздъхна и довърши оскъдната си закуска. Вече се чувстваше малко по-добре. Пък и кой знае защо му се струваше, че е по-близо до възможността да разбере какво става.

Докато Хариет и Соня се настаняваха една до друга, те не спираха да го стрелкат с очи. За пореден път Томас забеляза странните гузни изражения. Реши, че това е една възможност да се опита да се бори за живота си.

— Вие двете не искате да ме убие, нали? — попита ги той, сякаш ги бе хванал в лъжа. — Някога досега убивали ли сте човек?

Хариет го изгледа навъсено и се подпря на лакът.

— От разказа на Тереза знаем, че сме избягали от нашия лабиринт три дни преди вашето бягство. Доста от нашите загинаха, но също и от скръбниците. Мисля, че няма да се затрудня да видя сметката на едно незначително момче.

— Помисли си как ще се чувстваш след това — рече той с надеждата това да я жегне.

— Ще го преживея. — Тя му се изплези, сетне отпусна глава на ръката си и затвори очи.

Соня седеше с кръстосани крака.

— Нямаме избор — оправда се тя. — ЗЛО казаха, че това е нашата задача. Инак няма да ни пуснат в безопасното пристанище. Ще умрем тук, навън, в Обгорените земи.

Томас сви рамене.

— Аха, разбирам. Ще ме пожертвате, за да спасите себе си, нали? Много благородно.

Тя го изгледа продължително и той трябваше да положи усилия да не сведе поглед. Най-сетне Соня първа извърна глава, после му обърна и гръб.

Приблужи се Тереза с намръщено лице.

— За какво си говорите?

— Нищо — измърмори Хариет. — Кажи му да млъкне.

— Млъквай — обърна се Тереза към него.

Томас сподави една саркастична усмивка.

— И какво ще направиш, ако не млъкна, ще ме убиеш ли?

Тя не отговори, а продължи да го гледа с безизразно лице.

— Защо изведнъж ме намрази? — попита той. — Какво съм ти сторил?

Соня и Хариет очевидно наостриха слух, местейки погледи между двамата.

— Знаеш какво си направил — натърти тя. — Както и всички тук, вече им казах. Но въпреки това не бих паднала до твоето ниво, за да се опитам да те убия. Правим го само защото нямаме избор. Съжалявам. Такъв е животът.

„Дали нещо не се мярна очите й?“ — зачуди се Томас. Какво се опитваше да му каже?

— Какво значи това „да паднеш до моето ниво“? Никога не бих убил приятел, за да си спася задника. Никога.

— Аз също. Ето защо се радвам, че не сме приятели. — Тя понечи да се обърне.

— И какво съм ти направил? — побърза да попита Томас. — Съжалявам, но май паметта ми отслабва. Би ли ми припомнила?

Тя се обърна и го изгледа с яростен поглед.

— Не ме обиждай. Да не си посмял да се държиш така, сякаш нищо не е станало. А сега млъкни, инак ще оставя още един белег на хубавичкото ти лице.

Тя се отдалечи ядосано и Томас потъна в мълчание. Намести се колкото може по-удобно, като облегна глава на дървото. Положението изглеждаше безнадеждно, но въпреки това бе твърдо решен да се бори за оцеляване. По някое време все пак заспа.

Томас спа дълбоко цели няколко часа. В началото се мятеше и все не можеше да си намери място. После се отпусна и тогава го споходи сънят.

Томас е на петнайсет. Няма представа откъде го знае. Може би има нещо общо с обърканата му памет.

Двамата с Тереза стоят пред големи екрани, на които са показани различни сцени от Езерото и лабиринта. Някои от тях се движат и той знае защо. Образът се подава от остриетата бръмбари и от време на време те сменят гледната точка. Когато го направят, изглежда сякаш надзъртат през очите на плъх.

— Не мога да повярвам, че всички са мъртви — казва Тереза.

Томас е объркан. За пореден път не разбира какво точно става. Няма представа за какво говори Тереза. Очевидно не е за езерните, на един от екраните вижда Миньо и Нют да вървят към горичката, на друг Гали седи на пейка. После Алби вика някого, когото Томас не познава.

— Знаехме, че ще се случи — казва междувременно той.

— И все пак ми е трудно да го приема. — Те не се поглеждат, не откъсват очи от екраните. — Но сега всичко остава на нас. И на хората в спалните.

— Кое е добре — отвърща Томас.

— Съжалявам за тях почти колкото за езерните. Почти.

Томас се чуди какво може да означава това, докато неговото по-младо издание се покашля.

— Смяташ ли, че научихме достатъчно? Наистина ли мислиш, че ще успеем да стигнем докрай, след като първите Създатели са мъртви?

— Налага се, Том. — Тереза пристъпва към него и го хваща за ръката. Той я поглежда, но не успява да разчете изражението ѝ. — Всичко си е на мястото. Разполагаме с една година да подготвим заместниците.

— Но не е редно. Как бихме могли да искаме от тях...

Тереза завърта очи нагоре и го стиска толкова силно, че го заболява ръката.

— Те знаят с какво се захващат. Няма да говорим повече за това.

— Добре. — По някаква причина неговата версия в съня се чувства напълно опустошен отвътре. Думите му не значат нищо. — Важното сега са пътищата. Гибелната зона. Нищо друго.

Тереза кима.

— Няма значение колцина ще умрат и колко ще пострадат. Ако променливите не свършат работа, краят им ще е същият. За всеки.

— Пътищата — повтаря Томас.

Тереза го стисва за ръката.

— Пътищата.

Когато се събуди, светлината бе избледняла до сивкав здрач, а слънцето се бе спуснало зад хоризонта. Хариет и Соня седяха на няколко крачки от него. И двете го гледаха със странни изражения.

— Добър вечер — поздрави ги той с фалшив ентусиазъм. — Мога ли да ви помогна с нещо, дами?

— Искаме да узнаем това, което ти знаеш — рече тихо Хариет.

Сънливостта го напускаше бързо.

— И защо трябва да ви помагам? — попита той. По очите на Хариет виждаше, че нещо се е променило, и не биваше да пропуска момента. Вероятно единственият му шанс за спасение.

— Не мисля, че имаш голям избор — добави Хариет. — Но ако споделиш с нас това, което вече си узнал или си подразбрал, може би ще ти помогнем.

Томас се озърна за Тереза, но не я видя никъде.

— Къде е...

Соня го прекъсна.

— Каза, че иска да огледа района и да провери дали приятелите ти не ни следват. Няма я от близо час.

В мислите си Томас я виждаше пред екрана, точно като в съня. Как разговаря за мъртвите Създатели, за гибелната зона. За пътища. Какво общо имаше между тези неща?

— Ей, да не си забравил да говориш?

Той втренчи поглед в Соня.

— Е, ааа... това да не означава, че сте размислили за идеята да ми видите сметката?

Хариет се подсмихна.

— Не бързай със заключенията. Да речем, че имаме някои съмнения, и искаме да поговорим. Но шансовете ти са малки.

Соня продължи:

— Изглежда, за момента най-добре е да изпълняваме това, което са ни наредили. Ние сме доста повече от теб. Хайде, признай си. Ако беше на наше място, как щеше да постъпиш?

— Е, със сигурност нямаше да реша да се убия.

— Не ставай глупав. Не е никак смешно. Какво би избрал между възможностите да умреш ти и да умрем всички ние? Защото въпросът е поставен точно така.

По лицето ѝ си личеше, че е напълно сериозна, и Томас осъзна, че от своя гледна точка тя е съвсем права. Точно това щеше да се случи — ако не се отърват от него, часовете им са преброени. Как тогава биха могли да постъпят?

— Имаш ли отговор? — попита Соня.

— Мисля. — Той изтри потта от челото си. За пореден път пред очите му се мярнаха образи от съня. — Добре, ще бъда откровен. Обещавам. Ако бях на ваше място, нямаше да се убия.

Хариет завъртя очи.

— Лесно ти е да го кажеш, след като не твоят живот е изложен на риск.

— Не е въпросът в това. Мисля, че това е някакво изпитание и то не е предназначено само за вас. — Томас усети, че пулсът му се ускорява. Не знаеше накъде бие, можеше само да се моли да му повярват. — Може би наистина трябва да споделим какво знаем, какво сме разбрали.

Хариет и Соня се спогледаха.

Соня кимна, след кратко колебание Хариет каза:

— От самото начало имахме някои съмнения. Нещо не беше наред в тази история. Така че, слушахме те. Но нека първо извикаме останалите. — Те се надигнаха.

— Побързайте — подкани ги Томас, чудейки се дали ще има късмет да се измъкне от тази каша. — Преди Тереза да се е върнала.

Не им отне много време да съберат всички момичета. Томас предположи, че предложението „да чуем какво ще каже онзи обреченият“ се е оказало достатъчно силна стръв. Момичетата се скупчиха пред дървото, за което все още бе завързан.

— Готови сме — поде Хариет. — Първо говори ти, после ние.

Томас кимна и се покашля. Когато заговори, все още не бе решил напълно какво точно ще каже.

— Зная за групата ви само това, което съм научил от Арис. Изглежда, сме преживели горе-долу едни и същи премеждия в лабиринта. Но откакто избягахме, много неща се промениха. Сигурен съм, че вече сте чували за ЗЛО.

— Не много — прекъсна го Соня.

Това окуражи Томас, защото усети, че има предимство пред момичетата. С признанието си Соня бе допуснала голяма грешка.

— А ние пък научихме доста работи за тях. Всички ние сме специални по някакъв начин — подложили са ни на изпитание, защото имат планове за нас. — Той замълча, но след като не последва реакция, продължи: — Много от нещата, които правят, не подлежат за момента на обяснение, защото вероятно са част от изпитанията. Това, което ЗЛО наричат променливи. Наблюдават ни как ще реагираме на определени ситуации. Не разбирам всичко, но мисля, че историята с моето убийство е поредният тест. Или поредната лъжа. Поредната променлива, за да видят какво ще направим.

— С други думи — отбеляза Хариет, — искаш от нас да си рискуваме живота заради това твое гениално прозрение?

— Не виждате ли? Няма никакъв смисъл в моето убийство. Може би е проверка за вас, не зная. Но зная със сигурност, че бих могъл да ви помогна, докато съм жив, не и като умра.

— Или — възрази Хариет — искат да видят дали ще имаме смелост да те убием. Да убием съперника на нашия водач. Не е ли в

това целият смисъл? Да се провери коя група ще успее? Да се отсеят слабите и да останат силните?

— Аз не съм водач на нашата група — Миньо е. — Томас поклати глава. — Не, мислих върху това. Каква сила ще покажете, като ме убиеете? Вие сте повече от мен и имате оръжия. С какво ще покажете, че сте по-силни?

— Тогава как ще обясниш тази работа? — извика едно момиче отзад.

Томас заговори, като обмисляше внимателно думите.

— Това наистина е тест за вас, но за да проверят дали разсъждавате рационално и дали сте в състояние да промените плановете си. Колкото повече сме, толкова е по-голям шансът да се доберем до безопасното място. Няма никакъв смисъл в моето убийство. Докажете силата си, като ме плените. Покажете им, че не сте готови да се подчинявате сяло.

Той млъкна и се облегна на дървото. Друго не можеше да измисли. Това бе най-добрата му идея.

— Интересно — промърмори Соня. — Но и съвсем естествено за човек, когото са осъдили да умре.

Томас сви рамене.

— Наистина смятам, че нещата стоят така. Ако ме убиеете, ще се провалите в поредното изпитание на ЗЛО.

— Е, не се и съмнявам, че мислиш така — рече Хариет и се надигна. — Виж, честно казано, и ние имаме подобни съмнения. Но искахме да чуем ти какво ще кажеш. Слънцето скоро ще се скрие и предполагам, че Тереза всеки момент ще се появи. Ще разговаряме за това, когато тя дойде.

Томас се опита да възрази, осъзнавайки, че тя може да не се съгласи с идеите му.

— Не! Искам да кажа, тъкмо тя най-много държи да ми види сметката. — Дълбоко в себе си вярваше, че не е така. Колкото и зле да се бе отнесла с него, не мислеше, че би могла да замисля убийство. — Според мен решението ще трябва да вземете вие.

— Успокой се — нареди Хариет с лека усмивка на устните. — Ако решим да не те убиваме, няма начин тя да ни повлияе. Но ако е обратното... — Тя млъкна със странно изражение. Дали не се изплаши, че е казала твърде много? — Добре, ще помислим.

Томас се постара да не показва облекчението си. Би могъл да апелира към гордостта им, но не биваше чак толкова да разпалва надеждите си.

Момичетата отидоха да си събират нещата в раници — откъде ли ги бяха взели? Подготвяха се за предстоящия нощен преход. Чуваха се откъслечни фрази, очевидно обсъждаха това, което им бе казал.

Мракът се сгъстяваше и Тереза най-сетне се появи от посоката, от която бяха дошли през деня. Веднага забеляза, че нещо се е променило, вероятно по начина, който останалите стрелкаха погледи към нея и към Томас.

— Какво има? — попита ги със строго изражение.

Хариет отвърна от името на всички.

— Трябва да поговорим.

Тереза се смути, но двете се отдалечиха от Томас, следвани от останалите. Последва яростен шепот, но Томас не успя да различи нито думичка. Стомахът му се бе свил от уплаха.

Разговорът постепенно ставаше все по-оживен и Тереза изглеждаше ядосана. Лицето ѝ се напрегна, докато се опитваше да ги убеди в нещо. Явно сега тя бе сама срещу останалите, но Томас не се успокои.

Накрая, точно преди съвсем да се стъмни, Тереза се обърна и се отдалечи гневно от групата, насочвайки се на север. Беше метнала копие на едното рамо и раницата на другото. Томас я изпрати с поглед, докато се скри между тесните стени на прохода.

Когато отново се обърна към групата, видя облекчение на някои лица. Хариет се приближи към него. Без да каже нито дума, тя коленичи и се зае да го развързва.

— Е? — попита Томас. — Решихте ли нещо?

Хариет не отговори, преди да го освободи напълно, след това вдигна към него черните си очи.

— Днес е щастливият ти ден. В края на краищата решихме да не те убиваме. Може би е случайно, но дълбоко в себе си всички мислехме по един и същи начин.

Томас почувства прилив на облекчение. В този момент осъзна, че е знаел отдавна за тяхното решение.

— Но ето какво ще ти кажа — добави Хариет, докато се изправяше. — Тереза никак не те харесва. На твоето място щях да си

пазя гърба от нея.

Тя го дръпна за ръката и му помогна да се изправи. Ала той все още изпитваше болка от думите ѝ.

Тереза наистина искаше той да умре.

Томас запази мълчание, докато се хранеше, а групата се готвеше да поеме на път. Не след дълго се отправиха през тъмния проход на планината към безопасното място, което би трябвало да се намира някъде от другата страна. Стори му се странно, че напълно естествено се държеше приятелски с тези хора след това, което му бяха сторили. Но по поведението им не личеше да се е случвало каквото и да било помежду им. Отнасяха се с него сякаш е един от тях.

Въпреки това гледаше да е към опашката на групата, сякаш се опасяваше, че може внезапно да променят решението си. Какво би могъл да направи? Дори Хариет и останалите да го пуснат, дали да се опита да намери своята група, да потърси Миньо, Нют и другите? Отчаяно искаше да е със своите приятели и с Бренда. Но си даваше сметка, че времето му е ограничено, че ще бъде сам, без вода и храна. Можеше само да се надява, че момичетата ще стигнат първи безопасното място.

Ето защо продължаваше да върви с група Б.

Изминаха няколко часа, през които виждаше само тъмни скали и чуваше хрущенето на камъчета под краката си. Беше толкова приятно да се движи отново, да размърда схванатите си мускули. Но знаеше, че спокойствието няма да продължи дълго. Кой знае какви нови прекеждия ги очакваха? И дали момичетата не подготвяха нещо ново за него. Замисли се за странните сънища, или видения, които го спохождаха, но не можеше да си обясни какво вижда в тях.

По някое време Хариет се изравни с него.

— Съжалявам, че те влачихме в чувал през пустинята — измърмори тя. Не можеше да види лицето ѝ в сумрака, но предполагаше, че се подхилква.

— О, няма проблем. Беше толкова приятно да си почина за малко. — Томас знаеше, че трябва да играе нейната игра, да прояви чувство за хумор. Все още не смееше да се довери на момичетата.

Тя се разсмя и той се поуспокои.

— Ами да, онзи тип от ЗЛО ни даде специални инструкции за теб. Но Тереза направо се вманиахи по темата. Убийството ти бе нейна идея.

Това жегна Томас, но пък най-сетне имаше възможност да разбере как са се развили някои събития.

— Този тип да не би да бе облечен с бял костюм и да приличаше на плъх в лицето?

— Да — отвърна тя без колебание. — Същият ли е разговарял и с вашата група?

Томас кимна.

— И какви бяха тези специални инструкции, които ви даде?

— Ами, по-голямата част от пътя ни мина през подземни тунели. Ето защо не сте ни видели в пустинята. Първата ни задача бе онази странна среща между теб и Тереза в сградата в южната част на града. Нали помниш?

Томас усети, че стомахът му се свива. Значи и по това време е била в групата?

— Ами да, помня.

— Е, вероятно си се досетил, че всичко това бе един малък театър. Нещо като опит да ти внушим измамно чувство за сигурност. Дори ни спомена, че са й наредили... по някакъв начин са я манипулирали да те целуне.

Томас неочаквано закова на място. Изведнъж дъхът му секна. Ето това е. Вече бе изгубил и последните следи от съмнение. Тереза се бе обърнала срещу него. А може би никога не е била на негова страна.

— Зная, че е гадно — продължи Хариет. — Явно си смятал, че двамата сте близки.

Томас си пое бавно дъх и закричи отново.

— Аз... просто... си мислех, че е така. Дори повярвах, че те я карат да действа срещу мен, че е успяла да се измъкне за кратко от контрола им и да ме... целуне.

Хариет пхна ръката си в неговата.

— Откакто се присъедини към нас, непрестанно ни разказва какво чудовище си и че си й сторил нещо ужасно, което не желае да сподели. И точно по тази причина взехме решение да постъпим така с теб.

Томас затвори очи и се помъчи да се успокои.

— Добре, разкажи ми всичко. Трябва да го чуя.

Хариет продължи да крачи редом с него.

— Трябваше да те заловим в пустинята и да те доведем в лагера. Дори ни наредиха да те държим в чувал, докато се отдалечим от другата група. А после да те отведем на едно място, вдълбано в склона на планината. И там... да те убием.

Томас понечи отново да спре, но краката сякаш не го слушаха.

— Едно място в планината? Какво означава това?

— Не зная. Той ни каза, че сами ще се досетим, когато стигнем там. — Тя спря и щракна с пръсти, сякаш ѝ бе хрумнала нова идея. — Сигурно Тереза е тръгнала нататък.

— Защо? И колко още път ни остава?

— Нямам представа.

След което продължиха да крачат в мълчание.

Отне им повече време, отколкото предполагаше Томас. Някъде към средата на втората нощ от началото на прехода викове отпред възвестиха, че са стигнали края. Томас, който продължаваше да върви най-отзад, се втурна да види какво има от другата страна на планината. По един или друг начин там го очакваше собствената му съдба.

Момичетата се бяха скупчили на тясна и равна площадка, която се издаваше от прохода, преди да премине в стръмния склон на планината. Почти пълната луна озаряваше долината пред тях, тя изглеждаше равна, тънеща в пурпурни сенки и зловеща. Докъдето стигаше погледът, само безжизнена земя.

Абсолютно нищо.

Никакви следи от прокламираното безопасно място. Безопасното пристанище. До което трябваше да остават няколко мили.

— Може би просто не можем да го видим. — Томас не знаеше защо го каза, но бе сигурен, че и другите мислят като него. Опитват се да запазят надеждата.

— Може би — отвърна с помръкнало изражение Хариет. — Сигурно има някъде наблизо вход към тунел например. Всъщност, почти съм сигурна, че е така.

— Колко още според теб ни остава? — попита я Соня.

— Не повече от десетина мили, съдейки по думите на онзи човек — каза Хариет. — Най-вероятно седем-осем. Мислех, че когато излезем от планината, ще видим някоя голяма и красива сграда.

Томас оглеждаше мрака, но не откри нищо, на което да спре погледа си. Само море от чернота чак до хоризонта, където сякаш някой бе дръпнал завесата на звездите. И никаква следа от Тереза.

— Май нямаме кой знае какъв избор — изтъкна Соня. — Освен да продължим на север. Би трябвало да очакваме, че няма да е никак лесно. Може би до изгрев-слънце ще успеем да се спуснем в подножието. И там да прекараме деня.

Останалите се съгласиха и тъкмо когато щяха да се насочат към една пътечка, която се различаваше между камъните, Томас попита:

— А къде е Тереза?

Хариет извърна лице към него.

— В този момент не ме интересува. Щом е толкова смела да тръгне сама, нека сама се оправя, пък ако реши, винаги може да се присъедини към нас. Хайде.

Те поеха надолу по лъкатушещата пътека. Томас непрестанно поглеждаше през рамо с надеждата да зърне как Тереза излиза от тесния проход. Оглеждаше и тъмните склонове на планината.

Кой знае защо изпита облекчение, че не я видя.

Групата продължи да се спуска надолу в мълчание. Томас отново бе изостанал назад и крачеше последен в редицата. Чувстваше се сякаш е съвсем изтръпнал. Лишен от каквито и да било емоции. Нямаше никаква представа къде са приятелите му, нито какви опасности ги очакват.

След около час, когато краката го заболяха от неравния терен, групата стигна една малка горичка от изсъхнали дървета. Изглежда, тук някога бе имало водопад, който бе издълбал цепнатина в склона. А после изригванията бяха изпарили водата и обрекли на смърт дърветата.

Томас тъкмо подминаваше сухите дънери, когато един глас го повика по име. Едва не се спъна. Завъртя се рязко и видя Тереза да се подава иззад един бял ствол, стиснала копие в ръка. Лицето ѝ бе скрито в сянката.

— Тереза — прошепна той. — Какво... — Не знаеше как да продължи.

— Том, трябва да поговорим — рече тя. Говореше мило, както по времето, когато бяха приятели. — Не мисли за тях, ела с мен. — Тя махна към дърветата.

Той погледна към момичетата, които бавно се отдалечаваха от тях, после отново извърна лице към Тереза.

— Може би трябва...

— Просто ела. Няма повече играчки. — Тя се обърна и без да чака отговор, се скри в гората.

Той се поколеба няколко секунди през които трябваше да се бори с крещящите гласове на инстинкта си. Но все пак я последва.

Дърветата може да бяха мъртви, ала клоните им се закачаха за дрехите на Томас и дращеха неприятно изранената му кожа. Дънерите блещукаха в сребристо сияние, а тъмните сенки между тях създаваха впечатлението за призрачна гора. Тереза продължи да върви мълчаливо, сякаш бе някакво планинско привидение.

Най-сетне той събра смелост да я заговори.

— Къде отиваме? Наистина ли очакваш да повярвам, че всичко е било само игра? Защо не се откажа, когато другите решиха да не ме убиват?

Но отговорът ѝ го изненада. Без да обръща глава, тя попита:

— Нали се познаваш с Арис?

— Арис? — Той ускори крачка. — Какво общо има това с него? — Застигна я, очаквайки да разбере накъде води този разговор.

Ала тя не бързаше да отговори, докато се провираше между клоните, един от които се завъртя и го удари през лицето. Най-сетне спря и се обърна към него. Лунната светлина озари лицето ѝ. Имаше нещастен вид.

— Познавам Арис доста добре — поде тя с напрегнат глас. — Много по-добре, отколкото би ти харесало. Той не само беше част от живота ми във времето преди лабиринта, но двамата с него разговаряхме в умовете си, както го правехме с теб. Поддържахме връзка дори когато бях в Езерото. И знаехме, че в края на краищата ще ни съберат.

Томас не знаеше какво да отговори. Думите ѝ бяха толкова неочаквани, че се запита дали тя не се шегува. Поредният трик на ЗЛО.

Тереза стоеше, скръстила ръце, и го гледаше.

— Лъжеш — заяви той накрая. — От самото начало само ме лъжеш. Не разбирам защо, но съм сигурен, че лъжеш...

— О, стига, Том — отвърна тя. — Как може да си толкова глупав? След всичко, което преживя, как може подобни неща да те изненадват? Не разбираш ли, че това е само изпитание. И че то

свърши. Двамата с Арис ще направим каквото ни наредят и животът ще продължи. ЗЛО е единственото, което има значение. Това е.

— За какво говориш? — Имаше чувството, че животът му току-що е изгубил смисъл.

Тереза вдигна очи над рамото му. Той чу звук от строшен клон зад гърба си и се обърна да види кой се промъква.

— Том — рече Тереза. — Арис е зад теб и има много голям нож. Ако опиташ нещо, ще ти пререже гърлото. Идваш с нас и ще правиш точно каквото ти казваме. Ясно ли е?

Томас я погледна, молейки се гневът, който се надигаше в него, да не се изпише на лицето му. Никога досега не бе изпитвал подобен гняв.

— Арис, кажи здравей — подкани тя. И после, което бе най-лошото, се усмихна.

— Здравсти, Томи — произнесе момчето зад него. — Толкова е приятно да те видя отново. — Острието на ножа му опираше в гърба на Томас.

Томас продължаваше да мълчи.

— Е — рече Тереза. — Виждам, че поне се държиш като възрастен. А сега ме последвай — почти стигнахме.

— Къде отиваме? — попита Томас с хладен глас.

— Скоро ще разбереш. — Тя се обърна и закри между дърветата, използвайки копието за опора.

Томас побърза да я последва, преди Арис да е получил удоволствието да го сръчка. Гората отпред се сгъстяваше и лунната светлина бързо отслабна. Спусна се мрак, който сякаш изсмукваше и малкото светлина.

Стигнаха входа на пещера, скрит зад гъст шубрак. Всичко стана без предупреждение — в един миг крачеха между приведените дървета, в следващия се озоваха във висока, тясна дупка в склона на планината. Някъде дълбоко вътре едва мъждукаше приглушена светлина, трепкащ зеленикав правоъгълник, на чийто фон Тереза изглеждаше като зомби. Тя се отдръпна встрани и ги пропусна.

Арис спря, насочил ножа като пистолет към Томас. Застана до отсрещната стена и се опря на нея. Томас местеше объркан поглед между двамата. Хора, на които до съвсем скоро се бе доверявал инстинктивно. Но не и сега.

— Ето че стигнахме — каза Тереза, като гледаше към Арис.

Той не сваляше очи от Томас.

— Да, вярно е, че сме тук. Ама наистина ли е успял да убеди другите момичета да не го убиват? Този тип да не е някакъв свръхпсихолог?

— Важното е, че за нас така е по-добре. Облекчи задачата ни да го доведем тук. — Тереза изгледа Томас навъсено, после прекоси входа на пещерата и застана до Арис. Надигна се на пръсти, целуна го по бузата и се усмихна. — Толкова се радвам, че отново сме заедно.

Арис също се засмя. Той изгледа предупредително Томас, после наведе глава и целуна Тереза. Този път по устните.

Томас едва откъсна очи от тях и зажумя. Молбите ѝ да му вярва, думите, прошепнати при различни обстоятелства — всичко е било, за да го примамат тук. За да може да доведе докрай пъкления си план, замислен от ЗЛО.

— Хайде, приключвайте — подкани той, не смееше да отвори очи. Не искаше да знае какво ще правят, защо мълчат. Нека си мислят, че се е предал. — Свършвайте по-скоро.

Никой не му отговори и той отвори очи. Двамата си шепнеха и разменяха целувки между думите. Внезапно му се стори, че стомахът му се пълни с пламтящ нефт.

Той отмести поглед и го насочи върху странния източник на светлина в дъното на пещерата. Голям бледозелен правоъгълник, вграден в черните камъни, пулсиращ с призрачно сияние. На височина бе колкото среден на ръст човек. Върху трепкащата му повърхност се мяркаха петна, приличаше на отвор към радиоактивно сметище, към нещо блещукащо и смъртоносно опасно.

С крайчеца на окото забеляза, че Тереза се отделя от Арис. Малката им любовна игра бе приключила. Той я погледна, питайки се дали може да разчете омразата в очите му.

— Том — заговори тя. — Ако това ти помага, знай, че наистина съжалявам, задето ти причинявам тази болка. Трябваше да се престоря на твоя приятелка в лабиринта, за да пробудим спомените ти и да се доберем до онзи шифър, който ни помогна да избягаме. Нямах голям избор и тук, в Обгорените земи. Трябваше по някакъв начин да те доведем за изпитанията. Въпросът стоеше така — или ти, или ние.

Тереза спря за миг и в очите ѝ заблещука странно пламъче.

— Арис е моят най-добър приятел, Том — продължи тя със спокоен и равен глас.

И това бе моментът, в който Томас най-сетне си изпусна нервите.

— Аз... не ме интересува! — изкрещя той, макар че нищо не можеше да е по-далече от истината.

— Просто ти казвам. Ако те е грижа за мен, би трябвало да разбереш защо направих всичко това. За да го запазя. Не би ли постъпил и ти като мен?

Томас не можеше да повярва колко чужда му се струваше в този момент. Момичето, което някога бе смятал за най-добрия си приятел. Дори в спомените му те винаги бяха двамата.

— Какво правиш? Това да не е някакъв план, за да видиш докъде се простира издръжливостта ми? Защо просто не си затвориш проклетата уста и да приключваме с това, за което ме доведохте? — Той дишаше тежко и мъчително и имаше чувството, че сърцето му всеки миг ще спре.

— Добре — съгласи се тя. — Да отваряме вратата, Арис. Време е Том да върви.

Томас бе решил да сложи точка на разговорите. Но със сигурност не смяташе да се предаде без бой. Реши да мълчи и да чака, докато се появи удобна възможност.

Арис продължаваше да държи ножа насочен към него, докато Тереза се приближаваше към светещия правоъгълник. Томас не можеше да потисне любопитството си какво има там.

Тя стигна едно място, където сиянието обхвана цялото ѝ тяло. Контурите ѝ се размазаха сякаш се разтваряше наред въздуха. Тя прекоси бавно пещерата, спря до каменната стена и започна да натиска нещо с пръст, като че ли имаше командно табло, което обаче Томас не можеше да види.

Когато приключи, се върна обратно при него.

— Да видим дали ще се получи — рече Арис.

— Ще стане — увери го Тереза. Чу се силен пукот, последван от пронизително свистене. Дясната страна на правоъгълника се завъртя напред сякаш бе стъклена врата. Докато се отваряше, през разширяващия се процеп нахлуваше бяла мъгла, която почти мигновено се разтваряше. Приличаше на вратата на отдавна неотварян хладилник. Вътре в правоъгълника цареше мрак, макар вратата да продължаваше да изпуска бледозелено сияние.

Вратата най-сетне спря, опирайки се с неприятно стържене в скалата. На мястото ѝ сега зееше черна дупка — нямаше достатъчно светлина, за да се види какво има вътре. Мъглата се бе разсеяла съвсем. Томас усещаше нарастваща тревога.

— Имаш ли фенерче? — попита Арис.

Тереза остави копието на земята, свали раницата и зарови вътре. Малко по-късно извади фенерче и го запали.

Арис кимна към черния отвор.

— Хвърли едно око, а аз ще го наблюдавам. Не опитвай каквото и да било, Томас. Мога да те уверя, че това, което са ти подготвили, няма да е толкова неприятно, колкото да те намушкам и да умреш.

Томас не отговори. Мислеше за ножа и дали би могъл да го изтръгне от пръстите на Арис.

Тереза се изправи до зеещата дупка и насочи светлината навътре. Завъртя я нагоре и надолу, наляво и надясно. На моменти лъчът преминаваше през белезникава мъгла, ала светлината бе крайно недостатъчна, за да озари вътрешността.

Беше малка стая, вероятно дълбока няколко крачки. Стените ѝ изглеждаха изработени от някакъв сребрист метал, по който на равни разстояния се виждаха издатини, завършващи с черни дупчици. Също на равни разстояния бяха поставени малки дръжки или тръби и образуваха нещо като мрежа на стената.

Тереза се обърна към Арис и изключи фенерчето.

— Изглежда, всичко е наред — съобщи тя.

Арис завъртя глава към Томас, който не откъсваше поглед от странното помещение.

— Точно както го описаха.

— Значи... това е, така ли? — попита Тереза.

Арис кимна, премести ножа в другата ръка и го стисна здраво.

— Това е, Томас. Сега бъди добро момче и влез вътре. Кой знае, може това да е голямото изпитание. И след като го издържиш, да те пуснат и пак да станем добри приятели.

— Млъквай, Арис! — скастри го Тереза. Това бе първото нещо, казано от нея от доста време насам, заради което Томас не би искал да я удари. Тя дори се обърна към него, ала избягваше погледа му. — Да приключваме.

Арис размахна острието и посочи на Томас, че трябва да тръгне нататък.

— Хайде. Не ме карай да те влача.

Томас го изгледа с безизразно лице, докато обмисляше разни възможности. Внезапно го завладя паника. Сега или никога. Да се бие или да умре.

Той погледна към отворената врата и закрачи бавно нататък. С три крачки преполови разстоянието. Тереза се бе изправила, готова да се намеси, в случай че предприеме нещо. Арис държеше ножа прицелен в тила му.

Още една стъпка. И още една. Сега вече Арис бе вляво от него, на две-три крачки. Тереза бе отзад, а разтворената врата точно отпред.

Той спря и се обърна към Арис.

— Как изглеждаше Рейчъл, докато се давеше в собствената си кръв?

Беше заложил на този ход, колкото и да бе рискован. Арис застина със слисано изражение и това бе частицата от секунда, от която Томас се нуждаеше.

Той скочи върху него и замахна с ръка да избие ножа. Металното острие издрънча на земята. Томас стовари десния си юмрук в корема на Арис, поваляйки го долу. Готвеше се да продължи с ритници, но чу звън на метал. Повдигна глава и откри, че Тереза държи копието насочено към него. Погледите им се срещнаха за миг, после тя се нахвърли. Томас размаха ръце да се защити, но бе твърде късно — дръжката на копието се завъртя и го удари в слепоочието. Пред очите му бликнаха звезди, сега вече трябваше да полага всички сили, за да остане в съзнание. Докато падаше, разпери ръце, за да се предпази.

Тереза изкрещя и миг по-късно дръжката се стовари отново — този път върху тила му. Томас усети, че нещо лепкаво се стича от слепоочието му. Болката бе толкова силна, като че го бяха посекли с брадва. Тя изпълни цялото му тяло и той усети, че му призлява. Успя да се повдигне от земята и да се обърне по гръб тъкмо когато Тереза вдигаше отново копието.

— Влизай в стаята, Томас — нареди тя, като дишаше тежко. — Влизай вътре, иначе ще те ударя отново. Кълна се, ще те удрям, докато издъхнеш.

Арис се бе изправил и застанал до нея.

Томас се сви рязко и изрита и двамата в коленете. Те извикаха, олюляха се и тупнаха един върху друг. Томас все още не можеше да се съвземе от ужасната болка. Продължаваше да вижда блещукащи точки, светът се въртеше около него. Той изстена, обърна се по корем и напъна мускули да се изправи. Ала не се бе надигнал и няколко сантиметра, когато Арис се метна отгоре му и го притисна обратно. Подпъхна ръка под главата на Томас и го стисна за шията.

— Влизах в стаята — рече задъхано Арис. — Тереза, помогни ми!

Томас вече нямаше сили да се съпротивлява. Двата удара по главата бяха изстискали и последните му сили, сякаш мускулите му вече не се подчиняваха на командите от мозъка. Тереза се наведе и го

хвана за ръцете, след което започна да го влечи по земята към отвора. Арис го тикаше отзад. Томас отново зарита с крака, но бе твърде слаб. Усети как каменистият под стърже болезнено кожата му.

— Не го правете — зашепна отчаяно. — Моля ви... — Виждаше само белезникави проблясъци. Сигурно имаше мозъчно сътресение.

В полусъзнание усети, че тялото му преминава през прага, Тереза опря гърба му на хладната метална стена, прекрачи го и помогна на Арис да натикат вътре и краката. Сега вече лежеше свит като захвърлен вързоп. Нямаше сила дори да ги погледне.

— Не — едва прошепна той. Кой знае защо в съзнанието му изплува образът на Бен, когато го прогонваха от Езерото. Странен момент да си спомни за него, но сега знаеше как се е чувствало хлапето преди вратата на лабиринта да се затръшне завинаги.

— Не — повтори, но нямаше представа дали са го чули. Болеше го всяка фибра на тялото.

— Защо упорстваш? — попита Тереза. — Само си затрудняваш живота. И нашия също!

— Тереза — зашепна той. Опита се да надмогне болката и да се свърже с нея телепатично, макар отдавна да не се бе получавало. „Тереза“.

„Съжалявам, Том — отвърна тя в ума му. — Но и ти благодаря, че се пожертва заради нас.“

Не бе разбрал кога се бе раздвижила вратата, но тя се затръшна тъкмо когато последната дума отекна в помрачния му съзнание.

Задната страна на вратата излъчваше зелено сияние и превръщаше тясното помещение в потискаща, зловеща килия. Сигурно щеше да избухне в сълзи, щеше да хлипа като малко, изплашено дете, ако главата не го болеше толкова силно. Имаше чувството, че черепът му ще се сцепи, че очите му са от кипяща лава.

Но дори в този момент една друга болка, от загубата на Тереза, разяждаше още по-силно сърцето му. Просто не биваше да се поддава на плача.

Не след дълго Томас изгуби всякаква представа за времето. Сякаш този, който бе решил да го затвори тук, му даваше шанс да осъзнае участието си, докато чака да настъпи краят. Да изпие докрай горчивата чаша от предателството на Тереза.

Измина час. Може би два или три. А може да бяха само трийсетина минути. Нямаше никаква представа.

А после се появи свистенето.

На бледата светлина от вратата се виждаха тънки струйки от мъгла, извиращи от дупките в издатините на стената. Той завъртя глава, пращайки нови вълни на болка към черепа, и видя, че мъглата блика от всички отвори.

Свистенето бе като зловещо съскане на безброй пепелянки.

„Това е значи“ — рече си обречено Томас. Нима след всичко, което бе преживял, щяха да го убият с отровен газ? Колко глупаво. Глупаво и пак глупаво. Беше надвил скръбниците и побърканияците, бе оцелял от огнестрелната рана и инфекцията. ЗЛО. Те го бяха спасили! А сега щяха да го довършат с отровен газ?

Той приседна и усети остра болка в хълбока. Огледа се, потърси нещо, с което да опита...

Умората взе да го надвива.

Нещо не беше наред с дишането му.

Газът.

Умора. Болка. Пълно изтощение.

Ала продължаваше да вдишва газ. Нямахте как иначе.

Толкова... бе... уморен...

Вътре в него. Не е... наред...

Тереза. Защо трябваше да свърши по този начин?

Уморен...

Малко преди да изгуби напълно съзнание, чу главата му да се
удря в пода.

Предателство.

Умора...

Томас не знаеше дали е жив, или мъртъв, но имаше чувството, че спи. Че се пробужда, ала като в мъгла. Той въздъхна и се предаде на поредното съновидение.

Томас е на шестнайсет. Стои до Тереза и някакво момиче, което не познава.

И Арис.

Арис?

Тримата го гледат с мрачни изражения. Тереза плаче.

— Време е да тръгвам — заявява Томас.

Арис кимва.

— Първо в заличителя и оттам в лабиринта.

Тереза не казва нищо, но продължава да плаче.

Томас протяга ръка и Арис я стиска. После Томас постъпва по същия начин с непознатото момиче.

Изведнъж Тереза се хвърля разплакана към него и го прегръща. Сълзите ѝ мокрят косата му. Стиска го толкова силно, че го боли.

— Трябва да тръгваш — припомня му Арис.

Томас го поглежда. Бави се. Опитва се да се наслади на миговете с Тереза. Последният му истински спомен. Дълго време няма да е така.

Тереза вдига очи.

— Ще стане. Не може да не стане.

— Зная — отвърща Томас. Усеща непреодолима тъга, която заглушава болката.

Арис отваря врата и го подканва да го последва. Томас тръгва, но спира и поглежда за последен път Тереза. Мъчи се да си придаде обнадежден вид.

— Утре ще се видим — казва.

Което е вярно и от това също боли.

Видението избледнява и Томас потъва в най-черния сън на своя живот.

Шепот в мрака.

Това бе първото, което Томас чу, когато дойде в съзнание. Нисък и рязък, като стържене на шкурка. Не разбираше нито дума. Беше непрогледно тъмно и му трябваше известно време да осъзнае, че е отворил очи.

Нещо студено и твърдо се опираше в лицето му. Подът. Не беше помръднал, откакто газът го повали. Странно, но главата вече не го болеше. Всъщност не изпитваше болка никъде по тялото. Вместо това го бе изпълнило странното усещане за еуфория, от което му се зави свят. Може би беше щастлив, че още е жив.

Той се опря с ръце, надигна се и приседна. Колкото и да се озърташе, не виждаше нищо в мрака. Зачуди се кога ли бе изгаснало зеленото сияние.

Тереза.

Еуфорията му се стопи в миг. Спомни си какво бе направила с него.

Но от друга страна...

Не беше мъртъв. Освен ако така изглеждаше задгробният живот.

Постоя седнал няколко минути, докато съзнанието му се проясни напълно, после се изправи и плъзна ръце наоколо.

Три студени метални стени с малки отвори в тях. Четвъртата бе гладка и на допир изглеждаше от пластмаса. Определено бе в същото помещение.

Той удари с юмрук по вратата.

— Ей! Има ли някой там?

В главата му бе истинска бъркотия от мисли, картини и видения. Пробуждаха се отново и спомените, възстановили се след Промяната в лабиринта. Той наистина бе част от плановете на ЗЛО, част от случващото се. Двамата с Тереза бяха близки — бяха най-добри приятели. Всичко бе правилно. Вършеха го в името на едно по-голямо добро.

Само че Томас вече не се чувстваше както преди малко. Изпълваха го гняв и срам. Как е могъл да оправдае това, което правят? Каквото прави ЗЛО? Та той и останалите са само деца. Хлапета! Вече не се харесваше. Не знаеше какво го бе накарало да стигне тази повратна точка. Но нещо в него се бе пропукало.

А после и Тереза. Как можеше да изпитва подобни чувства към нея?

Чу се тропот, после тихо свистене.

Вратата започна да се отваря навътре. На прага, окъпана в бледата светлина на ранната утрин, стоеше Тереза, обляна в сълзи. Веднага щом се освободи достатъчно място, тя го прегърна и притисна лицето си в неговото.

— Съжалявам, Том — рече, сълзите ѝ оставяха мокри дири по бузата му. — Толкова много съжалявам. Те казаха, че ще те убият, ако не направим каквото ни нареждат. Независимо колко е ужасно. Съжалявам, Том!

Томас сякаш бе онемял, нямаше сили да отвърне и на прегръдката ѝ. Предателство. Надписът на вратата на Тереза, разговорите между хората в неговите видения. Всичко си заставаше на мястото. Нищо чудно отново да се опитва да го измами. Едно бе сигурен, вече не бива да ѝ вярва, нито в сърцето си бе готов да ѝ прости.

От друга страна, не можеше да отрече, че в края на краищата Тереза бе спазила първоначалното си обещание пред него. Беше извършила тези ужасни неща въпреки волята си. Това, което му бе казала в онази барака, се оказа вярно. Но той знаеше също така, че нещата вече никога няма да са същите между тях.

Най-сетне намери сили да я избути назад. Искреността в разплаканите ѝ очи не можа да премахне съмненията му.

— Аа... дали първо да не ми кажеш какво стана?

— Предупредих те, че трябва да ми имаш доверие. Че ще ти се случат много лоши неща. Но и че всичко ще е само игра. — Тя се усмихна и Томас изведнъж осъзна, че търси причини да ѝ прости.

— Да, но все пак положи доста големи усилия, особено когато ме вкарахте с бой в газовата килия. — Не можеше да не даде воля на стаилото се в сърцето му недоверие. Погледна към Арис. Момчето имаше смутен вид, сякаш се бе намесил в дълбоко личен разговор.

— Съжалявам — промълви Арис.

— Защо не ми казахте, че се познавате отпреди? — попита Томас. — Какво... — запъна се, не знаеше как да продължи.

— Всичко бе само сцена, Томас — изтъкна Тереза. — Трябва да ни повярваш. От самото начало ни увериха, че няма да умреш. Че тази стая има свое предназначение и после всичко ще приключи. Съжалявам.

Томас погледна към отворената врата.

— Май ще ми трябва малко време да обмисля станалото — рече. Тереза искаше да ѝ прости, всичко да стане както преди. Инстинктът му подсказваше да скрие огорчението си, но не беше никак лесно.

— Какво стана вътре? — попита Тереза.

Томас я погледна.

— Защо ти първа не ми обясниш? Мисля, че го заслужавам.

Тя се опита да го улови за ръката, но той се дръпна. Болката, която се изписа на лицето ѝ, подсили желанието за разплата.

— Виж — поде тя. — Прав си. Заслужаваш обяснение. Мисля, че няма нищо лошо, ако ти кажем всичко. Не че ни е известно кой знае колко.

Арис се покашля, за да покаже, че иска да се намеси.

— Но най-добре да го направим, докато вървим. Или тичаме. Остават ни само няколко часа. Днес е денят.

Думи, които извадиха Томас от вцепенението. Той погледна часовника си. Оставаха само пет часа и половина, ако Арис беше прав, че двете седмици са изминали. Томас бе изгубил представа за времето, докато бе затворен в килията. Нищо не би имало значение, ако не успеят да се доберат до безопасното място. Дано Миньо и другите вече да са го намерили.

— Добре. Да забравим за момента станалото — смени темата той. — Открихте ли нещо навън? Докато идвахме, видях...

— Знаем — прекъсна го Тереза. — Но от сградата няма и следа. Нищо. На дневна светлина изглежда дори по-лошо. Докъдето ти стига погледът, само пущинак. Нито дръвче, нито хълм, камо ли безопасен пристан.

Томас се взря в двамата.

— Тогава какво ще правим? Къде ще отидем? — Помисли си за Нют, Миньо и езерните, за Хорхе и Бренда. — Да сте виждали някого

от останалите?

— Момичетата от моята група са долу — отвърна Арис. — На около две мили оттук. Забелязахме твоите приятели в подножието на планината, на една миля в западна посока. Не съм сигурен, но май всички са налице и вървят в същата посока, в която и момичетата.

Томас почувства облекчение. Приятелите му бяха успели — дано са оцелели всички до един.

— Трябва да тръгваме — припомни им Тереза. — Това, че не открихме нищо, не значи, че ще се откажем. Кой знае какво са намислили от ЗЛО. Не ни остава друга възможност, освен да правим каквото ни нареждат. Хайде.

За един кратък миг Томас бе изкушен да махне с ръка, да седне и да се откаже от всичко. Каквото има да става — да става. Но това желание се изпари почти в мига, когато се появи.

— Добре, да вървим. Но най-добре да ми разкажете всичко, което знаете.

— Ще ти разкажа — обеща Тереза. — Какво ще кажете обаче да се затичаме, след като излезем от тази мъртва гора?

Арис кимна, а Томас завъртя очи.

— Моля те. Аз съм бегач.

Тя повдигна вежди.

— Е, тогава ще видим кой пръв ще се откаже.

Томас само поклати глава и продължи нататък.

С приближаване на утрото небето не просветля особено. Появиха се тъмни, оловносиви облаци, толкова гъсти, че Томас не можеше да определи времето.

Облаци. Последният път, когато това се случи...

Може би бурята няма да е толкова силна. Може би...

Веднага щом напуснаха гората, пред тях изникна добре отъпкана пътека, която водеше надолу и лъкатушеше напред-назад по планинския склон. Томас прецени, че ще им трябват няколко часа, за да се спуснат в подножието, и че тичането по покритата с камъни пътека бе идеална предпоставка да си строят по някой глезен. А стане ли това, никога няма да стигнат.

Тримата решиха да ускорят ход, но да не бягат. Арис пое пръв, след него Томас, а последна бе Тереза. Облаците над тях се снишиха и ускориха своя бяг, вятърът сякаш духаше без определена посока. Точно

както бе казал Арис, Томас успя да различи две отделни групи в пустошта под тях — неговите приятели езерните, недалеч от подножието, и група Б, на около миля по-навътре.

Томас изпита облекчение и започна да крачи по-леко.

След третия завой Тереза го застигна и заговори:

— Ако искаш, мога да продължа оттам, където прекъснахме.

Томас кимна. Не можеше да повярва колко добре се чувства — болката от ударите бе изчезнала, стомахът му бе пълен, свежият въздух го изпълваше с увереността, че е жив и с възстановени сили. Нямаше представа какво е имало в газа, който бе вдишал, но изглежда, съвсем не е бил отровен. Измъчваше го единствено недоверието към Тереза, не му се искаше да бъде кой знае колко любезен с нея.

— Всичко започна, когато разговаряхме посред нощ — първия път след спасяването от лабиринта. Бях в просъница и после в стаята ми се появиха някакви хора със странни дрехи. Доста страшно изглеждаха. С издути работни комбинезони и очила.

— Сериозно? — попита Томас през рамо. Приличаха на хората, които бе виждал след прострелването.

— Направо ми изкараха акъла — опитах се да се свържа с теб, но внезапно връзката бе прекъсната. Говоря за телепатичната ни връзка. Не зная как разбрах, но си дадох сметка, че вече я няма. От тогава до този момент се възстановява спорадично.

Тя внезапно заговори в ума му.

„Сега ме чуваш, нали?“

„Да. Дватамата с Арис разговаряхте ли, докато бяхме в лабиринта?“

„Ами ние...“

Тя млъкна и когато Томас я погледна, на лицето ѝ се четеше угриженост.

„Какво има?“ — попита, като не откъсваше поглед от пътеката.

„Не искам да навлизам в това.“

— Да навлизаш в... — Той се усети, преди да е продължил на глас. „В какво да навлизаш?“

Тереза не отговори.

„Да навлизаш в какво?“ — почти извика той в ума ѝ.

Тя остана смълчана известно време, преди да отговори.

„Да, двамата с него разговаряхме, след като се появих в Езерото.
И най-вече докато бях в онази глупава кома.“

На Томас му бяха нужни всички резерви от воля, за да не спре и да не се обърне към нея.

„Какво? Защо не ми каза за него, докато бяхме в лабиринта?“

Сякаш му трябваше още една причина да изпитва неприязън към двамата.

— Вие защо престанахте да говорите? — попита внезапно Арис. — Да не би да си бърбрите зад гърба ми в хубавите си главици? — Странно, но вече не звучеше толкова злобно. Сякаш всичко, случило се в мъртвата гора, бе родено от въображението на Томас.

Томас изпусна тежка въздишка, събирала се в гърдите му от известно време.

— Не мога да повярвам. Значи вие сте...

Той млъкна, осъзнал, че всъщност никак не е изненадан. Беше видял Арис в един от сънищата си. Той беше част от това — каквото и да бе това. Начинът, по който се държаха, подсказваше недвусмислено, че са на една и съща страна.

— Както и да е — подхвърли той. — Слушам те.

— И така — каза Тереза. — Има много за обясняване, тъй че ще те помоля да не ме прекъсваш, ясно?

Томас вече усещаше известна умора в краката си от спускането.

— Добре, но... как разбираш кога говориш с мен и кога с него? Как се получава това?

— Просто се получава и толкоз. Все едно да ме питаш откъде знам кой крак местя в момента. Просто го... знам. Залегнало е по някакъв начин в ума ми.

— Ние също сме го правили, човече — намеси се Арис. — Не помниш ли?

— Разбира се, че помня — смотолеви Томас, едновременно объркан и раздразнен. Да можеше да си припомни всичко, знаеше, че отделните парченца ще заемат местата си и тогава би могъл да продължи напред. Не можеше да си обясни защо от ЗЛО толкова много

държат да им промиват мозъците. И защо от време на време им пускаха по малко спомени? Страничен ефект от Промяната?

Твърде много въпроси. И почти никакви отговори.

— Е, хубаво — кимна той. — Ще си затварям устата и ума. Продължавай нататък.

— По-късно можем да поговорим за мен и Арис. Дори не помня за какво сме разговаряли тогава. Изгубих почти всичко, когато се събудих. Нашите спомени трябва да са били част от променливите, може би сме разговаряли, за да не полудеем искам да кажа, нали сме участници в подготовката на всичко това?

— В подготовката на всичко това? — повтори Томас. — Не те раз...

Тереза се пресегна и го шляпна по гърба.

— Нали каза, че ще мълчиш?

— Да — измърмори Томас.

— Както и да е, та тези хора се появиха в стаята с техните странни дрехи и прекъснаха телепатичната ни връзка. Бях изплашена и в просъница. Дори си мислех, че това може да е някакъв кошмар. Сетне усетих, че ми пъхат нещо в устата и то мирише ужасно. После изгубих съзнание. Когато се събудих, лежах на легло в друга стая със стъклена стена, зад която видях седнали във фотьойли хора. Не можех да ги разгледам добре, а когато се опитах да докосна стената, оказа се, че е нещо като силово поле.

— Да — кимна Томас. — Виждал съм такава.

— Те започнаха да говорят с мен. Разказаха ми за плана и какво трябва да стори с теб Арис. Очаквах от мен да му го предам. Да му го разкажа мислено, макар че не е от нашата група. От група А. После ме изведоха от стаята и ме пратиха в група Б, а след това ни разказаха за мисията до безопасното място и ни увериха, че сме болни от изблика. Бяхме изплашени и объркани, но нямахме избор. Минахме през подземните тунели, докато стигнахме планината — така избегнахме напълно града. Всичко след това — срещата ни в онази малка постройка, нападението, идването тук — бе планирано предварително.

Томас се замисли за разпокъсаните спомени от собствените си сънища. Нещо му подсказваше, че подобен сценарий е трябвало да се разиграе, преди да отиде в Езерото и лабиринта. Гореше от желание да зададе на Тереза поне сто въпроса, но реши да се сдържи още малко.

Стигнаха поредния остър завой и Тереза продължи:

— Зная със сигурност само две неща. Първото — казаха, че ако направя нещо в разрез с техния план, ще те убият. Заявиха, че имат и „други възможности“, каквото и да значи това. Второто — разбирам, че целта е била да се почувстваш унижен и предаден. От нас се искаше да се погрижим това да се случи.

Томас отново потъна в спомени. Двамата с Тереза бяха използвали термина „пътища“ точно преди той да я напусне. Какво ли означаваше това?

— Е? — подкани го Тереза, след като настъпи тишина.

— Е... какво? — отвърна Томас.

— Какво мислиш?

— Това ли е? Цялото обяснение? И сега трябва да съм щастлив?

— Том, не можех да рискувам. Бях убедена, че ще те убият, ако не направя каквото ми казват. Трябваше да те накарам да се почувстваш напълно предаден. Ето защо вложих такива усилия. Не зная защо го смятат за толкова важно.

Томас усети, че главоболието му отново се връща.

— Със сигурност изпълни ролята си блестящо. Ами онази случка в малката постройка? Когато ме целуна? И... защо трябваше Арис да се въвлеча в това?

Тереза го улови за ръката и го дръпна, за да спре и да се обърне към нея.

— Те всичко бяха преценили. Всичко за променливите. Но не зная как да го обясня.

Томас поклати глава.

— Не виждам каквато и да било логика в тази история. И извинявай, но съм ти малко сърдит.

— Получи ли се?

— А?

— По някаква причина искаха да се почувстваш предаден. Получи се, нали?

Томас се поколеба, преди да отговори.

— Да. Получи се.

— Съжалявам за това, което ти сторих. Също и Арис.

— Да — повтори той. Наистина не знаеше какво да мисли за нея.

— ЗЛО постигнаха каквото искат, аз също. — Тереза погледна към Арис, който бе на известно разстояние от тях. — Арис, обърни се и погледни към долината.

— Какво? — попита той объркан. — Защо?

— Просто го направи. — Томас не долови нищо особено в гласа й, но се зачуди. Сега пък какво е намислила?

Арис въздъхна, направи кисела физиономия, но се обърна с гръб към тях.

Тереза не се подвоуми. Обгърна шията на Томас и го притегли към себе си. Той нямаше достатъчно воля да се съпротивлява.

Целунаха се, но нищо не трепна в душата на Томас. Той не почувства нищичко.

Вятърът се усили, забуча и засвистя.

Буря назряваше в потъмнялото небе и Томас я използва като извинение, за да се отдръпне от Тереза. И този път реши да прикрие мрачните си мисли. Отреденият срок изтичаше, а все още имаха доста да вървят.

Усмихна се престорено и рече:

— Мисля, че разбрах. Трябвало е да направиш някои странни и неразбираеми неща, но си била принудена, а сега аз съм жив. Нали така?

— Нещо подобно.

— В такъв случай да приключим с този въпрос. Време е да застигнем останалите. — Най-добрият начин да стигне час по-скоро безопасното място бе като работи заедно с Тереза и Арис. По-късно ще размишлява над всичко, което тя бе казала и направила.

— Щом смяташ така — рече тя, но по лицето ѝ личеше, че усеща, че нещо не е съвсем наред. А може би не ѝ се нравеше идеята да се срещне отново с езерните след това, което бе направила.

— Свършихте ли, вие двамата? — попита Арис, все още обърнат с гръб към тях.

— Да! — извика Тереза. — И не очаквай скоро да те целуна по бузата. Имам гъбички на устните.

Томас едва не се задави от тези думи. Той се запуска надолу по склона, бързайки да се отдалечи от Тереза, преди да се е опитала да го хване за ръката.

Измина още час, преди да стигнат подножието на планината. С приближаването склонът се поизглади и това им позволи да ускорят крачка. Малко след това и завоите на пътеката вече не бяха така остри и последната миля се спуснаха тичешком, навлизайки сред безжизнените пуцинаци, които се простираха чак до хоризонта. Беше горещо, но благодарение на тъмното небе и вятъра се дишаше сравнително леко.

Томас все още не можеше да различи добре двете приближаващи се групи отпред. Момчетата и момичетата се движеха в плътни редици, следвайки посока север. Дори от разстояние си личеше, че са се привели под напора на вятъра.

Очите на Томас пареха от прахоляка, който носеше със себе си нагорещеният вятър. Непрестанно ги бършеше, но това само влошаваше нещата. Светът наоколо продължаваше да се забулва в мрак, докато облаците в небето се съгъстяваха.

След кратка почивка за вода и храна тримата се изправиха и втренчиха погледи в двете групи.

— Интересно — промълви Тереза, — защо не се затичат?

— Защото все още ни остават три часа до крайния срок — посочи Арис. — Освен ако не бъркаме нещо, до безопасното място трябва да има не повече от две мили. Макар че лично аз не виждам нищо.

— Като гледам как се влачат — рече Томас, — те също не знаят къде отиват. Напред се вижда само пустиня.

Арис вдигна глава към сиво-черното небе.

— Да, става все по-страшно. Ами ако ни застигне пак някоя от онези гръмотевични бури?

— Може би ще е по-добре да останем в планината — подхвърли Томас. Какъв прекрасен начин да се сложи край на всичко това, мислеше си той. Изгорени от изпепеляващи мълнии, докато търсят злополучното безопасно място.

— Хайде да ги застигнем — предложи Тереза. — А после ще решаваме какво да правим. — Тя се обърна, сложи ръце на кръста си и попита: — Готови ли сте, момчета?

— Аха — откликна Томас. Опитваше се да не се поддава на нарастващата паника. Сигурно имаше отговор на всичко това. Би трябвало да има.

Арис само вдигна рамене.

— Ами да тичаме тогава. — Преди Томас да успее да отвърне, тя хукна напред и Арис я последва.

Томас си пое дълбоко въздух. Кой знае защо си спомни първия път, когато бе тичал с Миньо в лабиринта. И това го изплаши още повече. Той въздъхна и се втурна след двамата.

След около дваайсет минути тичане под напорите на вятъра Томас повика Тереза в ума си.

„Напоследък имах разни съновидения и с това част от спомените ми се повъзстановиха.“

От известно време искаше да ѝ го каже, но не пред Арис. Най-вече за да провери как ще реагира на това, което си спомня. Да се опита да прозре истинските ѝ намерения.

„Така ли?“ — попита тя.

Той долови изненадата ѝ.

„Ами да. Странни, объркани неща. От времето, когато съм бил малък. И теб също те има там. Спомних си и някои неща за отношението на ЗЛО към нас. По времето точно преди да се озова в Езерото.“

Тя не отговори веднага, може би се страхуваше да зададе въпросите, които бяха изникнали и в неговата глава.

„Има ли шанс нещо от това да ни помогне? Припомни ли си достатъчно?“

„Доста. Но не чак толкова, че да разбере всичко.“

„Какво видя?“

Томас ѝ разказа за всички картини, мернали се в ума му през последните две седмици. За майка си, за подслушания разговор, за това как двамата с Тереза шпионираха членове на ЗЛО. Как са се учили да разговарят телепатично. И накрая, за сбогуването точно преди да поеме за Езерото.

„Значи Арис също е бил там? — попита тя. — Защо ли питам, та аз вече го зная. Че тримата сме част от това. Все пак странни са тези приказки, че ако някой умре, има и замяна. Какво, според теб, може да означава?“

„Нямам представа. Струва ми се обаче, че ако ни остане време да седнем и да го обсъдим спокойно, ще си припомним още подробности.“

„Аз също смятам така. Том, наистина съжалявам. Не можеш да си представиш колко ми беше трудно да го направя. И все пак трябваше да се съглася. Казаха ми, че само така мога да те спася — макар че ще изгубя това, което имаше между нас.“

Томас не знаеше какво да отговори. А ставаше все по-трудно да разговарят — дори по този начин. Вятърът виеше неистово, влачейки

със себе си огромни прашни облаци, които се носеха ниско над главите им.

Времето им свършваше.

Те продължиха да тичат през пустинята.

Двете групи пред тях най-сетне се събраха в далечината. За Томас по-интересен бе фактът, че това не приличаше на случайност. Момичетата от група Б стигнаха до едно място и спряха, после Миньо — Томас успя да го различи сред момчетата и почувства облекчение, че е жив и здрав — и останалите езерни смениха посоката и поеха на изток, за да се срещнат с тях.

И сега, на около половин миля по-напред, те се бяха събрали около нещо. Томас не можеше да различи какво, но се бяха скупчили в плътен кръг.

„Какво става там?“ — попита той мислено Тереза.

„Не зная“ — отвърна тя.

После двамата с Арис ускориха крачка.

Отне им само няколко минути да прекосят този участък от равнината и да стигнат при двете групи.

Миньо се бе отделил от тълпата и се бе обърнал към тях. Стоеше със скръстени ръце, лицето му бе покрито с прах и мръсотия. Но кой знае защо се усмихваше. При вида на тази усмивка Томас се чувства малко по-добре.

— Време беше, плужеци такива, най-сетне да ни застигнете! — провикна се Миньо.

Томас спря пред него и се наведе, подпрял се с ръце на коленете, да си поеме дъх.

— Мислех, че ще се биете със зъби и нокти с момичетата след това, което ни сториха. Което сториха на мен.

Миньо погледна за миг през рамо към смесената група, после се обърна отново към Томас.

— Ами, първо, техните оръжия са по-страшни от нашите, да не говорим за лъковете и стрелите. Пък и онова пиленце Хариет ни обясни всичко. Останахме изненадани, че ти си се присъединил към тях. — Той изглежда навъсено Тереза, после и Арис. — Никога не съм вярвал на тия предатели.

Томас се постара да скрие обърканите си чувства.

— Те са на наша страна. Повярвай ми. — Необяснимо и за самия него бе започнал да вярва в това.

Миньо се разсмя горчиво.

— Предполагах, че ще изтърсиш нещо такова. Сигурно историята е доста дълга, а?

— Да, доста е дълга — потвърди Томас и реши да смени темата.

— Защо спряхте тук? И какво гледат всички?

Миньо отстъпи встрани и описа с ръката си дъга.

— Ами погледни сам. — Обърна се и извика на групата. — Ей, момчета, направете място!

Неколцина езерни и момичетата обърнаха глави, после бавно се отместиха. Томас откри, че предметът, привлякъл вниманието на всички, е обикновена пръчка, стърчаща от безжизнената земя. На върха ѝ бе завързана оранжева лента, която плющеше на вятъра. А върху лентата бе изписано нещо.

Томас и Тереза се спогледаха и той се приближи, за да погледне отблизо. Но още преди да стигне, успя да разчете черните букви върху оранжевия фон.

БЕЗОПАСНОТО МЯСТО.

Въпреки воя на вятъра и възгласите на младежите за известно време светът около Томас сякаш утихна напълно, като че ли някой бе затъкнал в ушите му памук. Той коленичи и протегна ръка да докосне лентата. Това ли е безопасното място? Няма сграда, няма заслон, няма нищо?

После, със същата бързина, с която изчезна, звукът се върна отново. Свистенето на вятъра и откъслечните реплики на другите.

Обърна се и видя, че Миньо, Тереза и Арис надзъртат зад него.

Томас погледна часовника си.

— Остава ни около половин час. И какво излезе — безопасното място е една пръчка, забита в земята? — Той се огледа объркано.

— Като си помислиш, не е чак толкова зле — подхвърли Миньо. — Повече от половината от нас стигнаха дотук. Както и от групата на момичетата.

Томас се опита да овладее гнева си.

— Да не си се побъркал вече от изблика? Да, стигнахме. В безопасност сме. При една пръчка.

Миньо се подсмихна.

— Приятел, нямаше да ни пратят тук без причина. Справихме се в отреденото ни време. Сега ще чакаме, докато часовникът отброи последните секунди и после се случи каквото има да става.

— Тъкмо това ме безпокои — рече Томас.

— Не ми се ще да го казвам — намеси се Тереза, — но съм съгласна с Томас. След всичко, което направиха с нас, би било твърде лесно да поставят един надпис, а после да дойдат да ни вземат с някой хубавичък хеликоптер. Нещо лошо ще се случи.

— Както кажеш, предателко такава — отвърна Миньо, който дори не се постара да прикрие омразата си. — Но лично аз не искам да чуя и думичка повече от теб. — Той се отдалечи, по-разгневен, отколкото Томас го бе виждал някога.

Томас погледна към Тереза, чието лице бе помръкнало.

— Не мисля, че трябва да се изненадваш.

Тя сви рамене.

— Омръзна ми да се извинявам. Направих това, което трябваше да направя.

Томас не можеше да повярва, че говори сериозно.

— Както и да е. Ще потърся Нют. Искам да...

Преди да успее да довърши, се появи Бренда, която местеше поглед между него и Тереза. Вятърът разпиляваше дългата ѝ коса и тя се опитваше безрезултатно да я затъкне зад ушите.

— Бренда — възкликна той. Чувстваше се някак виновен.

— Здравсти — поздрави тя и застана пред двамата. — Това ли е момичето, за което ми разказваше? Докато двамата се гушехме в онзи камион?

— Аха — едва успя да промълви Томас. — Тъй де, тя е.

Тереза протегна ръка.

— Аз съм Тереза.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна Бренда. — А аз съм побърканячка. Бавно, но сигурно губя разсъдък. Непрестанно ме обхващат желания да си отхапя пръстите или да убия някого. Томас обаче обеща да ме спаси. — Макар че очевидно се шегуваше, на лицето ѝ трептеше измъчена усмивка.

Томас неволно трепна.

— Много смешно, Бренда.

— Радвам се, че си запазила чувството си за хумор — отбеляза Тереза. Но имаше хладно изражение.

Томас погледна часовника си. Оставаха петдесет и пет минути.

— Аз... аа, трябва да поговоря с Нют. — Той се обърна и се отдалечи забързано, преди някое от момичетата да каже нещо. Точно сега искаше да е колкото се може по-далече от двете.

Нют седеше на земята в компанията на Пържитиган и Миньо, и тримата изглеждаха сякаш чакат края на света.

Свирепият вятър сега носеше със себе си влага, облаците се бяха снишили още повече, досущ черна мъгла, канеща се да погълне земята. В небето проблясваха светкавици, премигващи виолетови петна в сивотата. Първата голяма буря бе започнала по същия начин.

— Здравсти, Томи — посрещна го Нют. Томас се настани до него и обгърна коленете си с ръце. Две простички думи и нищо между тях.

Сякаш Томас бе отишъл на разходка, а не бе отвлечен и за малко да изгуби живота си.

— Радвам се, че успяхте да стигнете тук, момчета — рече Томас.

Пържитиган изпръхтя ухилено.

— И ние се радваме за теб. Но май ти си се забавлявал повече. Покрай своята богиня на любовта. Сигурно двамката сте се гушкали и целували, а?

— Не точно — отвърна Томас. — Не беше забавно.

— Е, какво стана? — попита Миньо. — Как е възможно да ѝ вярваш след всичко това?

Томас се поколеба, но си даваше сметка, че трябва да им каже всичко. Нямаше по-добър момент от този. Пое си дълбоко дъх и заговори. Разказа им за плана на ЗЛО, за лагера, за разговора с група Б, за газовата камера. И този път не намираше смисъл във всичко това, но се почувства по-добре, след като го сподели с приятелите.

— И ти прости на тази вещица? — процеди ядно Миньо, след като Томас приключи. — Каквото и да са намислили онези типове от ЗЛО, нямам нищо против. Също както и не възразявам срещу това, което ти смяташ да направиш. Но не ѝ вярвам, не вярвам и на Арис, и двамата не ми харесват никак.

Нют изглеждаше потънал в дълбок размисъл.

— Те са направили всичко това — попита той — само за да се почувстваш предаден? Не ми звучи никак разумно.

— На мен ли го казваш? — въздъхна Томас. — Освен това не съм ѝ простил. Но за момента май сме в една лодка. — Той се огледа, повечето момчета и момичета седяха на земята и гледаха в далечината. Почти не разговаряха. — Ами вие, момчета? Как се добрахте дотук?

— Намерихме проход в планината — отвърна Миньо. — Трябваше да се справим с някакви побърквания от една пещера, но освен тях други проблеми нямаше. Само че храната и водата ни са на привършване. И краката ме болят. Като гледам, скоро ще ни застигне нова гръмотевична буря и току-виж сме заприличали на бекона, дето го прави Пържитиган.

— Аха — кимна Томас. Погледна към планината и прецени, че вероятно са се отдалечили на около четири мили. — Дали да не зарежем това тяхно безопасно място и да потърсим някъде заслон? —

Още докато го казваше, си даде сметка, че това не е възможно. Поне докато не изтече определеното време.

— Няма начин — възрази Нют. — Не сме дошли чак дотук, за да се връщаме. Да се надяваме, че проклетата буря ще се забави поне още малко. — Той погледна начумерено ниските облаци.

Другите трима езерни мълчаха. Вятърът продължи да набира скорост и вече беше трудно да разговарят заради оглушителните пориви. Томас погледна часовника си.

— Трийсет и пет минути.

Няма начин бурята да се забави още...

— Какво е това? — извика Миньо, скочи на крака и посочи нещо над рамото на Томас.

Томас се надигна, завладян от тревога. Ужасът на лицето на Миньо бе недвусмислено послание.

На около трийсет крачки от групата в земята наскреда пустинята се бе образувал отвор. Идеален правоъгълник, широк около петнайсет стъпки, се бе издигнал върху невидима ос и бавно се отместваше встрани, а от краищата му се сипеше пясък. Звукът от стържене на метал в метал изпълни въздуха, по-силен от рева на вятъра. Скоро правоъгълникът приключи завъртането си и там, където доскоро бе имало пустиня, сега се виждаше участък от черен метал, върху който стърчеше някакъв предмет.

Беше бял, продълговат, със заоблени краища. Томас и преди бе виждал нещо подобно. Всъщност няколко подобни предмета. След като избягаха от лабиринта и стигнаха подземната зала, откъдето бяха дошли скръбниците, бяха видели няколко такива саркофази. Нямахме много време да го обмисля, но предположи, че там скръбниците се спотайват — или спят? — когато не гонят хора из лабиринта.

Преди да успее да реагира, нови участъци от пустинята около групата претърпяха подобна трансформация, разтваряйки се като огромна, зейнала паст.

Бяха поне десетина, подредени в кръг около тях.

Стърженето на метал бе оглушително, докато правоъгълниците се въртяха бавно на осите си. Томас бе запушил ушите си с длани в опит да се спаси от звука. Другите от групата бяха постъпили по същия начин. Пустинята около тях изчезваше като по чудо, заменена от големи черни правоъгълници, върху всеки от които бе положен овален саркофаг. Бяха поне трийсет на брой.

Скърцането на метал утихна. Всички мълчаха. Вятърът бучеше над земята, вдигайки прахоляк, който се носеше над контейнерите. От допира с тях се чуваше неприятен, стържещ звук. Томас трябваше да примижи, за да не ослепее от прахоляка. Нищо не помръдваше след появата на непознатите предмети. Чуваше се само свистенето на вятъра.

„Том?“ — повика го Тереза.

„Да?“

„Помниш ги, нали?“

„Аха.“

„Мислиш ли, че вътре има скръбници?“

Томас помисли малко, преди да отговори:

„Не зная. Искам да кажа, скръбниците имат влажни тела, вероятно ще им е трудно да оцелеят тук.“ — Доста глупава идея, но сега бе готов да се хване и за сламка.

„Може би искат... да влезем в тях — предположи тя след кратка пауза. — Може би това са безопасните места, които ще ни транспортират някъде другаде.“

Томас не хареса идеята, но си помисли, че може да е права. Откъсна поглед от черните правоъгълници и извърна очи към нея. Вече се приближаваше. За щастие беше сама. Трудно можеше да изтърпи двете с Бренда до себе си.

— Здравсти — рече, но вятърът отнесе думата, преди да е стигнала до нея. Понечи да ѝ подаде ръка, но се сдържа. За малко бе

забравил какво се бе случило. Тя като че ли не забеляза колебанието му, докато заставаше до Миньо и Нют, за да ги поздрави.

— И какво ще правим сега? — попита Миньо, след като изгледа навъсено Тереза, за да ѝ внуши, че не би искал да участва в малкия им съвет.

— Ако в тези саркофази има скръбници — рече Нют, — най-добре да се готвим за бой.

— За какво говорите?

Томас се обърна и откри, че Хариет и Соня се бяха приближили към тях. Зад тях стояха Бренда и Хорхе.

— О, страхотно — промърмори Миньо. — Двете кралици на група Б.

Хариет се престори, че не го е чула.

— Предполагам, че и вие сте виждали такива саркофази в залата на ЗЛО. Вероятно от тях са излизали скръбниците.

— Аха — кимна Нют. — Точно така.

Една светкавица разцепи небето над тях, последвана без забавяне от гръм. Вятърът заплашваше да им разкъса дрехите, миришеше едновременно на влага и прах — странна комбинация. Томас отново погледна часовника си.

— Остават ни само двацет и пет минути. Или ще се бием със скръбници, или ще трябва да влезем в тези ковчези, когато му дойде времето. Може би те са...

Прекъсна го остро свистене от всички посоки. Звукът бе толкова пронизителен, че Томас отново си запуши ушите. Някакво раздвижване откъм черните правоъгълници привлече погледа му. Нещо ставаше с белите саркофази.

Тънка цепка от ярка светлина се бе появила по краищата им и се разширяваше, докато горната им част се повдигаше подобно на капак на ковчег. Движението бе придружено от звук, но той не бе толкова силен, колкото стърженето от повдигането на правоъгълните платформи. Томас усети, че останалите езерни са се скупчили в плътна тълпа. Всички се опитваха да застанат колкото се може по-далече от саркофазите.

Капаците продължиха да се вдигат, докато накрая се катурнаха на пясъка. Имаше нещо във всеки един от тях. От мястото, където стоеше, Томас не успя да различи подробности, нито телата му заприличаха на

скръбниците. Нищо не помръдваше, но той знаеше, че не бива да си позволява отпускане.

„Тереза?“ — повика я мислено. Не смееше да разговаря на глас пред другите. „Да?“

„Някой трябва да иде и да погледне отблизо. Да види какво има вътре.“

„Да го направим двамата“ — предложи с привидно безгрижие тя. Томас бе изненадан от нейния кураж.

„Понякога ти хрумват най-лошите идеи“ — отвърна той, опитвайки се да прозвучи насмешливо. Но си даваше сметка, че е права.

— Томас! — провикна се Миньо. Вятърът, колкото и да бе странно, продължаваше да се усилва.

— Какво? — извика в отговор Томас.

— Аз, ти и Нют! Да идем да проверим!

Томас тъкмо се готвеше да тръгне, когато от един от саркофазите изпълзя нещо. Хората наоколо нададоха викове. Томас присви очи и втренчи поглед. Сега вече във всички саркофази се виждаха размърдващи се тела. Определено бяха решили да напуснат досегашната си обител. Томас погледна към най-близкия саркофаг. През ръба бе провиснала безформена, уродлива ръка, която почти стигаше до земята. Имаше само четири пръста — по-скоро издатъци от белезникава плът с различна дължина. Те се свиваха и разтваряха, сякаш се опитваха да сграбчат нещо и да го дръпнат вътре. Кожата на ръката бе покрита с бръчки и пъпки и имаше нещо много странно точно там, където започваше лакътят. Овален израстък с диаметър около пет сантиметра, който сияеше в яркочервено.

Сякаш за ръката бе залепена светнала крушка.

Чудовището бавно се надигна. Първо прехвърли единия си крак, после другия. Стъпалата също завършваха с по четири пръста. И на коленете Томас видя същите невъобразими сияещи сфери, чиято светлина бликаше направо през кожата.

— Какво е това чудо? — извика Миньо над рева на бурята.

Никой не отговори. Томас бе като хипнотизиран от вида на чудовището. Най-сетне намери сили да откъсне поглед и установи, че от другите саркофази излизат същите странни и ужасни създания.

Чудовището до тях вече измъкваше от саркофага грамадното си туловище. То се залюля като пихтия, стигна ръба и бавно се претърколи навън. Имаше приблизително човешка форма, но бе поне с няколко стъпки по-високо от Томас, с голо, масивно тяло, покрито с петна и бръчки. Най-неприятни от всичко бяха сфероидните израстъци, около десетина на брой, които покриваха цялото тяло и излъчваха оранжева светлина. Имаше няколко по гърдите и гърба. Още толкова по коленете и лактите. Веднага щом чудовището опря крак в земята, от издатината на коляното бликнаха ярки искри. Други светещи сфери имаше на главата — или на това, което я заместваше, защото Томас не различи очи, нос, уста или уши. Нямаше и коса.

Чудовището се изправи с олюляване, възстанови равновесието си, сетне се обърна към групата. Един бърз поглед показва, че чудовищата от останалите саркофази също са се изправили и сега стояха в кръг около тях.

Като по команда съществата вдигнаха ръце, докато израстъците им посочиха небето. После, едновременно, от върховете на пръстите на ръцете и краката, както и от техните рамене щръкнаха къси остриета. Светкавиците хвърляха отблясъци по кожата им, която наподобяваше шлифовано сребро. Макар да нямаше и следа от уста, от телата им се изтръгна дълбок, хрипков вопъл — звук, който говореше сам за себе си. Бе достатъчно силен, за да надмогне бурята.

„Май сега бих предпочела скръбниците“ — отбеляза в ума му Тереза.

„Съдейки по някои сходни черти, мисля, че е ясно кои са създателите на тези твари“ — отвърна той, опитвайки се да запази спокойствие.

Миньо се обърна и изгледа групата зяпнали момчета и момичета, които заобикаляха Томас.

— Има по един за всеки от нас! Въръжвайте се с каквото ви падне!

Сякаш чули заповедта му, съществата се размърдаха и поеха напред. Първите няколко крачки бяха неуверени, но те бързо се окопитиха и в движенията им скоро се долови решителност, енергичност и мощ.

Те се приближаваха с всяка крачка.

Тереза подаде на Томас нож с доста дълго острие, почти колкото малка сабя. Не можеше да си представи къде го е крила, защото освен копието тя също държеше в ръката си нож.

Докато светещите гиганти се приближаваха, Миньо и Хариет се заеха да разполагат хората си, но виковете им бяха заглушени от воя на вятъра. Томас откъсна за миг очи от прииждащите чудовища и погледна небето. Неравни, сияещи повлекла озаряваха долната част на черните облаци, сякаш увиснали едва на няколко стъпки от земята. Въздухът бе изпълнен с острия мирис на статично електричество.

Томас свали поглед и се съсредоточи върху чудовището, което бе най-близо до него. Миньо и Хариет бяха успели да подредят групата почти в идеален кръг. Тереза стоеше до Томас, но двамата не разговаряха. От последното страховито творение на ЗЛО ги делиха едва трийсетина крачки.

Изведнъж Тереза го сръчка в ребрата. Той се огледа и видя, че тя му сочи чудовищата — явно го подканваше да си избере противник. Той кимна и показа онзи, когото смяташе за най-близо.

Двайсет и пет крачки.

Изведнъж Томас реши, че е било грешка да останат по местата си и е трябвало да се разпръснат.

— Сега е моментът! — извика Миньо, но гласът му бе като слаб лай на фона на бурята. — В атака!

Цял рой объркани мисли изпълниха главата на Томас в този момент. Тревога за Тереза въпреки проблемите между тях. Безпокойство за Бренда и съжаление, че почти не бяха разговаряли, откакто се събраха отново. Помисли си какво ще е да загине в бой със зловещите създания тъкмо когато се е надявала, че е стигнала до желаната цел. Спомни си за Чък, за това как тримата с Тереза бяха скочили в Дупката в лабиринта, как езерните се бяха сражавали със скръбниците, докато те бързаха да въведат кода.

Помисли си, че е трябвало те всички да преживеят какво ли не само и само отново да се изправят срещу зловещата биотехнична ръка на ЗЛО. Запита се какъв ли може да е смисълът на всичко това и дали си заслужава да оцелеят и този път. В главата му отново изплува картината с Чък в мига, когато го пробождат с нож. И това бе последната капка, която му помогна да се отърси от временното вцепенение. Той изрева с цяло гърло, размаха ножа с две ръце над главата си и се втурна напред, право към чудовището.

Вляво и вдясно от него другите също нападаха, но той не им отдели внимание. Сега не бе моментът да мисли за тях, нито за каквото и да било.

Петнайсет крачки. Десет. Пет. Съществото бе спряло, застанало в бойна позиция, с разтворени ръце и остриета, сочещи право към Томас. Оранжевите светлини по тялото му пулсираха, усилваха се и отслабваха, сякаш чудовището имаше някъде в себе си сърце. Беше потискащо да се изправиш срещу противник, който няма лице, но това помогна на Томас да си мисли, че отсреща е само една машина. Нещо, създадено от човешка ръка, което искаше да го убие.

Миг преди да стигне до него, Томас взе решение. Той падна внезапно на колене, продължи да се пързая напред и замахна хоризонтално с дългия нож, забивайки с пълна сила острието в левия крак на чудовището. Ножът потъна на няколко сантиметра дълбочина, но после се удари със звън в нещо твърдо и спря с вибрации, отекнали чак в раменете на Томас.

Съществото не помръдна, не реагира, дори не издаде звук — човешки или нечовешки. Вместо това стовари двете си покрити с остриета ръце. Томас дръпна рязко ножа да го освободи и се претърколи назад миг преди ръцете на чудовището да се съберат с оглушителен плясък на мястото, където бе стоял. Той тупна по гръб и изпъзля, а чудовището го последва. Кракът му профуча само на сантиметри рамото на Томас.

Чудовището нададе яростен вик — звук, който почти наподобяваше воплите на скръбниците — и се хвърли на земята в опит да прикове там Томас. Момчето се завъртя отново и се претърколи три пъти, следвано от звука на стържещ в камънаците метал. Сетне се изправи чевръсто и се завъртя, отново вдигнало оръжие пред себе си.

Пое си дъх и успя да види, че останалите също са влезли в бой. Миньо мушкаше и сечеше с два ножа, а чудовището пред него отстъпваше назад. Нют дращеше по земята, ранен, кървящ, преследван от своята твар. Тереза бе най-близо до него, тя застана между двамата и се опита да нанесе удар с копието.

Томас насочи вниманието си към своя противник. Едно металическо присвистване в периферното му зрение го накара да приклекне, внезапен полъх премина току над главата му. Той се обърна, приведе се, опита се да задържи преследващото го създание с няколко бързи удара, но не успя. При един от тях обаче уцели святкащата на коляното лампа и тя се пръсна с трясък, а светлината ѝ угасна. Давайки си сметка, че късметът всеки миг ще му изневери, той се хвърли на земята, претърколи се отново и скочи на крака малко по-нататък.

Чудовището беше спряло — достатъчно дълго, за да успее Томас да се измъкне, — но сега отново се приближаваше. На Томас му хрумна нова мисъл и тя бързо се избистри, когато погледна към Тереза и видя, че противникът ѝ пристъпва бавно и с видимо затруднение. Тя продължаваше да се цели в крушките, карайки ги да трещят като фойерверки. Беше изпотрошила поне три четвърти от тях.

Крушките. Достатъчно е да ги изпочупи. По някакъв начин те бяха свързани с енергията и силата на тази твар. Възможно ли е да е толкова лесно?

Един бърз поглед из бойното поле му показва, че други също бяха стигнали до този извод, но повечето водеха подобна на него и обречена на неуспех борба на удари и отскачания. На земята вече лежаха облени в кръв едно момче и едно момиче.

Томас реши да промени изцяло тактиката си. Вместо да се хвърля в безогледни атаки той скочи рязко напред и нанесе удар по крушката върху гърдите на чудовището. Не я уцели и остави дълга резка върху жълтеникавата кожа. Съществото замахна към него, той успя да се отдръпне навреме и остриетата разкъсаха само разветите краища на ризата му. Удари отново, прицелвайки се в същата крушка. Този път попадна в целта, крушката се пръсна и разхвърли наоколо облак искри. Съществото замря почти за секунда, сетне отново зае бойна позиция.

Томас го заобиколи, като отскачаше назад и после притичваше отново напред, нанасяше резки удари и пак отстъпваше.

Едно от остриетата го поряза по ръката и остави дълга червена резка. Томас нападна отново. И отново.

Тряс, тряс, тряс. Хвърчащи искри, докато чудовището видимо потрепваше при всяка стросена крушка.

След всеки успешен удар то замираше за по-дълго. Томас получи още няколко рани, за щастие повърхностни. Той продължи да се цели в оранжевите крушки.

Тряс, тряс, тряс.

Всяка малка победа лишаваше чудовището от сила и енергия и то вече видимо забави действията си, макар че не преустанови опитите си да накълца Томас на парчета. Ако можеше най-сетне да приключи с него, да го накара да умре. Тогава би могъл да изтича и да помогне на другите. Да сложи край на всичко това...

Зад него блесна ослепителна светлина, последвана от звук, сякаш цялата вселена се бе взривила. Звук, който помете за миг въодушевлението и надеждата му. Вълна от енергия го повали на земята, той се блъсна в нещо и оръжието му отхвърча с дрънчене настрана. Чудовището също падна, въздухът се изпълни с миризма на изгоряло. Томас се претърколи на една страна и когато се огледа, видя огромна черна дупка в земята, с обгорени, димящи краища. От нея се подаваха почернели ръка и крак на едно от чудовищата. Нямаше и следа от останалото тяло.

Беше го ударила светкавица. Точно зад него. Бурята най-сетне се бе разразила с пълна сила.

Още докато си го мислеше, от облаците в небето се посипаха нови светкавици.

Наоколо с оглушителни трясъци се сипеха светкавици, от земята изригваха пясъчни фонтани. Чуваха се писъци на ранени, един от тях, момичешки, внезапно замлъкна. И този вездесъщ мирис на изгоряло. Дъждът от мълнии секна също тъй внезапно, като бе започнал. Но светкавиците продължиха да озаряват облаците, сега вече започна да вали сякаш небето се бе продънило.

Томас не бе помръднал от началото на пороя светкавици. Нямаше никаква причина да смята, че ще е в безопасност някъде другаде, освен там, където лежеше. Но веднага щом светкавиците утихнаха, той се изправи и се огледа.

Чудовището, с което допреди малко бе впримчен в двубой, лежеше мъртво, с обгорено до кръста тяло, другата половина липсваше. Тереза се бе изправила над своя противник и продължаваше да го налага с равномерни движения, разбивайки последните крушки. Миньо бавно се надигаше. Недалеч от него стоеше и задъханият, изтощен до смърт Нют. Пържитиган се бе превил и повръщаше. Други лежах на земята, а неколцина — между които Бренда и Хорхе — все още се сражаваха. Гръмотевиците продължаваха да ечат над тях, но светкавиците бавно се отдалечаваха.

Томас трябваше да направи нещо. Тереза бе недалеч от него, все още приведена над мъртвия си противник, дишайки тежко.

„Трябва да потърсим някакво убежище!“ — рече й мислено той.

„Колко време ни остава?“

Томас погледна часовника.

„Десет минути.“

„Тогава да влезем в саркофазите.“ — Тя посочи най-близкия, разтворен като идеално разрязано през средата яйце и пълен наполовина с вода.

Идеята му се понрави.

„Ами ако не успеем да ги затворим?“

„Да имаш по-добро предложение?“

„Не.“ — Той я улови за ръката и се затича.

„Трябва да кажем и на другите!“

„Сами ще се досетят.“ — Томас знаеше, че не бива да губят време — всеки момент от небето можеха да се посипят нови мълнии. Не им оставаше друго, освен да разчитат, че приятелите им ще са също толкова съобразителни.

Стигнаха саркофага тъкмо когато няколко светкавици удариха в земята около тях. Силен звън ечеше в главата на Томас. От небето се сипеше дъжд, примесен с пясък. Той надзърна в саркофага, но там нямаше нищо, само локва кална вода. Лъхна го тежка, непоносима смрад.

— Побързай! — извика и прекрачи вътре.

Тереза го последва. И двамата коленичиха и се вкопчиха в стените — ръбовете бяха облицовани с гума и лесни за хващане. Томас се запъна с крака, пресегна се, улови тежкия похлупак и го завъртя към себе си.

В този момент дотичаха Бренда и Хорхе. Томас почувства облекчение, че са се справили.

— Има ли място за нас? — извика Хорхе, за да надвие грохота на бурята.

— Влизайте — отвърна също на висок глас Тереза.

Двамата се прехвърлиха през ръба и цопнаха в локвата.

Стана тясно, но все още се побираха. Томас се дръпна, като придържаше похлупака леко отворен — дъждът плющеше по повърхността му. Веднага щом всички приведоха глави, Томас спусна капака до долу. Грохотът на бурята поутихна, остана само трополенето на дъжда. Макар че Томас все още чуваше звън в ушите.

Можеше само да се надява, че другарите му ще се досетят да се скрият в останалите саркофази.

— Благодаря, че ни пусна, мучачо — каза Хорхе, след като си пое дъх.

— Няма защо — отвърна Томас. Мракът вътре в саркофага бе непрогледен, но той знаеше, че Бренда седи до него, а Тереза и Хорхе са в другия край.

— Е, не бяхме сигурни дали ще искаш да ни вземеш — подхвърли Бренда. — Това беше добра възможност да се отървеш от нас.

— Това ли е безопасното място? — попита Тереза.

Томас натисна копчето за осветяване на циферблата — оставаха им още седем минути.

— В този момент мога само да се надявам, че е така. Току-виж след няколко минути саркофазите се завъртят и ни спуснат долу, в някоя уютна стаичка, където всички ще си живеем заедно и щастливо. Или пък не.

Тряс!

Томас извика — нещо се бе стоварило отгоре върху капака с такава сила, че едва не го оглуши. Мъничка дупка — просто тънък сноп сребриста светлина — се появи отгоре и през нея се нижеха капки.

— Сигурно е била светкавица — предположи Тереза.

Томас разтърка уши, свил лице в болезнена гримаса.

— Още няколко такива и ще се върнем там, откъдето започнахме. — Гласът му звучеше приглушено.

Нова проверка на часовника. Пет минути. Водата капеше през отвора в локвата долу, измъчваше ги нетърпимата смрад, камбаните в главата на Томас не стихваха.

— Не точно такива бяха представите ми, хермано — оплака се Хорхе. — Мислех си, че веднага щом се покажем тук, големите чичковци ще дойдат да ни приберат. И ще ни излекуват. Изобщо не ми хрумна, че ще бъдем затворени в някаква проклета вана, в очакване да ни изпържи някоя светкавица.

— Колко още? — попита Тереза.

— Три минути — отвърна Томас.

Навън бурята все така бушуваше, светкавици се удряха в земята, дъждът трополеше върху капака.

Нов трясък и още една дупка в похлупака, този път по-широка и през нея нахлу вода, заливайки Хорхе и Бренда. Чу се остро свистене, светкавицата бе загоряла метала отвън и от него се вдигаше пара.

— Няма да изкараме още дълго тук! — извика Бренда. — Дори е по-зле, отколкото да бяхме отвън!

— Остават само две минути! — каза Томас. — Дръжте се!

Навън се появи някакъв нов звук. В началото бе слаб, но съвсем отчетлив въпреки бурята. Бръмчене. Дълбоко и ниско. То нарастваше бързо и скоро Томас усети, че цялото му тяло вибрира.

— Какво е това? — попита Тереза.

— Нямам представа — отвърна Томас. — Но ако съдя по случилото се досега, не мисля, че ще е нещо, което да ни зарадва. Остава ни още една минута.

Звукът набираше сила. Вече заглушаваше бурята и трясъка на гръмотевиците. Стените на саркофага се тресяха. Томас чу силен порив на вятъра отвън, някак си различен от досегашните. По-мощен. Почти... изкуствен.

— Последни трийсет секунди — обяви той и внезапно бе завладян от колебание. — Може би сте прави. Може би пропускаме нещо важно. Мисля... да погледна.

— Какво? — почти подскочи Хорхе.

— Трябва да разберем какво причинява този звук. Хайде, помогнете ми да вдигна капака.

— Та някоя голяма и яка мълния да ни изпържи задниците?

Томас опря длани на покрива.

— Налага се да поемем този риск. Хайде, бутайте!

— Прав е — подкрепи го Тереза и също вдигна ръце.

Бренда последва примера ѝ, сетне и Хорхе се присъедини към тях.

— Едно... две... три! — изкомандва Томас.

Те всички тласнаха капака нагоре, но се оказа, че силата им е била прекомерна. Капакът се преобърна рязко и тупна на земята, оставяйки саркофага напълно открит. Дъждът ги заля мигновено, сега падаше почти хоризонтално, тласкан от неистовия вятър.

Томас присви очи, втренчил поглед в това, което се спускаше на земята, едва на трийсетина крачки от тях. Беше огромно и кръгло, с трепкащи светлини и изпускащи синкави пламъци сопла. Същият кораб, който го бе спасил след прострелването. Бергът.

Томас погледна часовника и откри, че тъкмо се е изнизила последната секунда. Сетне отново вдигна глава.

Бергът се приземи върху разтворени носещи крака и огромната метална врата на товарния му отсек започна бавно да се отмества.

Томас знаеше, че не бива да губят повече време. Никакви въпроси, никакъв страх, нито капка колебание. Само действие.

— Хайде! — извика той и дръпна Бренда за ръката, докато излизаше от саркофага. Подхлъзна се и цопна с плясък в една локва. Изправи се, като бършеше калта и водата от очите и лицето си. Пороят продължаваше, от всички страни ечаха гръмотевици, светкавици цепеха въздуха в ярки проблясъци.

Хорхе и Тереза вече бяха излезли от саркофага. Томас погледна към берга — до него имаше около петдесет крачки. Вратата на товарния отсек бе отворена напълно, вътре сияеше примамлива светлина. Мяркаха се приведени сенки, стиснали в ръцете си оръжия. Очевидно нямаха намерение да излязат навън и да помогнат на когото и да било от оцелелите да достигне безопасното място. Истинското безопасно място.

— Бягайте! — извика той и за всеки случай стисна здраво ножа. Не знаеше как ще ги посрещнат там.

Тереза и останалите го последваха. Дъждът бе размекнал почвата и не бе никак лесно да се задържат — Томас се подхлъзна още няколко пъти. Тереза го сграбчи за ризата и го задържа, сетне двамата се затичаха отново. Около тях се чуваше шляпането и на други оцелели. Мракът от бурята и ярките светкавици пречеха да види кой кой е. Но сега не бе моментът да мисли за това.

Отдясно, заобикаляйки опашката на приземилия се летателен апарат, се появиха десетина чудовища и се устремиха да отрежат пътя на Томас и останалите към разтворената врата. Остриетата им лъщяха от дъжда, някои бяха обагрени в червено. Поне половината от сияещите им крушки бяха изпотрошени, движенията им бяха неритмични. Но изглеждаха все така застрашителни. И все още хората в берга не предприемаха нищо, само гледаха.

— Ще минем през тях — извика решително Томас. Изведнъж до него се появиха Миньо и Нют и още неколцина езерни, присъединили

се към атаката. Видя Хариет и момичета от група Б. Всички бяха съгласни с плана, а и не им оставаше друго.

Може би за пръв път, откакто се бе появил в Езерото, Томас не изпитваше никакъв страх. Не знаеше дали някога пак ще е способен да се бои. Беше се променил. Вятърът продължаваше да ги шиба в лицата, хвърляйки пясък и дребни камъчета. Чудовищата размахваха остриета и огласяха околностите със свирепия си рев. Томас тичаше право към тях, вдигнал нож над главата си.

Без никакъв страх.

На три крачки от най-близкото чудовище той скочи във въздуха и се завъртя напред, събирайки крака. Стовари ги право върху една от светещите крушки, щръкнала от гърдите на механичната твар. Тя се строши със съскане, чудовището изрева още по-оглушително и падна назад на земята.

Томас също тупна в калта и се претърколи. Веднага скочи, заобиколи противника, посегна рязко и попадна право в целта.

Тряс, тряс, тряс.

Отново отскочи назад и пак се хвърли в атака. Дръпна се, удари. Тряс, тряс, тряс. Оставаха само три светещи крушки, чудовището едва помръдваше. Томас скочи отново, яхна го през раменете и го довърши с няколко бързи удара.

Последната крушка изтреця и чудовището рухна мъртво на земята.

Томас се изправи и се огледа, за да види дали някой не се нуждае от помощ. Тереза се бе справила със своя противник. Миньо и Хорхе също. Нют накуцваше, Бренда му помагаше да счупи последната крушка на техния нападател.

Само след броени секунди всичко приключи. Нито една твар не помръдваше. Не блестяха оранжеви светлини. Това беше.

Дишайки тежко, Томас вдигна поглед към входа на берга, вече само на двайсетина крачки от тях. Внезапно от дюзите му бликнаха нови пламъци и той започна да се издига нагоре.

— Тръгват си! — изкрещя Томас и посочи единствения им път за спасение. — Побързайте!

Едва извикал тези думи, Тереза го сграбчи за ръката и хукна към кораба. Томас се спъна, но се изправи и я последва, шляпайки в калните локви. Чуваше зад себе си трещенето на гръмотевиците,

виждаше ярките отблясъци на мълниите. Още един болезнен вик. Останалите също тичаха с все сили. Нют накуцваше, Миньо бе до него и му помагаше.

Бергът се бе извисил на около три стъпки над земята и продължаваше бавно да се издига, като същевременно се извърташе, готов във всеки момент да добави тяга в соплата и да се стрелне нагоре. Неколцина езерни и три момичета го стигнаха първи и се хвърлиха на платформата пред отворената врата. Корабът продължаваше да се възнася. И други се добраха до него, изкатериха се и изчезнаха вътре.

Томас и Тереза също се приближиха. Разтворената врата сега бе на височината на пояса. Томас скочи и се плъосна върху хладния метал. Преметна през ръба десния си крак, улови се и се претърколи отгоре. Корабът продължаваше да се издига. И други се покатериха, напъваха мишци да се задържат. Сред тях бе Тереза, която като че ли не можеше да се хване здраво.

Томас улови ръката ѝ и я дръпна. Тя се строполи на платформата до него и му отправи кратък триумфистичен поглед.

После и двамата се надвесиха над ръба, за да видят дали има и други, нуждаещи се от помощ.

Бергът сега вече бе на шест-седем стъпки над земята и започваше да се накланя. Трима души висяха от ръба на платформата. Хариет и Нют издърпаха едно момиче. Миньо помагаше на Арис. Бренда се държеше с две ръце и тялото ѝ се люшкеше неконтролируемо.

Томас се хвърли по корем, протегна ръка и я улови за дясната китка. Тереза я хвана за другата ръка. Подът на металната платформа бе студен, мокър и хлъзгав, когато Томас задърпа Бренда, тялото му започна да се плъзга към ръба, но после неочаквано намери опора. Той погледна през рамо и установи, че Хорхе е запянал крака и ги държи и двамата с Тереза.

Томас отново започна да тегли Бренда нагоре. Тя най-сетне се прехвърли през ръба, успя да легне по корем и нататък вече бе лесно. Докато пълзеше покрай него, Томас надзърна отново долу. Не видя нищо, освен ужасните, безжизнени чудовища с угаснали туловища. И няколко трупа на момчета и момичета, които не можа да разпознае.

Той се дръпна назад, преизпълнен с облекчение. Бяха успели, почти всички. Бяха се преборили с побърканияците и с ужасните светещи чудовища. Бяха на кораба. Той се обърна, протегна ръце, взе Тереза в прегръдките си и я притисна към себе си, забравил случилото се между тях. Най-важното бе, че успяха.

— Кой са тези хора?

Томас се извърна да види кой пита — беше мъж с къса червеникава коса, насочил черен пистолет към Бренда и Хорхе, застанали един до друг, треперещи, измокрени и покрити с рани.

— Някой да ми отговори! — извика отново мъжът.

Томас заговори, преди още да е обмислил какво точно да каже:

— Те ни помогнаха да прекосим града — без тях сега нямаше да сме тук.

Мъжът извъртя рязко глава към Томас:

— Ти... си ги взел... по пътя?

Томас кимна, но не му хареса посоката, в която се развиваха събитията.

— Сключихме сделка. Обещах им, че те също ще бъдат излекувани. Пък и сега сме по-малко, отколкото тръгнахме.

— Няма значение — заяви мъжът. — Не сме ти позволявали да водиш други хора.

Бергът продължаваше да се издига, но вратата оставаше отворена. През отвора нахлуваше вятър, всеки момент можеше да събори някого от тях и да го хвърли навън.

Томас се надигна, твърдо решен да защитава дадената дума.

— Наредихте ни да стигнем до това място и ние го направихме!

Мъжът с оръжието мълчеше и изглежда, обмисляше ситуацията.

— Понякога забравям колко малко от ставащото разбирате вие, хора... Добре, можеш да задържиш един от тях. Другият заминава.

Томас едва не подскочи от изненада.

— Какво значи... другият заминава?

Мъжът щракна с пистолета и доближи цевта до главата на Бренда.

— Нямаме време за обяснения. Давам ти пет секунди да избереш един от двамата! Не избереш ли, умират и двамата. Едно.

— Чакай! — Томас погледна Бренда и Хорхе. И двамата бяха свели глави към земята и мълчаха. Лицата им бяха побелели от страх.

— Две.

Томас се помъчи да овладее надигащата се в душата му паника и затвори очи. Нищо ново. Не, всъщност бе наясно с някои неща. И знаеше какво да направи.

— Три.

Нямаше го вече страха. Нито неприятната изненада. Край и на въпросите. Приемай нещата такива, каквито са. Играй играта. Премини изпитанията.

— Четири! — лицето на мъжа се изопна. — Избирай още сега или и двамата умират!

Томас отвори очи и пристъпи напред. Посочи Бренда и произнесе двете най-гадни думи, излизали някога от устата му.

— Убий нея!

Томас знаеше какво ще се случи. Това бе поредната променлива и те щяха да му отнемат този, когото не бе посочил, но сгреши.

Мъжът напъха оръжието в колана си, сграбчи Бренда за ризата и я изправи с рязко дръпване. Без да каже нито дума повече, пристъпи към зеещия отвор, като я дърпаше със себе си.

Бренда гледаше Томас с разширени от страх очи, лицето ѝ бе изкривено от болка, докато мъжът я влачеше по металния под на берга. Към отвора и сигурната смърт.

Някъде по средата на пътя Томас реши, че е време да действа.

Хвърли се напред и подкоси мъжа с удар през коленете. Оръжието изтрополя на пода до него. Бренда падна на другата страна, но Тереза притича и я улови навреме, преди да е доближила опасния ръб. Томас притисна с лакът шията на мъжа и потърси с другата пистолета. Напипа го, сграбчи дръжката и го дръпна към себе си. След това скочи, стиснал пистолета с две ръце, и го насочи към проснатия по гръб мъж.

— Никой няма да умира — заяви той задъхано, все още изненадан от това, което бе сторил. — Ако не сме направили достатъчно, за да преминем проклетия ви тест, значи сме се провалили. Но край на изпитанията. — Докато го казваше, се зачуди дали точно това не е трябвало да стане. Но вече нямаше значение, тъй като бе взел своето решение. Край на безсмислените убийства и загубата на хора.

Изражението на мъжа омекна и на устните му дори се появи лека усмивка. Той се изправи и зашари с ръка по стената. В същия миг вратата на хангара започна да се затваря под звуците на металическо стържене. Никой не каза нищо, докато отворът не изчезна и заедно с него утихна нахлуващият вятър.

— Името ми е Дейвид — представи се мъжът и в настъпилата тишина гласът му прозвуча някак твърде силно. — И не се безпокой, прав си. Свърши се. Всичко свърши.

Томас кимна насмешливо.

— Да, чували сме го и преди. Само че този път говоря сериозно. Няма да ви позволим да ни третирате като опитни зайчета. Не играем повече.

Дейвид огледа бавно лицата на другите, вероятно за да провери дали са съгласни с казаното от Томас. Но Томас не смееше да откъсне поглед от него. Нека се увери, че всички го подкрепят.

Накрая Дейвид отново погледна към него и пхна ръце в джобовете си.

— Това, което все още не разбирате, е, че всичко, което се случи и което предстои да се случи, е планирано предварително. Но ти си прав — изпитанията свършиха. Сега ще ви откараме на безопасно място — на истинско безопасно място. Няма повече измами. Мога да ви обещаю само едно. Когато научите защо ви накарахме да преминете през всичко това и защо е толкова важно повечето от вас да оцелеят, ще разберете. Обещавам ви, че ще разберете.

Миньо изсумтя.

— Това е най-голямото цопло, което съм чувал през живота си.

Томас почувства облекчение, че приятелят му не е изгубил и частица от предишния си плам.

— А как стои въпросът с лечението? Нали ни обещахте? За нас и за тези двамата, които ни помогнаха да стигнем дотук. Как иначе да вярваме на всяка ваша дума?

— Мислете каквото си искате — отвърна Дейвид. — Но оттук нататък всичко ще се промени и вие ще получите обещаното лечение. Веднага щом се върнем в щаба. Можеш да задържиш оръжието, ако искаш — дори ще раздадем и на останалите. Но ви уверявам, че няма с кого да се биете, нито ви чакат изпитания, които да пренебрегвате или отказвате. Нашият берг ще се приземи, ще видите, че сте на сигурно място, че ви лекуват, а после може да правите каквото поискате. Единственото, което ще ви помолим, е да слушате. Само да слушате. Защото, сигурен съм, че поне ви интересува заради какво е всичко това.

Томас едва се сдържа да не кресне гневно на мъжа, но знаеше, че няма смисъл.

— Край на игрите — повтори той със спокоен глас.

— Защото при първото съмнение от наша страна за нови неприятности — добави Миньо, — започваме да стреляме. Ако това означава, че ще умрем — така да бъде.

Дейвид се ухили широко.

— Знаете ли, това също бе предсказано от нас. — Той посочи с ръка малката врата, водеща към вътрешността. — Ще заповядате ли?

— И каква е следващата точка от противната ви програма? — попита Нют.

— Помислих, че може би ще искате да се нахраните и да се изкъпете. Да поспите. — Мъжът заобиколи бавно групата от момчета и момичета. — Чака ни дълъг полет.

Томас и останалите се спогледаха. Но в края на краищата всички последваха непознатия. Вярно бе, че няхаха и друга възможност.

През следващите няколко часа Томас се опитваше да освободи ума си от всякакви тежки мисли.

Беше проявил воля и решимост, но след това напрежението от преживяното бе оказало своето въздействие и той се почувства уморен. Групата с радост се отдаде на заслужен отдых. Топла храна. Освежителни напитки. Медицински грижи. Дълъг престой под душа. И чисти дрехи.

Томас обаче не можеше да не се отърве от мисълта, че всичко това вече се е случвало. Че веднъж вече бяха успели да приспят бдителността им и да ги отведат до поредния шок, както беше със събуждането в спалнята, след като ги спасиха от лабиринта. Но наистина, какво можеха да сторят? Дейвид и хората му не отправяха никакви заплахи, не вършеха нищо, което да буди тревога.

Освежен и задоволил глада си, Томас бе седнал на тясна кушетка в една продълговата стая в централната част на берга. Известно време избягваше Тереза, но тя го намери и се настани до него. Все още му беше трудно в компанията ѝ, още по-трудно бе да разговаря с нея. В главата му се блъскаха объркани мисли.

Даваше си сметка, че не могат да предприемат нищо. Нито знаеха как се управлява бергът, нито накъде да го насочат. Налагаше се за пореден път да оставят нещата в ръцете на ЗЛО, каквото и да бе тяхното решение.

— За какво си мислиш? — попита най-сетне Тереза.

Томас се зарадва, че го заговори на глас — не беше сигурен, че е готов отново да разговаря с нея телепатично.

— За какво си мисля ли? Ами, най-вече се опитвам да не мисля.

— И аз. Може би трябва поне за известно време да се наслаждаваме на тишината и покоя.

Томас я погледна. Седеше до него, сякаш помежду им не бе се променило нищо. Като че ли все още бяха най-добри приятели. И това му се струваше непоносимо.

— Ужасно се дразня, че се държиш, сякаш нищо не е станало.

Тереза завъртя глава към него.

— Опитвам се да забравя — също като теб. Виж, не съм глупачка. Зная, че никога няма да сме същите. Но все още не бих променила нищо. Това бе план и той сполучи. Ти си жив и няма по-важно нещо за мен. Може би някой ден ще ми простиш.

Томас едва не я намрази, че можеше да говори така хладнокръвно и разсъдливо.

— Единственото, което ме интересува, е как да спра тези хора. Това, което правят с нас, не е редно. Няма значение дали съм бил част от него. Не е справедливо и толкоз.

Тереза се протегна, после облегна глава на страничната подложка.

— Томас, осъзнай се. Може да са изтрили спомените ни, но не са ни махнали мозъците. И двамата сме част от това и когато ни разкрият всичко — когато си спомним защо сме тук, — ще правим каквото ни наредят.

Томас се замисли, но осъзнаваше, че вече не може да се съгласи с нея. Преди сигурно би могъл, но не и сега. Ала нямаше никакво намерение, нито желание да го обсъжда с Тереза.

— Може би си права — рече той уклончиво.

— Кога за последен път успяхме да се наспим? — смени тя темата. — Кълна се, че не помня.

— Аз пък помня. За мен беше в газовата камера. След като ме халоса с дръжката на копието по главата.

— Както вече неведнъж ти казах — съжалявам. Поне ти успя да си отдъхнеш. Не съм мигнала през цялата нощ, докато те нямаше. Всъщност не съм мигвала цели два дена и нощи.

— Бедното момиче! — Томас се прозя. Не можа да се сдържи, той също бе уморен.

— Хъммм?

Той я погледна. Беше затворила очи и дишаше бавно и равномерно. Беше заспала както си говореха. Огледа и останалите момчета и момичета от двете групи. Всички спяха, с изключение на Миньо — той се опитваше да заговори едно хубаво момиче, но очите ѝ бяха затворени. Хорхе и Бренда не се виждаха никъде, а това му се стори странно и дори обезпокоително.

Едва тогава осъзна колко много му липсва Бренда, ала междуременно и неговите клепачи започнаха да натежават и умората да го надвива. Докато се унасяше в сън, реши, че после ще има достатъчно време да я потърси. След това се предаде и мракът бавно погълна съзнанието му.

Томас се събуди, премигна, потърка очи, но видя само бяла пелена. Никакви очертания, нито сенки, движение. Само бяла стена.

За миг го завладя паника, но сетне осъзна, че вероятно сънува. Усещаше тялото си, положените върху гърдите ръце. Чувстваше, че диша. Чуваше дишането си. Но въпреки това бе заобиколен от един свят, лишен от форма и цветове.

„Том.“

Глас. Нейният глас. Нима е възможно да разговарят, докато той спи? Дали не го е правила и преди? Да.

„Здравей“ — отвърна той.

„Добре ли си?“ — Звучеше разтревожено. Не, той чувстваше, че е разтревожена.

„А? Да, добре съм. Защо?“

„Помислих си, че може да си леко изненадан точно сега.“

Той усети неприятно предчувствие.

„За какво говориш?“

„Предстои да разбереш някои неща. Съвсем скоро.“

За пръв път Томас си даде сметка, че с гласа ѝ нещо не е наред. Че нещо му липсва.

„Том?“

Той не отговори. Страхът сковаваше душата му. Ужасен, потискащ, отравящ всичко страх.

„Коя... коя си ти?“ — попита той, събрал сили и ужасен от очаквания отговор.

Пауза, преди тя да отговори.

„Аз съм, Том. Бренда. Чакат те доста неприятни неща.“

Томас нададе вик преди още да осъзнае какво прави. Крещеше и крещеше, докато накрая се събуди.

Той седна, целият плувнал в пот. Още преди да разпознае мястото, където се намира, преди информацията от рецепторите да стигне до мозъка му, знаеше, че всичко се е объркало. Че отново са му отнели всичко.

Лежеше на пода, сам в стая. Стените, таванът, подът — всичко беше боядисано в бяло. Подът беше податлив, достатъчно мек, за да му е удобно. Той огледа стените — бяха облицовани с някаква материя, вероятно също за да се омекоят. От един правоъгълник на тавата струеше ярка светлина. Миришеше на слаб дезинфектант, нещо като амоняк или сапун. Дрехите на Томас бяха хвърлени на пода до него — фланела, памучни панталони, чорапи, всичко в бяло.

В единия ъгъл имаше бюро — кафяво на цвят, единственото нещо в стаята, което не беше бяло. Старо, олющено, разнебитено, с дървен стол, подпрян от едната му страна. Зад него имаше врата, облицована като стените.

Томас усети странно спокойствие. Инстинктът го подтикваше да стане, да повика за помощ. Да заудря с юмрук по вратата. Но той знаеше, че вратата няма да се отвори. Че никой не го чува.

Отново беше в Кутията, би трябвало да знае, че надеждите му за нещо по-добро са напразни.

„Важното е да не изпадам в паника“ — рече си той. Това навярно е поредният етап на изпитанията и този път ще положи усилия да промени нещата и да сложи край на всичко това. Странно, но тъкмо съзнанието, че вече има план и знае как да действа, му вдъхваше това необяснимо спокойствие.

„Тереза? — повика той. Знаеше, че в този момент това е единственият шанс да се свърже с когото и да било. — Чуваш ли ме? Арис? Там ли си?“

Никакъв отговор. Нито Тереза, нито Арис. Нито дори... Бренда.

Но онова беше само сън. Сигурно е било сън. Бренда не би могла да работи за ЗЛО, нито да разговаря телепатично с него.

„Тереза? — опита отново. — Арис?“

Нищо.

Той се изправи и тръгна към бюрото, но на два метра от него опря в невидима стена. Бариера като тази в столовата.

Томас не позволи на паниката да го завладее. Нито на страха да набере сила. Пое си дълбоко въздух, върна се в ъгъла на стаята, седна и се подпря на стената. Затвори очи и се отпусна.

После зачака. Не след дълго заспа.

„Том? Том!“

Не знаеше колко пъти бе повтаряла името му, преди най-сетне да отговори.

„Тереза? — Томас се стресна, отвори очи и се огледа. — Къде си?“

„Настаниха ни в друго спално помещение, след като бергът се приземи. Тук сме от няколко дни — седим, не правим нищо. Том, какво стана с теб?“

Тереза звучеше разтревожено, дори изплашено. Поне в това нямаше съмнение. Колкото до него, той се чувстваше по-скоро объркан.

„Няколко дни? Какво...“

„Отведоха те веднага щом бергът се приземи. Казаха ни, че било твърде късно — че избликът се е загнездил дълбоко в теб. Че си полудял, проявяваш склонност към насилие.“

Томас се опитваше да приема спокойно фактите и да не мисли за това как ЗЛО умее да бърника в спомените.

„Тереза, това просто е поредното изпитание. Затворили са ме в някаква бяла стая. Но... ти спомена, че сте там от няколко дни? Колко, по-точно?“

„Том, измина почти седмица.“

Томас не знаеше какво да каже. Страхът, който досега успяваше да овладее, отново се надигна в гърдите му. Би ли могъл да й се довери? Вече го бе излъгала веднъж. И откъде да знае, че това е точно тя? Крайно време бе да прекъсне всякаква връзка с Тереза.

„Том? — повика го тя. — Какво става тук? Страшно съм объркана.“

Томас внезапно бе обхванат от объркани чувства, в очите му напиряха сълзи. Навремето бе смятал Тереза за най-добрия си приятел.

Но никога вече нямаше да е същото. Единственото, което сега изпитваше към нея, бе гняв.

„Том! Защо не...“

„Тереза, чуй ме.“

„Ей? Опитвам се да ти...“

„Не, просто ме слушай. Не казвай нищо, ясно? Просто ме изслушай.“

„Добре“ — отвърна тя след кратка пауза. Гласът ѝ прозвуча изплашено в главата му.

Томас не можеше повече да се сдържи. Гневът пулсираше в него. За щастие, достатъчно бе само да произнася мислено думите, защото никога не би намерил сили да ги каже на глас.

„Тереза. Върви си.“

„Том...“

„Не. Не казвай нито дума повече. Просто... ме остави сам. И можеш да предупредиш онези от ЗЛО, че приключих с техните игрички. Кажи им, че повече не участвам!“

Тя почака няколко секунди, преди да отговори.

„Добре — пауза. — Добре. В такъв случай ще ти кажа само едно нещо.“

Томас въздъхна.

„Нямам търпение.“

Тя не продължи веднага и той си помисли, че връзката се е разпаднала.

„Том?“

„Какво?“

„ЗЛО е ДОБРО.“

След което изчезна от ума му.

ЕПИЛОГ

Меморандум на ЗЛО, дата 232.2.13, час 21:13

За: моите колеги

От: Ейва Пейдж, председател

Относно: Изпитания в Обгорените земи, групи А и Б

Сега не е моментът да позволим на чувствата да ни попречат в решаването на поставените задачи. Да, някои събития поеха в посока, която не бяхме предвидили. Не всичко е идеално — има неща, които се объркаха, — но въпреки това отбелязахме огромен прогрес и събрахме много от нужните пътища. Надеждата ми нараства.

Очаквам всички ние да запазим професионалното си отношение и да не забравяме поставената цел. Животът на толкова много хора е събран в ръцете на неколцина. Ето защо е особено важно точно сега да бъдем бдителни и съсредоточени.

Предстоящите дни са жизненоважни за това изследване и аз съм уверена, че когато възстановим спомените им, всеки един от нашите питомци ще е готов да направи това, което искаме от него. Все още разполагаме с кандидатите, от които се нуждаем. Скоро ще открием последните парчета от мозайката и ще ги поставим на местата им.

Бъдещето на човешката раса е по-важно от всичко друго. Всяка смърт и всяка жертва си заслужават в името на това, към което се стремим. Краят на това забележително усилие е близо и аз вярвам, че ще го увенчаем с успех. Че ще получим желаните пътища. Ще разполагаме с нашата схема. Ще се сдобием с лечението.

Дори сега психолозите са твърде предпазливи. Когато кажат, че е настъпил моментът, ще премахнем заличителя и

ще можем да съобщим на оцелелите питомци, дали те са —
или не са — имунизирани за изблика.

Това е всичко засега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.